

หนังสือเล่มที่สามของ โมเสส

เรียกว่า เลวินิติ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิสอิสระ)

โดย คร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเล่มที่สามของ โมเสส

เรียกว่า เลวินิติ

บทนำสู่หนังสือเลวินิติ: หนังสือเลวินิติถูกตั้งชื่อเช่นนั้น โดยเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์เพราะว่าได้เล่าเรื่องของตำแหน่งปุโรหิตของพวกเขาและหน้าที่ต่างๆของพวกเขา ไม่มีคำถามในหัวของเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์เลยว่าหนังสือเล่มนี้ถูกเขียนโดยโมเสส ทั้งข่าวประเสริฐของมัทธิวและของยอห์นต่างยกคำพูดจากหนังสือเลวินิติ โดยยกให้โมเสสเป็นผู้เขียน ดู มัทธิว 8:4 และยอห์น 8:5 เทียบกับเลวินิติ 14:2; 20:10 น่าจะถูกเขียนขึ้นไม่นานหลังจากพลับพลาถูกตั้งขึ้นซึ่งตรงกับปีที่สองหลังจากออกมาจากอียิปต์ ปีที่เขียนจึงเชื่อว่าน่าจะเป็นประมาณปี 1490 หรือ 1489 ก่อนคริสตกาล

หนังสืออพยพและหนังสือเลวินิติในบางแง่มุมก็คล้ายกับความสัมพันธ์ที่บรรดาจดหมายฝากในพระคัมภีร์ใหม่มีต่อหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ในหนังสืออพยพ มีบันทึกเกี่ยวกับการไถ่บาป หนังสือเลวินิติให้รายละเอียดเกี่ยวกับการนมัสการของประชากรของพระเจ้า ในหนังสืออพยพ พระเจ้าตรัสจากภูเขานั้น ในหนังสือเลวินิติ พระองค์ตรัสจากพลับพลา

ในเครื่องบูชาต่างๆที่ถูกบรรยายไว้ มีภาพเล็งที่น่ายกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและพระราชกิจของพระองค์บนกางเขน ขณะที่เราออกความเห็นเกี่ยวกับหนังสือเลวินิติ แทนที่จะกล่าวถึงแต่รายละเอียดต่างๆของเครื่องบูชาแต่ละชนิด เราจะพยายามที่จะดึงจุดเชื่อมต่อฝ่ายวิญญาณและการประยุกต์ใช้ต่างๆกับพระราชกิจของพระคริสต์ด้วย

ในหนังสือเล่มนี้ตลอดทั้งเล่ม คำว่า 'บริสุทธิ์' จะปรากฏเจ็ดสิบเจ็ดครั้ง มันนิยามสาระสำคัญของความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงแสวงหากับประชากรของพระองค์

ภาพรวมของเลวินิติ 1: สามบทแรกของหนังสือเล่มนี้นำเสนอเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งมีลักษณะสามประการ ในแต่ละกรณี มีลักษณะ (1) เป็นแบบใจสมัคร (2) ถวายด้วยไฟ (3) และไม่เกี่ยวข้องกับความบาป เครื่องถวายบูชาจึงเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครถวายแด่พระเจ้าอันแสดงให้เห็นถึงความสำนึกบุญคุณ

การสรรเสริญ และการขอบพระคุณ และถูกบรรยายว่าเป็น**เครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอม**เพราะว่าลักษณะเฉพาะของสิ่งเหล่านั้นทำให้เป็นที่พอพระทัย จึงเป็นกลิ่นหอมในรูพระนาสิกของพระเจ้า

บทที่ 1 บรรยายเกี่ยวกับ**เครื่องเผาบูชา** บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องสัตวบูชาต่างๆจากฝูงวัวในข้อ 1-9 และ (2) จากฝูงแพะแกะและนกในข้อ 10-17

ลนต 1:1-3 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสส และตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมชนว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลและกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าคนใดในพวกเจ้านำ**เครื่องบูชา**มาถวาย แต่พระเยโฮวาห์ พวกเจ้าจงนำ**เครื่องบูชา**ของพวกเจ้ามาจากฝูงสัตว์ คือจากฝูงวัวและจากฝูงแพะแกะ 3 ถ้า**เครื่องบูชา**ของเขาเป็น**เครื่องเผาบูชา**จากฝูงวัว ก็ให้เขานำตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมา จงให้เขานำ**เครื่องบูชา**นั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชนด้วยความสมัครใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ตั้งแต่ข้อแรกของหนังสือเล่มนี้ เห็นได้ชัดว่าพลับพลาได้ถูกตั้งขึ้นแล้วเพราะว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสส และตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมชน” ดังนั้นพลับพลาจึงถูกใช้งานอย่างเป็นทางการแล้วอย่างน้อยก็เป็นสถานที่พบปะกันระหว่างพระเยโฮวาห์กับโมเสส พระเจ้าทรงสั่งโมเสสว่าหากผู้ใดจะนำ**เครื่องบูชา**มาถวาย ฯลฯ คำที่แปลว่า **เครื่องบูชา (โคระบัน)** ก็มีความหมายว่า 'ของถวาย' มันแตกต่างจากคำที่ใช้เรียก**เครื่องบูชา**ไถ่บาปใน 4:3 นี้เป็นคำที่ถูกใช้แบบทับศัพท์คือ **โคระบัน** ในมาระโก 7:11 มันหมายถึงของถวายด้วยใจสมัครแก่พระเจ้า โดยในกรณีนี้คือ ปศุสัตว์จากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะของคนๆ หนึ่ง มันจะต้องถูกถวายเป็น**เครื่องเผาบูชา** มันจะต้องเป็นสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ และมันจะต้องถูกถวายด้วยความสมัครใจที่ประตูพลับพลา

ลนต 1:4-9 และจงให้เขาเอามือของตนวางบนหัวของ**เครื่องเผาบูชานั้น** และ**เครื่องเผาบูชานั้น**จะเป็นที่พอพระทัยเพื่อทำการลบมลทินบาปให้เขา 5 และจงให้เขามำวัวตัวผู้ผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายทั้งหลายของอาโรน จงนำเลือดมา และเอาเลือดประพรมที่แท่นบูชาและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ข้างประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน 6 และจงให้เขาถลกหนัง**เครื่องเผาบูชานั้น** ออกเสีย และตัด**เครื่องเผาบูชานั้น**เป็นท่อน ๆ 7 และจงให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิต ก่อไฟที่แท่นบูชา และจัดเรียงฟืนไว้บนไฟ 8 และพวกปุโรหิต คือบุตรชายทั้งหลายของอาโรน จงให้วางท่อนเนื้อหัว และไขมัน เรียงตามลำดับไว้บนฟืนที่ไฟลุกอยู่ที่แท่นบูชานั้น 9 แต่จงให้เขาเอาน้ำล้างเครื่องในและขาของสัตว์นั้นเสีย และจงให้ปุโรหิตเผาของทั้งหมดบนแท่นบูชาเป็น**เครื่องเผาบูชา** เป็น**เครื่องบูชาด้วยไฟ**

เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงแล้ว ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาจะต้องวางมือของตนบนหัวของเครื่องเผาบูชา โดยแสดงตัวเขาเองว่าเป็นเหมือนกับสัตว์ตัวนั้นในฐานะเป็นตัวแทนของเขา จากนั้นมันก็จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชา โดยทำการลบมลทินบาปให้เขา คำที่แปลว่า การลบมลทินบาป (คาฟาร์) มีความหมายว่า 'ปกคลุม', 'ทำให้หายโกรธ', 'ลบมลทิน' หรือ 'ทำให้พอใจ' (เมื่อเครื่องบูชานั้นถูกถวายแล้ว พระเจ้าและผู้ถวายเครื่องบูชานั้นก็พอใจ) แม้ว่าเครื่องเผาบูชานั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับความบาปในส่วนของผู้ถวายเครื่องบูชา แต่มันก็ปกคลุมความบาปใดก็ตามที่มีอยู่ในชีวิตของเขาจากสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

จากนั้นพวกปุโรหิตที่พลับพลาที่จะฆ่าสัตว์ตัวนั้นและพรหมเลือดของมันรอบๆและบนแท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองที่อยู่นอกพลับพลา จากนั้นพวกเขาก็จะฆ่าสัตว์ตัวนั้น ตัดมันเป็นชิ้นๆ วางหัวและไขมันของสัตว์ตัวนั้นบนแท่นก่อน และเผาพวกมันก่อน จากนั้นหลังจากล้างอวัยวะในต่างๆของสัตว์ตัวนั้นและวางพวกมันบนแท่นนั้นแล้ว ทั้งหมดก็จะถูกเผา มันจึงกลายเป็น “เครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์” ความหมายก็คือ เครื่องสัตวบูชาตัวผู้ที่ไม่มีคำหนิซึ่งถูกถวายด้วยความสมัครใจแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า

แน่นอนว่านี่เป็นการอ้างอิงถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและการถวายตัวพระองค์เองแด่พระเจ้า พระองค์ทรง (1) ปราบจากคำหนิในเรื่องการไม่มีบาปของพระองค์ (2) พระองค์ทรงเป็นผู้ชาย (3) และพระองค์ทรงถวายตัวพระองค์เองแด่พระเจ้าด้วยความสมัครใจ โดยทำการลบมลทินบาปให้เรา เครื่องบูชาของพระเยซูจึงเป็นสิ่งที่น่ายินดีต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ มันทำการลบมลทินบาปของเรา และยังเป็นตัวรับโทษแทนด้วยเหมือนกับที่เครื่องเผาบูชาเป็นตัวรับโทษแทน

ลนต 1:10-13 และถ้าเครื่องบูชาของเขามาจากฝูงสัตว์ คือมาจากฝูงแกะหรือฝูงแพะ สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา จงให้นำตัวผู้ที่ปราศจากคำหนิมา 11 และจงให้เขามาสัตว์นั้นเสียทางด้านทิศเหนือของแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และจงให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นบูชาและรอบแท่นบูชา 12 และจงให้เขาตัดสัตว์นั้นออกเป็นท่อน ๆ ทั้งหัวและไขมันของสัตว์นั้น และจงให้ปุโรหิตวางเครื่องบูชาเหล่านี้เรียงตามลำดับไว้บนพื้นไฟลุกอยู่ที่แท่นบูชานั้น 13 แต่จงให้เขาล้างเครื่องในกับขานันด้วยน้ำ และจงให้ปุโรหิตเอาเครื่องบูชาทั้งหมดเหล่านี้ เผาบูชาด้วยกันบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮ

วาท์

เครื่องเผาบูชาแบบที่สองถูกนำเสนอ นั่นคือ หากผู้ถวายนำแกะตัวหนึ่งหรือแพะตัวหนึ่งมาถวาย แทนที่จะเป็นวัวผู้ตัวหนึ่ง คำบรรยายของมันเกือบเหมือนกันทุกประการกับขั้นตอนสำหรับวัวผู้ตัวหนึ่ง ภาคผนวกเล็กๆถูกกล่าวถึงในการที่แกะหรือแพะตัวนั้นจะต้องถูกฆ่า “ทางด้านทิศเหนือของแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” ความหมายของการที่ต้องทำเช่นนี้ไม่ปรากฏชัดเจน บางคนคิดว่าเพราะมีแกะถูกถวายเยาะกว่าวัวจึงต้องมีสถานที่พิเศษกำหนดไว้สำหรับการจัดการพวกมัน

ลนต 1:14-17 และถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์มาจากฝูงนก ดังนั้นจงให้เขานำเครื่องบูชาของเขาที่เป็นนกเขาหรือนกพิราบแรกรุ่งมา 15 และจงให้ปุโรหิตนำนกนั้นมาที่แท่นบูชา และบิတ်หัวของมันออกเสีย จึงเผาบูชานกนั้นบนแท่นบูชา และจงให้เลือดนั้นไหลออกมาข้าง ๆ แท่นบูชา 16 และจงให้เขาตั้งกระเพาะอาหารพร้อมด้วยลำไส้และถอนขนนกนั้นออกเสีย และทิ้งลงริมแท่นบูชาด้านทิศตะวันออกในสถานที่ที่ทิ้งมูลเถา 17 และจงให้เขาฉีกตัวนกออกพร้อมด้วยปีก แต่อย่าให้ขาดจากกัน และปุโรหิตจะเผาบกนั้นบนแท่นบูชาบนพื้นที่ไฟลุกอยู่ เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์”

เครื่องเผาบูชาแบบที่สามถูกนำเสนอ นั่นคือถ้าหากผู้ถวายนกเขาหรือนกพิราบแรกรุ่งมาถวาย ความหมายในทางปฏิบัติของสัตว์ชนิดนี้ก็น่าจะเป็นเรื่องความประหยัด มีแต่คนที่มั่งมีเท่านั้นที่สามารถมีปัญญาถวายวัวผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมด้วยความสมัครใจ คนอื่นๆก็สามารถถวายแกะตัวหนึ่งได้ แต่คนยากจนย่อมสามารถนำนกสักตัวมาถวายได้เสมอ ดังนั้นใครก็ตามสามารถมาได้และถวายมันแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตามสบาย มีคำบรรยายเกี่ยวกับการที่นกเหล่านั้นจะต้องถูกฆ่า ถูกเตรียมไว้ จากนั้นก็ถูกเผาบนแท่นบูชา

บางคนเสนอว่าวัวผู้เป็นแบบของพระคริสต์ในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่อดทน สู้ทนและเชื่อฟังจนถึงแก่ความตาย ดู 1 โครินธ์ 9:9-10, ฮีบรู 12:2-3, พิลิปปี 2:8 ในแบบเดียวกัน บางคนก็เสนอว่าแกะเป็นแบบของพระคริสต์ในการยอมจำนนแบบไม่ขัดขืนของพระองค์ ดู อีสยาห์ 53:12 และกิจการ 8:32-35 มีผู้เสนอว่าแพะเมื่อถูกใช้เป็นเครื่องบูชาก็เป็นแบบของพระคริสต์ที่ทรงถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด (อีสยาห์ 53:12) และเป็นผู้รับโทษแทนเรา (2 โครินธ์ 5:21) สูดทำยนกเขา (หรือนกพิราบ) ก็อาจเป็นแบบของพระคริสต์ในฐานะเป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ (อีสยาห์ 53:3) มันอาจเป็นแบบของความ

ยากจนและการที่พระคริสต์ทรงกลายเป็นคนยากจนเพื่อที่เราจะกลายเป็นคนมั่งมี ดู 2 โครินธ์ 8:9

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 2: สามบทแรกของหนังสือเล่มนี้นำเสนอเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งมีลักษณะสามประการ ในแต่ละกรณี พวกมันมีลักษณะ (1) เป็นแบบใจสมัคร (2) ถวายด้วยไฟ (3) และไม่เกี่ยวข้องกับความบาป สิ่งเหล่านั้นจึงเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครถวายแด่พระเจ้าอันแสดงให้เห็นถึงความสำนึกบุญคุณ การสรรเสริญ และการขอบพระคุณ และถูกบรรยายว่าเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมเพราะว่าลักษณะเฉพาะของมันทำให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า จึงเป็นกลิ่นหอมในรูปพระนาสิกของพระเจ้า

ในบทนี้ เครื่องธัญญาบูชา ได้ถูกบรรยายไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องธัญญาบูชาทำด้วยแป้งในข้อ 1-11 และการถวายผลรุ่นแรกในข้อ 12-16

ลนต 2:1-3 “และเมื่อผู้ใดจะถวายเครื่องธัญญาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงให้ผู้ผู้นั้นนำแป้งละเอียดมาถวายเป็นเครื่องบูชา และจงให้เขาเทน้ำมันลงที่แป้งและใส่กำยานบนนั้น 2 และจงให้เขานำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงให้เขาหยิบแป้งหนึ่งกำมือ กับน้ำมันและกำยานทั้งหมดมา และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึบบนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 3 และส่วนเครื่องธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา เป็นส่วนบริสุทธಿಯังอิงจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

เครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมแบบที่สองถูกบรรยายไว้ในฉบับคิงเจมส์ได้ใช้คำว่า **meat-offering** บริบทจะแสดงให้เห็นชัดเจนว่านี่หมายถึง 'อาหาร' หรือ 'เครื่องธัญญาบูชา' (คำที่แปลว่า **meat** (มินซาห์) 'ไม่ได้' หมายถึงเนื้อสัตว์หรืออาหาร แต่มันมีความหมายตรงตัวว่า 'ของขวัญ' หรือ 'บรรณาการ' (ของถวาย) แม้มิได้ระบุไว้อย่างเจาะจง แต่ก็สื่อว่าเป็นของถวายแบบสมัครใจ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ มันจะต้องทำด้วยแป้งละเอียด พร้อมกับน้ำมัน (มะกอกเทศ) ที่ถูกเทลงไปบนมันและกำยานถูกวางไว้ข้างบนด้วย กำยานคือยางไม้สีขาวจากเปลือกไม้ของต้น Lebanon ซึ่งเมื่อถูกเผาไฟก็กลายเป็นเครื่องหอมที่มีกลิ่นหอมมากที่สุดอย่างหนึ่ง (ชื่อ Lebanon ก็มาจากต้นไม้นี้)

พอถูกนำมายังพลับพลา ปุโรหิตคนหนึ่งก็จะต้องเอาแป้งที่ถูกเตรียมไว้แล้วเช่นนั้นมากำมือหนึ่ง

และเผามันบนแท่นบูชาที่หุ้มด้วยทองคำเหลืองเพื่อที่จะ “เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัย แต่พระเยโฮวาห์” แป้งส่วนที่เหลือก็จะกลายเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกปุโรหิต โดยอาจเพื่อช่วยตอบสนองความต้องการส่วนตัวของพวกเขาก็เป็นได้ เครื่องบูชานี้ถูกระบุว่าเป็น “ส่วนบริสุทธ้อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

วลีที่แปลเป็น **บริสุทธ้อย่างยิ่ง** มีความหมายตรงตัวว่า 'บริสุทธิ์แห่งบริสุทธิ์' แม้ว่าพวกปุโรหิตได้รับอนุญาตที่จะเอาส่วนที่เหลือของเครื่องบูชาไปได้ แต่มันก็ถูกถือว่าบริสุทธิ์ทั้งหมด (นั่นคือถูกแยกตั้งไว้แด่พระเจ้า)

ภาพเล็งอีกประการขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราปรากฏให้เห็น เช่นเดียวกับที่แป้งนี้จะต้องละเอียด ความสมบูรณ์แบบขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็ถูกเล็งให้เห็น น้ำมัน (มะกอกเทศ) นี้ น่าจะหมายถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีอยู่บนพระเยซู ดู ลูกา 4:1,14,18 กายานน่าจะเป็นภาพเล็งถึงความหอมหวลแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ต่อพระเจ้า ดู มัทธิว 3:17 ดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ในไม่ช้า เครื่องธัญญาบูชานี้จะต้องไม่มีเชื้อด้วย ซึ่งแน่นอนว่าเป็นแบบที่แสดงถึงพระลักษณะอันไม่มีบาปขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดู 1 เปโตร 2:22

ลนต 2:4-10 และถ้าเจ้านำเครื่องธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชาจงให้เป็นขนมไร้เชื้อทำด้วยแป้งละเอียดคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน หรือขนมแผ่นไร้เชื้อทำด้วยน้ำมัน 5 และถ้าเครื่องบูชาของเจ้าเป็นเครื่องธัญญาบูชาปิ้งในกระทะเหล็กแบน จงทำเครื่องธัญญาบูชานั้นด้วยแป้งละเอียดไร้เชื้อคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน 6 เจ้าจงแบ่งเครื่องธัญญาบูชานั้นออกเป็นชิ้น ๆ และเทน้ำมันราด เป็นเครื่องธัญญาบูชา 7 และถ้าเครื่องบูชาของเจ้าเป็นเครื่องธัญญาบูชาทอดในกระทะ จงทำเครื่องธัญญาบูชานั้นด้วยแป้งละเอียดคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน 8 และเจ้าจงนำเครื่องธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ และเมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้ว ปุโรหิตจงนำมายังแท่นบูชา 9 และปุโรหิตจะต้องนำส่วนที่ระลึกออกจากเครื่องธัญญาบูชานั้น และจงเผาเสียบนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 10 และส่วนเครื่องธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะต้องเป็นของอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา เป็นส่วนบริสุทธ้อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

เครื่องธัญญาบูชาประเภทย่อยแบบที่สองถูกบรรยายถึง นั่นคือ หากผู้ถวายน้ำมันมาแบบ อบหรือทอด ตรงนี้มีสิ่งไว้ว่ามันจะต้องไร้เชื้อ แม้ว่ากายานไม่ได้ถูกพูดถึงตรงนี้ แต่เราอาจสันนิษฐานได้ว่ามันก็เป็นส่วนบริสุทธ้อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

เป็นส่วนหนึ่งของแป้งที่ถูกอบหรือทอดด้วย อีกครั้งที่ปุโรหิตคนหนึ่งจะต้องเผาส่วนหนึ่งของมันด้วยไฟ และเก็บส่วนที่เหลือไว้สำหรับตัวเอง

ลนต 2:11-16   บรรดาเครื่องธัญญาหารซึ่งพวกเจ้าจะนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ ด้วยว่าพวกเจ้าอย่าเผาเชื้อหรือน้ำผึ้งใด ๆ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 12 สำหรับการถวายผลรุ่นแรกนั้น พวกเจ้าจงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่อย่าเผาของเหล่านั้นถวายบนแท่นบูชาให้เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัย 13 และเจ้าจงปรุงบรรดาเครื่องธัญญาหารของเจ้าด้วยเกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากเครื่องธัญญาหารของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า 14 และถ้าเจ้าถวายเครื่องธัญญาหารเป็นผลรุ่นแรกของเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ เครื่องธัญญาหารอันเป็นผลรุ่นแรกของเจ้านั้น เจ้าจงถวายรวงใหม่ ๆ อย่างไม่ให้แห้ง เต็ดออกจากรวงแล้วบดให้ละเอียด 15 และเจ้าจงใส่น้ำมันบนนั้นและวางกำยานไว้บนนั้น เป็นเครื่องธัญญาหาร 16 และปุโรหิตจงเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บดละเอียดนั้น และส่วนหนึ่งของน้ำมัน กับกำยานทั้งหมด มาเผาถวายเป็นที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

รายละเอียดเพิ่มเติมถูกเน้นย้ำเกี่ยวกับเครื่องธัญญาหาร อีกครั้งที่มันจะต้องไม่มีเชื้อ นอกจากนี้ มันจะต้องไม่มีน้ำผึ้งอยู่ข้างในมันเลยด้วย แม้ว่าไม่ชัดเจน แต่บางคนก็คิดว่าเหตุผลที่ห้ามใช้น้ำผึ้งก็มาจากข้อเท็จจริงที่ว่าพวกคนต่างชาติมักใช้น้ำผึ้งในเครื่องสัตวบูชาของตนเป็นกิจวัตร คนอื่นๆก็เสนอแนะว่าน้ำผึ้งบดง่ายดังนั้นมันจึงคล้ายกับเชื้อ

คำที่แปลว่า การถวาย (โกระบัน) ถูกแปลเป็น 'เครื่องบูชา' ในข้อ 1 นอกจากนี้ เครื่องธัญญาหารซึ่งเป็นผลแรกจะต้องไม่ถูกถวายเช่นนั้นบนแท่นบูชา อีกอย่างเครื่องธัญญาหารทุกอย่างจะต้องถูกปรุงด้วยเกลือเกลือในพระคัมภีร์บางครั้งก็เป็นแบบของความชอบธรรมและการถนอมรักษาไว้ไม่ให้เน่าเสีย ดู มาระโก 9:50 และ โคโลสี 4:6 “เกลือแห่งพันธสัญญา” อาจหมายถึงการยั่งยืนถาวร (การถนอมรักษาไว้) แห่งพันธสัญญานั้น โดยเฉพาะเมื่อมันเกี่ยวข้องกับพวกเลวีและพวกปุโรหิต ดู กัณฑ์การวิถิ 18:19 และ 25:13 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

อีกครั้งที่หากเครื่องธัญญาหารมาจากผลรุ่นแรก มันก็จะต้องถูกถวายจาก "รวงใหม่ๆ อย่างไม่ให้แห้ง" จากรวงที่โตเต็มที่แล้ว คำว่า *corn* ไม่ปรากฏในข้อความภาษาฮีบรู แต่น่าจะหมายถึงธัญพืช อาจเป็นข้าวบาร์เลย์และไม่ใช่ข้าวโพดแบบอเมริกาเหนือ ดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้ว มันจะต้องถูกผสมกับน้ำมัน

(มะกอกเทศ) และกำยานและส่วนที่เป็นที่ระลึกจะต้องถูกเผาไฟโดยปุโรหิตคนนั้น

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 3: สามบทแรกของหนังสือเล่มนี้นำเสนอเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งมีลักษณะสามประการ ในแต่ละกรณี มีลักษณะ (1) เป็นแบบใจสมัคร (2) ถวายด้วยไฟ (3) และไม่เกี่ยวข้องกับความบาป เครื่องถวายบูชาจึงเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครถวายแด่พระเจ้าอันแสดงให้เห็นถึงความสำนึกบุญคุณ การสรรเสริญ และการขอบพระคุณ และถูกบรรยายว่าเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมเพราะว่าลักษณะเฉพาะของสิ่งเหล่านั้นทำให้เป็นที่พอพระทัย จึงเป็นกลิ่นหอมในรูพระนาสิกของพระเจ้า

ในบทที่ 3 เครื่องสันติบูชา ถูกบรรยายไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องสันติบูชาจากฝูงวัวในข้อ 1-5 และ (2) เครื่องสันติบูชาจากฝูงแพะแกะในข้อ 6-17

ลนต 3:1-5 “และถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องสันติบูชา ถ้าเขาถวายจากฝูงวัว ไม่ว่าเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย จงให้เขาถวายสัตว์ที่ปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 2 และจงให้เขาเอามือของตนวางบนหัวของเครื่องบูชาของเขา และฆ่ามันเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และพวกปุโรหิตคือบุตรชายทั้งหลายของอาโรน จะต้องเอาเลือดประพรมที่แท่นบูชาและรอบแท่นบูชา 3 และจงให้เขาถวายเครื่องบูชาเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน 4 และไตทั้งสองข้างซึ่งอยู่ตรงบันเอวนั้น กับไขมันที่ติดอยู่กับไตและพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นพร้อมกับไตเหล่านั้น จงให้เขาเอาออกเสีย 5 และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจงเผาของเหล่านั้นเสียบนแท่นบูชา พร้อมกับเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นไฟลุกอยู่ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

เครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมแบบที่สามและเป็นแบบสุดท้ายถูกบรรยายว่าเป็น “เครื่องสันติบูชา” มันมีลักษณะคล้ายกับเครื่องเผาบูชา แต่มันจะต้องถูกถวายเพื่อเป็นการขอบพระคุณแด่พระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจง (เลวีนิติ 7:11-12) และเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครด้วยตามที่ 7:12 ได้กล่าวไว้ กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว สัตว์ตัวที่จะเอามาถวายอาจเป็นเพศผู้หรือเพศเมียจากฝูงวัวก็ได้ แต่มันจะต้องปราศจากตำหนิ เช่นเดียวกับในกรณีของเครื่องเผาบูชา ผู้ถวายจะต้องนำสัตว์ตัวนั้นมายังประตูพลับพลาและเขาจะต้องฆ่ามัน

ด้วยตัวเอง โดยวางมือของเขามนสัตว์ตัวนั้นก่อนเพื่อแสดงตนว่าเป็นพวกเดียวกับมัน

จากนั้นพวกปุโรหิตก็จะพรมลือดของมันบนและรอบๆแท่นบูชา ไขมันที่หุ้มเครื่องในพร้อมกับไตของมันจะต้องถูกเผาบนแท่นบูชา อย่างไรก็ตาม ตามที่ 7:31-34 ได้กล่าวไว้ หน้าอกและไหล่ของสัตว์ที่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชานั้นจะถูกสงวนไว้สำหรับปุโรหิตคนนั้นๆ ดังที่ได้หมายเหตุไว้แล้ว เครื่องสัตว์บูชานี้จะต้องถูกเผา “เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์”

ในฐานะเป็นเครื่องสันติบูชา พระราชกิจของพระคริสต์จึงถูกกล่าวถึงอย่างแน่นอน พระองค์ทรงกระทำให้เกิดสันติสุขสำหรับเรา, โครินธ์ 1:20 พระองค์ทรงประกาศสันติสุข, เอเฟซัส 2:17 และพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา, เอเฟซัส 2:14 นอกจากนี้ โดยทางพระองค์เราก็มีสันติสุขกับพระเจ้า (โรม 5:1) ทำให้สันติสุขของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ (ฟิลิปปี 4:7) ตามที่เลวีนิติ 7:11-15 ได้กล่าวไว้ เครื่องสันติบูชานี้เป็น โอกาสที่จะแสดงการขอบพระคุณเป็นพิเศษ ดังนั้น เมื่อผู้เชื่อสมัยพระคัมภีร์เดิมแสวงหาที่จะขอบพระคุณพระเจ้าอย่างเป็นทางการ เครื่องสันติบูชาก็เป็นพาหนะทางการสำหรับจุดประสงค์นั้น ดังนั้นเมื่อดาวิดพูดถึงเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณในเพลงสดุดี 107:22 และ 116:17 หลายครั้ง เขาก็น่าจะหมายถึงเครื่องสันติบูชา

ลนต 3:6-11 และถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากฝูงแพะแกะ เป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ตาม จงให้เขาถวายสัตว์ที่ปราศจากตำหนิ 7 ถ้าเขาถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาของเขา ดังนั้นจงให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 8 และจงให้เขาเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาของเขา และฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะต้องเอาเลือดประพรมที่แท่นบูชาและรอบแท่นบูชา 9 และจงให้เขาถวายเครื่องบูชาเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมัน และเนื้อสะโพกทั้งหมดที่ติดชิดกระดูกสันหลัง จงให้เขาเอาอกเสีย และไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน 10 และไตทั้งสองข้างซึ่งอยู่ตรงบันเอวนั้น กับไขมันที่ติดอยู่กับไต และพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นพร้อมกับไตเหล่านั้น จงให้เขาเอาอกเสีย 11 และปุโรหิตจะต้องเผาของเหล่านั้นเสียบนแท่นบูชา เป็นมังสาหารจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

เครื่องสันติบูชาประเภทย่อยแบบที่สองถูกบรรยายไว้ นั่นคือ เครื่องบูชาจากฝูงแพะแกะ นั่นคือ ลูกแกะ มันก็มีลักษณะค่อนข้างคล้ายกับที่บรรยายไว้ข้างบนแล้ว ในข้อ 11 มีเขียนไว้ว่าเครื่องสันติบูชาโดย

เฉพาะในแบบย่อนี้เป็น “มังสาหารจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์” คำที่แปลว่า มังสาหาร (เลเคม) ปกติแล้วมักถูกแปลเป็น 'ขนมปัง' ความหมายก็คือว่าส่วนของสัตว์ที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชานี้เป็นขนมปังหรืออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ มันเป็นของพระองค์

ลนต 3:12-16 และถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะ ดังนั้นจงให้นำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 13 และจงให้เขาเอามือวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุมชน และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะต้องเอาเลือดประพรมที่แท่นบูชาและรอบแท่นบูชา 14 และจงให้เขาเอาของเหล่านี้ถวายเป็นเครื่องบูชาของเขา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน 15 และไตทั้งสองข้างซึ่งอยู่ตรงบันเอวนั้น กับไขมันที่ติดอยู่กับไต และพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นพร้อมกับไตเหล่านั้น จงให้เขาเอาอกเสีย 16 และปุโรหิตจะต้องเผาของเหล่านี้เสียบนแท่นบูชา เป็นมังสาหารจากเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์

เครื่องสันติบูชาประเภทย่อยแบบที่สามถูกบรรยายไว้ นั่นคือ หากสัตว์ที่ถูกเลือกมานั้นเป็นแพะตัวหนึ่ง มันมีลักษณะคล้ายกับสองแบบแรกก่อนหน้านั้น มีกล่าวไว้อีกครั้งว่าไขมันทั้งสิ้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อไขมันถูกเผา มันก็เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ลนต 3:17 จงให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิศย์ตลอดชั่วอายุของพวกเขา ในท่ามกลางบรรดาที่อยู่อาศัยของพวกเขา นั่น พวกเจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด” บทนี้ปิดท้ายว่าคนอิสราเอลจะต้องไม่รับประทานเลือดหรือไขมันของสัตว์เลย เลวินิติ 7:23-27 ให้คำสั่งเพิ่มเติมในเรื่องนี้ไว้

*****

ภาพรวมของเลวินิติ 4: เครื่องบูชาประเภทที่สองแบบกว้างๆที่พลับพลาถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงในที่นี้ นั่นคือ เครื่องบูชาที่ไม่มีกลิ่นหอม เครื่องบูชาทั้งสอง นั่นคือ เครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมีไว้สำหรับความบาป

เครื่องบูชาไถ่บาปถูกบรรยายไว้ในบทที่ 4 บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เพราะการไม่รู้โดยปุโรหิตคนหนึ่ง ในข้อ 1-12; (2) เครื่องบูชาไถ่บาปของชุมนุมชนในข้อ 13-21; (3) เครื่องบูชาไถ่บาปของผู้ครอบครองในข้อ 22-26 และ (4) เครื่องบูชาไถ่บาปของประชากรทั่วไปในข้อ 27-

ลนต 4:1-2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำบาปต่อพระบัญญัติทั้งหลายของพระเยโฮวาห์เพราะความไม่รู้ เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ควรกระทำ และจะละเมิดต่อพระบัญญัติเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด

เครื่องบูชาไถ่บาปนี้มีความแตกต่างตรงที่ว่าเครื่องบูชาชนิดนี้มีไว้สำหรับความบาปที่เกิดจากความไม่รู้ คำที่แปลเช่นนั้น (*เชกอว์กอวท์*) มีความหมายไถ่ตั้งแต่ 'ไม่รู้ตัว' ไปจนถึง 'ไม่ได้ตั้งใจ' นี้แตกต่างอย่างชัดเจนจากเครื่องบูชาชนิดถัดไป นั่นคือ เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องบูชาไถ่บาปนี้มีไว้สำหรับความบาปซึ่งเกิดโดยไม่ได้ตั้งใจ หรือความบาปที่ผู้ที่กระทำผิดอาจทำไปโดยไม่รู้ตัว (หากเปรียบกับกฎหมายในปัจจุบันมันก็จะเท่ากับอาชญากรรม 'ระดับสาม' นั่นคือผู้กระทำผิดไม่ได้ตั้งใจที่จะทำผิดกฎหมาย แต่มันก็เกิดขึ้นไปแล้วอยู่ดี ส่วนตรงนี้นั้นคือความบาปที่กระทำต่อสถาบันฯหนึ่ง นั่นคือ มันเป็นกฎหมายที่แตกต่างจากความบาปที่กระทำต่อบุคคลฯหนึ่ง)

ส่วนที่เหลือของบทนี้นำเสนอเครื่องบูชาไถ่บาปสี่ประเภท นั่นคือ (1) เมื่อปุโรหิตคนหนึ่งเป็นฝ่ายผิด (2) เมื่อชุมนุมชนทั้งหมดเป็นฝ่ายผิด (3) เมื่อผู้ครอบครองคนหนึ่งเป็นฝ่ายผิด และ (4) เมื่อประชากรทั่วไปคนหนึ่งเป็นฝ่ายผิด เครื่องบูชาที่ถูกระบุเจาะจงเหล่านี้แตกต่างกันอยู่บ้าง แต่พวกมัน โดยเนื้อแท้แล้วก็มีลักษณะที่คล้ายกัน

ลนต 4:3-12 ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้ได้กระทำบาปตามอย่างความบาปของประชากรสำหรับความบาปของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น ก็ให้เขานำวัวหนุ่มหนึ่งตัวซึ่งปราศจากตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 4 และจงให้เขานำวัวตัวผู้นั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และจงให้เขาวางมือของตนบนหัววัวตัวนั้น และให้ฆ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 5 และปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้จะต้องเอาเลือดวัวตัวผู้นั้น และนำเลือดนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมชน 6 และปุโรหิตจะต้องเอานิ้วของตนจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านแห่งสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 7 และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม ซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมชนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และจงเทเลือดวัวตัวผู้นั้นลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน 8 และเขาจะต้องเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่

กับเครื่องใน 9 และไตทั้งสองข้างซึ่งอยู่ตรงบันเอวนั้น กับไขมันที่ติดอยู่กับไต และพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับ นั้นพร้อมกับไตเหล่านั้น จงให้เขาเอาอกเสีย 10 ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวตัวผู้ที่กลายเป็น เครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจงเผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเครื่องเผาบูชา 11 และหนังของวัวตัวผู้พร้อมกับเนื้อ วัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องในและมูลของมัน 12 คือวัวตัวผู้ทั้งตัวนั้น จงให้เขาเอาออกไปเสียข้างนอกค่ายถึง สถานที่ที่สะอาดที่ทิ้งมูลเถา และให้เผามันเสียบนพื้นที่ไฟลุกอยู่ ที่ทิ้งมูลเถาอยู่ที่ไหนก็จงให้เผามันเสียที่ นั้น

ประเภทแรกคือ “ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้ได้กระทำการบาปตามอย่างความบาปของประชากร” กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ เขาจะต้อง “นำวัวหนุ่มหนึ่งตัวซึ่งปราศจากตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็น เครื่องบูชาไถ่บาป” บางคนเปรียบว่าวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนินี้เป็นเหมือนกับพระคริสต์ในช่วงวัยหนุ่ม ของพระองค์ (1) กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ ปุโรหิตจะต้องนำวัวหนุ่มตัวนั้นไปที่ประตูพลับพลา วางมือ ของตนบนหัวของวัวหนุ่มตัวนั้นและฆ่าวัวหนุ่มตัวนั้นที่นั่นต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า การวางมือของ เขาบนสัตว์ตัวนั้นก็เป็นการถือว่ามันเป็นตัวแทนของเขา (2) จากนั้นปุโรหิตผู้นั้นก็จะต้องเอาเลือดของมัน นำไปที่พลับพลา จากนั้นเขาก็จะต้องจุ่มนิ้วของตนในเลือดนั้นและประพรมเลือดนั้น ไปทางพลับพลาเจ็ด หน ในการทำเช่นนั้น เลือดที่ถูกทำให้ไหลออกก็ถูกประพรมไปทางองค์พระผู้เป็นเจ้า (3) จากนั้นปุโรหิตผู้นั้นก็ถูกสั่งให้ “เอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม” (4) หลังจากนั้นเขาก็ ถูกสั่งให้เทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชาที่หุ้มด้วยทองคำเหลืองนั้นซึ่งอยู่ในบริเวณลาน

หลังจากทำตามขั้นตอนเหล่านั้นแล้ว ปุโรหิตผู้นั้นก็จะต้องเผาส่วนที่เหลือของสัตว์ที่ถูกถวายเป็น เครื่องบูชาตามวิธีต่อไปนี้ เขา (5) จะต้องเอาไขมันของสัตว์ตัวนั้นออกและเผามันตามแบบที่คล้ายกันหาก ไม่เหมือนกันเปรียบกับวิธีของเครื่องสันติบูชาซึ่งถูกบรรยายไว้ในเลวีนิติ 3:3-5 มีบอกไว้ในข้อ 10 ว่าจะ ต้องถูกกระทำเช่นเดียวกับ (หรือคล้ายกับ) เครื่องสันติบูชา

สุดท้าย (6) หนังของวัวตัวนั้นและส่วนที่เหลือทั้งหมดของซากของมันจะต้องถูกเอาออกไปเสีย "นอกค่าย" ถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกกำหนดไว้แล้วให้เป็นที่สะอาดในทางพิธี (ซึ่งเป็นที่มูลเถาของ พลับพลาถูกนำไปเททิ้ง) ซากที่เหลือของวัวตัวนั้นก็จะต้องถูกเผาเสียที่นั่น ภาพเสด็จของพระคริสต์ตามที่ ถูกกล่าวถึงในฮีบรู 10:10-13 ก็ปรากฏชัดเจน เพราะว่าพระองค์ในฐานะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเราได้ ถูกละทิ้งเป็นเครื่องบูชานอกค่ายนั้น เห็นได้ชัดว่าพระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนนอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม

ไม้กางเขนของพระองค์กลายเป็นแท่นบูชาอันใหม่ซึ่งความบาปของเราได้ถูกพิพากษาบนแท่นนั้น

ภาพที่ปรากฏก็บรรยายให้เห็นชัดเจนถึงลักษณะเฉพาะอันน่ากลัวของการจัดการกับความบาป หลังจากการฆ่าสัตว์ที่มีราคาแพงตัวนั้น ประพรมเลือดของมันไปที่ม่านซึ่งเปราะเลือดอยู่แล้วในพลับพลา เอาเลือดไปทิ้ง และเผาไขมันของสัตว์ตัวนั้นแล้ว มันก็กลายเป็นภาระมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม จากนั้นปุโรหิตจะต้องรวบรวมชิ้นส่วนของสัตว์ที่ถูกฆ่าเหล่านั้นและลากชิ้นส่วนเหล่านั้นด้วยตัวเองไปเสียนอกค่าย มันน่าจะเป็นระยะทางไกลพอสมควรทีเดียว มันคงเป็นงานที่หนักมากจริงๆ นอกจากนี้ในการทำเช่นนั้นต่อหน้าคนอื่นปุโรหิตผู้นั้นก็แสดงออกว่าตนมีความบาปในชีวิต ช่างเป็นภาพที่น่ากลัวจริงๆที่ได้เห็นปุโรหิตของพระเจ้าคนหนึ่งลากซากสัตว์ที่ตายแล้วตัวนั้นคือ ซากวัวหนุ่มไปตามถนนของค่ายนั้น จากนั้นเขาก็เก็บรวบรวมวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในการก่อกองไฟที่ใหญ่พอที่จะเผาซากสัตว์นั้นได้ ความบาปจึงถูกสาธิตให้เห็นเป็นภาพชัดเจนในเรื่องความน่าเกลียดน่ากลัวของมันและผลลัพธ์ต่างๆที่ตามมาของมัน พระคริสต์ในฐานะที่ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา (ผู้ทรงไม่มีบาปและทรงกลายเป็นความบาปเพื่อเรา) จึงถูกแสดงให้เห็นเป็นภาพอีกครั้ง กระบวนการทั้งหมดของทั้งเครื่องบูชาไถ่บาปและการถวายตัวเป็นเครื่องบูชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงเป็นกระบวนการที่น่าเกลียดน่ากลัว

ลนต 4:13-21 และถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำบาปเพราะความไม่รู้ และความบาปนั้นถูกซ่อนไว้จากสายตาของที่ประชุม และพวกเขาได้ละเมิดต่อพระบัญญัติทั้งหลายของพระเยโฮวาห์ประการหนึ่งประการใด เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ควรกระทำ และมีความผิด 14 เมื่อความบาปที่พวกเขาได้กระทำนั้นเป็นที่ล่วงรู้แล้ว ก็จงให้ชุมนุมชนถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัวสำหรับความบาปนั้น และให้นำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุมชน 15 และจงให้พวกผู้อาวุโสของชุมนุมชนวางมือของตนบนหัวของวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และจงฆ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 และปุโรหิตที่ได้รับภารกิจจะนำเลือดของวัวตัวผู้นั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมชน 17 และปุโรหิตจะต้องเอานิ้วของตนจุ่มลงในเลือดเล็กน้อย และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 และเขาจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชา ซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมชนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และจงเทเลือดทั้งหมดนั้นลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน 19 และเขาจะต้องเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวผู้นั้น และเผาไขมันนั้นเสียบนแท่นบูชา 20 และเขาจงกระทำอย่างนี้แก่วัวตัวผู้นี้ คือเขาได้กระทำแก่วัวตัวผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัวตัวผู้นี้ อย่างนั้น และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้พวกเขา และเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย 21 และจงให้เขา

เอาวัวตัวผู้นั้นออกไปเสียข้างนอกค่าย และเผาวัวนั้นเสียอย่างกับที่เขาเผาวัวตัวแรกนั้น เป็นเครื่องบูชา ไถ่บาปของชุมนุมชน

เครื่องบูชาไถ่บาปประเภทที่สองคือเมื่อ “ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด” กระทำบาปเพราะความไม่รู้ ความหมายก็คือว่าชุมนุมชนอาจไม่รู้ตัวว่าได้ทำบาปไป อย่างไรก็ตาม ทันทีที่พวกเขาทราบเรื่องความบาปนั้น พวกเขาก็ต้องทำตามขั้นตอนต่อไปนี้ (1) พวกเขาจะต้องนำวัวหนุ่มตัวหนึ่งมายังพลับพลา พวกผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะต้องไปรวมตัวกันที่นั่นและวางมือของตนบนหัวของสัตว์ตัวนั้น จากนั้นมันจะต้องถูกฆ่าเสียที่นั่น

(2) ในลักษณะที่คล้ายกับเครื่องบูชาสำหรับปุโรหิต เลือดของมันจะต้องถูกประพรมเจ็ดครั้ง “ที่หน้าม่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” (3) จากนั้นเลือดบางส่วนจะต้องถูกนำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมและ (4) เลือดส่วนที่เหลือจะต้องถูกเทออกที่ฐานแท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองซึ่งอยู่ในบริเวณลาน (5) อีกครั้งที่ไขมันของสัตว์ตัวนั้นจะต้องถูกเผาตามที่มิั้งไว้ในข้อ 9-10

(6) สุดท้าย ส่วนที่เหลือทั้งหมดของวัวหนุ่มนั้นจะต้องถูกเก็บรวบรวม ถูกลากไปนอกค่าย และถูกเผาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 11-12 ในการทำเช่นนั้น ปุโรหิตผู้นั้นก็จะทำ “การลบมลทินของชุมนุมชนแล้ว เขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย” คำที่แปลว่า การลบมลทิน (*คาฟาร์*) มีความหมายว่า ‘ปกคลุม’, ‘ลบล้าง’ หรือ ‘ทำให้สิ้นคิดกัน’ แม้ว่าความบาปของชนชาติอิสราเอลไม่ได้ถูกขจัดออกไป แต่มันก็ถูกปกคลุม พระเจ้าทรงพอพระทัยและชนชาติอิสราเอลจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้าของตน การชำระล้างความบาปจริงๆจะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะถึงกางเขนของพระคริสต์ ดู โรม 3:24-25 ชนชาติอิสราเอลจึงได้รับการอภัย

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเกณฑ์ในการยกโทษให้รวมถึงการคืนดีกันคือ เลือดที่ถูกทำให้หลั่งออกของเหยื่อรายหนึ่งที่ได้รับโทษแทนซึ่งไม่มีความผิด เมื่อพวกผู้ใหญ่วางมือของตนบนหัวของสัตว์ตัวนั้นก่อนฆ่า มันเป็นเครื่องบูชา พวกเขาก็ถือว่ามันเป็นตัวแทนของพวกเขา เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าการพูดถึงการลบมลทินถูกกล่าวถึงตรงนี้ดังที่มันจะถูกพูดถึงในคราวต่อไป บางทีเหตุผลที่ว่ามันไม่ถูกเอ่ยถึงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องบูชาของปุโรหิตก็คือว่า พระคริสต์เองไม่ทรงมีบาปซึ่งจำเป็นต้องได้รับการลบมลทิน พระองค์ไม่ทรงมีบาปซึ่งต้องได้รับการอภัยด้วย

ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาประการหนึ่งประการใดเพราะความไม่รู้ เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ควรกระทำ และมีความผิด 23 หรือถ้าความบาปของเขา ซึ่งเขาได้กระทำนั้น ล่วงรู้แก่เขาแล้ว เขาจะต้องนำเครื่องบูชาของเขามา คือลูกแพะตัวผู้หนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิ 24 และจงให้เขาวางมือของตนบนหัวแพะตัวนั้น และให้ฆ่าแพะตัวนั้นเสียในสถานที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 25 และปุโรหิตจะต้องเอานิ้วของตนจุ่มเลือดแห่งเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น และจะเอาเลือดนั้นเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และจงเทเลือดนั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา 26 และเขาจงเผาไขมันทั้งหมดของแพะตัวนั้นเสียบนแท่นบูชา เช่นเดียวกับไขมันที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขา สำหรับความผิดบาปของเขา และเขาจะได้รับการอภัย

เครื่องบูชาไถ่บาปประเภทที่สามคือ “ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป” โดยไม่รู้ตัวเหมือนกัน แม้ว่ามีลักษณะคล้ายกับเครื่องบูชาสองแบบแรก แต่ก็มีความแตกต่างอยู่บ้าง ในกรณีนี้เครื่องบูชาที่กำหนดไว้คือ แพะตัวหนึ่ง (1) ผู้ครอบครองที่ทำผิดจะต้องวางมือของตนบนสัตว์ตัวนั้น มันจะต้องถูกฆ่าเสีย (2) ปุโรหิตผู้นั้นก็จะใช้นิ้วของตนจุ่มเลือดบางส่วนและนำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชา *หุ้มด้วยทองเหลือง*

(3) เลือดส่วนที่เหลือจะต้องถูกเทออกใต้แท่นบูชานั้น (4) ไขมันจะต้องถูกเผาไฟดังที่มีสั่งไว้ก่อนหน้านี้ ไม่มีระบุไว้ว่าจะต้องทำอะไรกับซากของแพะนั้น อย่างไรก็ตาม อีกครั้งที่ปุโรหิตจะทำ “การลบมลทินแทนผู้กระทำความผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย”

ลนต 4:27-35 และถ้าประชากรทั่วไปคนหนึ่งคนใดกระทำความบาปเพราะความไม่รู้ คือเขาได้ละเมิดต่อพระบัญญัติทั้งหลายของพระเยโฮวาห์ประการหนึ่งประการใด เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ควรกระทำ และมีความผิด 28 หรือถ้าความบาปของเขา ซึ่งเขาได้กระทำนั้น ล่วงรู้แก่เขาแล้ว จงให้เขานำเครื่องบูชาของเขามา คือลูกแพะตัวเมียหนึ่งตัวซึ่งปราศจากตำหนิ สำหรับความบาปของเขา ซึ่งเขาได้กระทำนั้น 29 และจงให้เขาวางมือของตนบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในสถานที่ที่ถวายเครื่องเผาบูชา 30 และปุโรหิตจะต้องเอานิ้วของตนจุ่มเลือดแพะนั้น และจะเอาเลือดนั้นเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และจงเทเลือดทั้งหมดนั้นลงที่ฐานของแท่นบูชานั้น 31 และเขาจะต้องเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากแพะตัวนั้น อย่างที่เอาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจงเผาไขมันนั้นเสียบนแท่นบูชา เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขา และเขาจะได้รับการอภัย 32 และถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เขาจะต้องนำลูกแกะตัวเมีย

หนึ่งตัวที่ปราศจากคำหิมา 33 และจงให้เขาวางมือของตนบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าลูกแกะตัวนั้นเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในสถานที่ที่พวกเขาฆ่าเครื่องเผาบูชา 34 และปุโรหิตจะต้องเอานิ้วของตนจุ่มเลือดแห่งเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น และจะเอาเลือดนั้นเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และจงเทเลือดทั้งหมดนั้นลงที่ฐานของแท่นบูชา 35 และเขาจะต้องเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากลูกแกะนั้น อย่างที่เอาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจงเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา เหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น และเขาจะได้รับการอภัย”

เครื่องบูชาไถ่บาปประเภทที่สี่และประเภทสุดท้ายเกี่ยวข้องกับ “พลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใด” ที่อาจทำบาปโดยมิได้เจตนาคือกระทำการหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติให้เขากระทำ มีทางเลือกอยู่สองทาง เขาอาจนำลูกแกะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีคำหิมา (ข้อ 28) หรือลูกแกะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีคำหิมา (ข้อ 32) ในลักษณะที่แทบจะเหมือนกันทุกอย่างกับที่บรรยายไว้ข้างบน (1) ผู้ถวายที่มีความผิดจะต้องวางมือของตนบนหัวของสัตว์ตัวนั้นอันเป็นการแสดงว่ามันเป็นตัวแทนของเขาก่อนที่จะฆ่ามันเสีย (2) จากนั้นปุโรหิตก็จะเอาเลือดของมันไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นหุ้มด้วยทองเหลืองและ (3) เทเลือดส่วนที่เหลือออกที่ฐานของแท่นบูชา (4) จากนั้นปุโรหิตก็จะเผาไขมันของสัตว์นั้นตามที่บรรยายไว้ก่อนหน้าในบทนี้และในการทำเช่นนั้นเขาก็จะทำการลบมลทินสำหรับผู้กระทำผิด โดยนำการยกโทษมาให้แก่เขา

สรุปก็คือ มีหลายความเห็นตามมา ประการแรก ปุโรหิตมีภาระหนักสุดในการถวายเครื่องบูชาสำหรับความบาปของตน ผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะเรียกเอาจากผู้นั้นมาก คนสามัญธรรมดาแค่ต้องนำแพะหรือลูกแกะตัวหนึ่งมาเท่านั้น ปุโรหิตต้องนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาซึ่งมีมูลค่าสูงกว่ามาก ในทุกกรณี การถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเป็นประสบการณ์ที่เป็นภาระหนักและยุ่งยากมากทีเดียว

ประการที่สอง มีภาพเล็งอันลึกซึ้งหลายประการที่แสดงถึงบุคคลและพระราชกิจของพระคริสต์ในเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ในฐานะเป็นเครื่องสัตวบูชา พระคริสต์ก็จะทรงแบกรับความบาปของเราในเวลาต่อมา ทรงกลายเป็นตัวแทนของเรา และทำการลบมลทินในครั้งที่สุดเพื่อความบาปของเรา เมื่อคนบาปวางมือของตนบนหัวของเครื่องสัตวบูชานั้น เขาก็ไม่เพียงแสดงตัวว่าเหมือนกับมันเท่านั้น คือ จนถึงขนาดที่มันกลายเป็นความบาปเพื่อเขา ในแบบเดียวกัน พระเยซูในฐานะเป็นตัวแทนของเราก็ทรงกลายเป็นความบาป เพราะเห็นแก่เรา ทั้งๆที่พระองค์ไม่ทรงมีบาป (2 โครินธ์ 5:21) เครื่องบูชาไถ่บาปจึงเป็นภาพที่แสดงถึง

พระราชกิจของพระคริสต์ในการที่มันเป็นการลบมลทินบาป เป็นตัวรับโทษแทน และมีผลเสมอไป เห็นได้ชัดว่ามันเป็นภาพถึงพระราชกิจของพระคริสต์บนกางเขนนั้น

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 5: เครื่องบูชาประเภทที่สองแบบกว้างๆที่พลับพลาถูกกล่าวถึงต่อไปในที่นี้ นั่นคือ เครื่องบูชาแบบที่ไม่มีกลิ่นหอม

ในบทที่ 5 เครื่องบูชาไถ่การละเมิดถูกบรรยายถึง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องบูชาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดอันหลากหลายในข้อ 1-13 และ (2) เครื่องบูชาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดทั้งหลายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในข้อ 14-19

ลนต 5:1-6 "ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา 2 หรือผู้หนึ่งผู้ใดจะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาจึงเป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด 3 หรือถ้าเขาจะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขาารู้แล้ว เขาก็มีความผิด 4 หรือถ้าคนหนึ่งคนใดพลอตตัวกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือพลอตตัวกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขาารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด 5 เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ 6 และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำนั้น เครื่องบูชานั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปได้ ดังนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น

เครื่องบูชาชนิดที่ไม่มีกลิ่นหอมแบบที่สองถูกบรรยายถึงต่อมา มันคือเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ขณะที่เครื่องบูชาไถ่บาปมีไว้สำหรับความบาปที่ทำโดยไม่ทันรู้ตัว เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็มีไว้สำหรับความบาปที่เกิดขึ้นในทันที นั่นคือ ความบาปที่ถูกกระทำเพราะเหตุพาไป หากเปรียบกับกฎหมายในปัจจุบันมันก็คืออาชญากรรมระดับที่สอง ผู้กระทำผิดฝ่าฝืนกฎหมายเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ไม่มีการไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า

หรือมีการวางแผนมาก่อน (เราควรหมายเหตุไว้ว่า ไม่มีเครื่องบูชาใดสำหรับความบาประดับที่หนึ่ง นั่นคือ ความบาปที่มีการไตร่ตรองไว้ก่อน มีการวางแผนมาก่อน และการเป็นกบฏอย่างเห็นได้ชัด ดู ฮีบรู 10:26-28) ความบาปสำหรับเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็คือ ความบาปที่กระทำต่อคนอื่นๆหนึ่งซึ่งแตกต่างจากสถาบันหนึ่ง (นั่นคือ กฎหมาย) ในทุกกรณีบุคคลที่ชั่วที่สุดที่เกี่ยวข้องด้วยคือพระเจ้า

ตัวอย่างหลายประการของความบาปเช่นนั้นถูกกล่าวถึง เช่น การไม่ยอมเป็นพยานต่อข้อเท็จจริงที่ทราบแล้วในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมาย (ข้อ 1) ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งมลทินหรือคนที่เป็นมลทิน (ข้อ 2-3) หรือการให้คำสัตย์ปฏิญาณที่จะทำสิ่งใดก็ตามแต่แล้วก็ไม่ทำตาม คำว่า สาบาน (swear) ในที่นี้หมายถึงการกล่าวคำปฏิญาณและไม่ได้หมายถึงการกล่าวคำสาปสาบาน มันเกี่ยวข้องกับแนวคิดปัจจุบันในเรื่องการทวนสาบานหรือเบิกความเท็จ

หากผู้ใดมีความผิดในความบาปดังกล่าว เขาก็ต้อง (1) “สารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ” (2) จากนั้นเขาก็ต้องเอาลูกแกะหรือลูกแพะตัวเมียมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด (3) ดังนั้นปุโรหิตผู้นั้นก็จะทำ “การลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น” เลวีนิติ 7:1-10 จะให้รายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับเครื่องบูชานี้

ลนต 5:7-10 ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา 8 ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาให้ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาปิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด 9 และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสียบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรีดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 10 แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย

หากผู้ที่กระทำผิดไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่ง (หรือลูกแพะตัวหนึ่ง) มาได้ ทางเลือกต่อไปสำหรับเขาก็คือการนำ “นกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว” มา นกตัวหนึ่งจะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ส่วนอีกตัวก็ถูกถวายเป็นเครื่องเผาบูชา

ในการนำนกดังกล่าวมาถวาย ปุโรหิตที่ถวายนกตัวแรกเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็จะปิดหัวนกตัวนั้นให้หลุดจากคอแต่ไม่ขาดจากตัว เลือดบางส่วนจะถูกนำไปประพรมบนข้างแท่นบูชาและเลือดส่วนที่เหลือ

จะถูกเทออกที่ฐานของแท่นบูชานั้น นกตัวที่สองจะถูกถวายเป็นเครื่องเผาบูชาตามแบบของเครื่องเผาบูชาที่มีระบุไว้ในเลวีนิติ 1:15-17

ลนต 5:11-13 แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟ่าห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่าใส่น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแป้ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 12 ให้เขานำแป้งมาให้ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแป้งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 13 และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญาบูชา"

หากผู้ที่กระทำผิดไม่สามารถนำนกที่บรรยายไว้มาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดได้ เขาก็ต้องนำแป้งมาเป็นของถวาย “แป้งละเอียดหนึ่งในสิบเอฟ่าห์” คิดเป็นประมาณหนึ่งในสิบของทะนานหนึ่งและคิดกันว่าเป็นปริมาณแป้งเมื่ออบเป็นขนมปังแล้วชายคนหนึ่งจะรับประทานได้ในหนึ่งวัน ต่างจากเครื่องธัญญาบูชาหรือเครื่องสันติบูชา จะต้องไม่ใส่น้ำมัน (มะกอกเทศ) หรือกำยานลงไป มันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ดังนั้นมันจึงเป็นเครื่องบูชาที่ไม่มีกลิ่นหอมหวาน แป้งนั้นจะต้องถูกนำไปให้ปุโรหิตผู้ซึ่งจะเอามันไปหนึ่งกำมือเพื่อเป็นส่วนที่ระลึกถึงความบาปของคนๆ นั้นและเผาแป้งนั้นบนแท่นบูชาที่หุ้มด้วยทองเหลือง ในการทำเช่นนั้น “ปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขาเพราะความผิดบาปของเขาซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใด และเขาจะได้รับการอภัย” แป้งส่วนที่เหลือก็จะ เป็นของปุโรหิตคนนั้นตามอย่างของเครื่องธัญญาบูชาที่มีบรรยายไว้ในเลวีนิติ 3

กล่าวโดยสรุปก็คือ เครื่องบูชาไถ่การละเมิดแสดงให้เห็นภาพว่าความบาปนั้นมีราคาแพง มันต้องมีการชดเชย นอกจากนี้ เครื่องบูชาไถ่การละเมิดยังถึงถึงการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นเพราะความบาปโดยอาจมากกว่าความรู้สึกผิดที่เกิดจากบาปเสียอีก

ลนต 5:14-16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 15 "ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิแห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 16 และให้ผู้นั้นชดเชยของบริสุทธิที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสິงที่ขาดไปนั้น นำมามอบให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

และเขาจะได้รับการอภัย

หลักการที่ว่าความบาปมีราคาแพงและเรียกร้องให้มีการชดใช้ถูกบรรยายเพิ่มเติม ตรงนี้หากผู้ใดกระทำการละเมิดเพราะความไม่รู้ “ในเรื่องของบริสุทธฺ์แห่งพระเยโฮวาห์” เขาก็ต้องชดใช้ในเรื่องนั้นๆ เรื่องของบริสุทธฺ์แห่งพระเยโฮวาห์หมายถึงการละเลยที่จะถวายสิบชักหนึ่ง ที่จะถวายของถวายซึ่งเป็นผลแรกตามที่กำหนดไว้ หรือการละเมิดอื่นใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าโดยตรง ในกรณีดังกล่าว ผู้ที่มีความผิดจะต้อง (1) นำแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิมาเป็นเครื่องบูชา และ (2) “ให้เจ้าประเมินราคาเป็นเงินเชเชล” เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด อันหลังนี้หมายถึงการประเมินค่าความเสียหายเป็นตัวเงิน โดยในกรณีนี้คือเป็นเงินเชเชล

นอกจากนี้ ผู้ที่มีความผิดไม่เพียงต้องชดใช้สำหรับความหลงลืมในการไม่ถวายสิบชักหนึ่งหรือการไม่นำของถวายที่ต้องมาถวายเท่านั้น แต่เขายังต้อง (3) “เพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสิ่งที่เขาชดใช้ไปนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาจะต้องเพิ่มค่าปรับอีกร้อยละสิบนั่นเอง พอจ่ายค่าปรับที่ต้องชดใช้แก่ปุโรหิตแล้ว เขาก็จะทำ “การลบมลทินบาปให้เขาด้วยแกะผู้หนึ่งตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย”

ลนต 5:17-19 ถ้าผู้ใดกระทำความผิด คือกระทำความผิดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์ เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา 18 ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์นั้นและเขาจะได้รับการอภัย 19 เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์”

ในลักษณะที่คล้ายกัน หากผู้ใดทำการละเมิดในสิ่งที่ถือว่าเป็นสิ่งบริสุทธฺ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรนนิบัติพระเจ้าและพลับพลา เขาก็จะต้องถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิดที่เหมาะสม (นี่ยอมให้ทำได้ เฉพาะหากผู้ที่มีความผิดไม่รู้ตัวว่าได้ทำผิดในขณะนั้น นั่นคือ ความบาปที่เกิดเพราะความไม่รู้) ในลักษณะที่คล้ายกับเครื่องบูชาก่อนหน้า เขาจะต้องนำแกะผู้ตัวหนึ่งที่ไม่มิตำหนิมาพร้อมกับค่าชดใช้ที่ถูกประเมินแล้วในเรื่องของบริสุทธฺ์เหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นมลทินไปเพราะความไม่รู้ของเขา อีกครั้งที่ปุโรหิตผู้นั้นจะทำการลบมลทินให้กับความผิดพลาดเพราะความไม่รู้ของเขาและเขาก็จะได้รับการอภัย สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด นั่นคือ ในการละเมิดที่กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 6: หลังจากที่ได้อธิบายเครื่องบูชาต่างๆในห้าบทแรกแล้ว โมเสสก็กลับมา กล่าวถึงเครื่องบูชาเหล่านี้แต่ละชนิดและเสริมรายละเอียดเพิ่มเติมเข้าไปซึ่งเกี่ยวข้องกับเครื่องบูชาแต่ละชนิด เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา และเครื่องบูชาไถ่บาปล้วนถูกบรรยายถึง โดยมีรายละเอียดเพิ่มเติม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการละเมิดต่างๆที่กระทำต่อเพื่อนบ้านของคนๆหนึ่งในข้อ 1-7; (2) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องเผาบูชาในข้อ 8-13; (3) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องธัญญาบูชาในข้อ 14-23; (4) และรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องบูชาไถ่บาปในข้อ 24-30

ลนต 6:1-5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “ถ้าผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ และโกหกต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้ หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา 3 หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วและโกหกเกี่ยวกับสิ่งนั้น และสาบานตนเป็นความเท็จ ในข้อใด ๆ เหล่านี้ที่ผู้หนึ่งผู้ใดกระทำก็เป็นความบาป 4 ดังนั้นเพราะเขาได้กระทำบาปแล้วและมีความผิด จงให้เขาคืนของที่เขาได้มาโดยการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้ หรือสิ่งที่หายไปที่เขาได้พบนั้น 5 หรือสิ่งสารพัดที่เขาได้สาบานเท็จไว้ เขาจะต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอบให้แก่เจ้าของของสิ่งเหล่านั้น ในวันที่ถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา

คำสั่งที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับการกระทำผิดใดๆที่เกี่ยวข้องกับเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถูกกล่าวถึง กล่าวอย่างเจาะจงแล้ว พวกมันเกี่ยวข้องกับความไม่ซื่อตรงต่อเพื่อนบ้านของตนในเรื่องธุรกิจ ความไว้เนื้อเชื่อใจ การสาบานว่าด้วยเรื่องการพูดความจริงในเรื่องนั้นๆ การใช้กำลังขโมยไป หรือการไม่จริงใจต่อผู้อื่น หากผู้ใดมีความผิดในเรื่องดังกล่าว “ดังนั้นเพราะเขาได้กระทำบาปแล้วและมีความผิด จงให้เขาคืนของที่เขาได้มาโดยการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้ หรือสิ่งที่หายไปที่เขาได้พบนั้น”

สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือว่า การที่เครื่องบูชาไถ่การละเมิดจะมีผลได้นั้น จะต้องมีการชดใช้สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นเสียก่อน นอกจากนี้ “เขาจะต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้า” ก่อนที่

จะถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด บัญญัติของโมเสสจึงเรียกร้องให้มีการเสียค่าปรับร้อยละสิบเพิ่มเข้ากับจำนวนที่ต้องชดใช้

ลนต 6:6-7 และจงให้นำแกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงนำมายังปุโรหิต เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขาดวยแกะพระเยโฮวาห์ ให้เจ้าประเมินราคาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 7 และจงให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้เขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในสิ่งสารพัดที่เขาได้กระทำซึ่งเป็นการละเมิดนั้น”

จากนั้น นอกจากนี้แล้ว ผู้ที่มีความผิดจะต้องถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเป็นสัตว์ที่มีค่าตัวหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาสำหรับความบาปของเขา นั่นคือ “แกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูง” เมื่อนั้นปุโรหิตก็จะทำ “การลบมลทินบาปให้เขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” เมื่อทำเช่นนั้นแล้วเท่านั้นคนบาปผู้นั้นก็จะได้รับการอภัยจากองค์พระผู้เป็นเจ้า สิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดเจนในเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็คือว่ามีราคาที่ต้องจ่ายสำหรับความบาป นั่นเป็นสิ่งที่สำเร็จจริงในพระเยซู ผู้ทรงหลัง *พระโลหิตอันมีค่า* *ประเสริฐ* ของพระองค์ที่กลโกธา นอกจากนี้ นี่ยังสื่อด้วยว่าไม่มีการยกโทษจนกว่าจะมีการสารภาพและชดใช้

ลนต 6:8-13 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 9 “จงบัญชาแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องเผาบูชา เพราะการเผาได้อยู่บนแท่นบูชาตลอดคืนจนรุ่งเช้า และจงให้ไฟบนแท่นบูชาลุกอยู่เรื่อยไป 10 และจงให้ปุโรหิตสวมเครื่องยศผ้าป่านของตน และสวมกางเกงผ้าป่านที่ร่างกายของเขา และให้ตัดมูลเถ้าออกจากไฟที่เผาเครื่องบูชาแล้วซึ่งอยู่บนแท่นบูชา นั้น และจงให้นำมูลเถ้า นั้นไปไว้ข้างแท่นบูชา 11 และจงให้เขาถอดเครื่องยศที่สวมอยู่ ออก และสวมเสื้อผ้าอีกชุดหนึ่ง และนำมูลเถ้า นั้นออกไปข้างนอกค่ายยังสถานที่ที่สะอาด 12 และให้รักษาไฟที่อยู่บนแท่นบูชาให้ลุกอยู่อย่าให้ดับเลย และจงให้ปุโรหิตใส่ฟืนทุกเช้าบนแท่นบูชา และให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่นบูชา และจงให้เขาเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา นั้น 13 ต้องรักษาไฟให้ติดอยู่บนแท่นบูชาเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด

คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปที่เรื่อง “พระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องเผาบูชา” และการนำเสนอรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับมัน เราจำได้ว่าเครื่องเผาบูชาเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการกับความบาป แต่มันเป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยความสมัครใจเพื่อนมัสการพระเจ้า กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ ไฟที่อยู่บนแท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองนั้นจะต้องไม่ถูกปล่อยให้ดับเป็น

อันขาด หลังจากเครื่องบูชาเวลาเย็น (เครื่องเผาบูชา) ในแต่ละคืนแล้ว ไม่มีการถวายเครื่องบูชาอื่นใดอีก ดังนั้น เครื่องเผาบูชาจึงถูกวางไว้เหนือไฟอ่อนๆพร้อมกับไขมันของเครื่องสัตวบูชานั้นที่ลุกไหม้อยู่ตลอดทั้งคืน (มีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับการที่ปุโรหิตจะต้องสวมเครื่องยศของตนก่อนเพื่อที่จะถวายเครื่องเผาบูชาตัวสุดท้ายในตอนเย็น โดยวางมูลเถ้าของมันไว้ต่างหาก จากนั้น อย่างแรกที่ต้องทำในตอนเช้าก็คือ เขาจะ (โดยยังสวมเครื่องยศปุโรหิตแม้จะเป็นทางการน้อยกว่าก็ตาม) เอามูลเถ้าจากการเผาไหม้ของวันและคืนก่อนหน้าไปยังสถานที่ๆสะอาดที่อยู่ข้างนอกค่าย

นอกจากนี้ อย่างแรกที่ต้องทำในตอนเช้าก็คือ เครื่องเผาบูชาอีกอันจะต้องถูกถวายทุกวัน พวกปุโรหิตถูกกำชับอย่างแข็งแรงว่า "ให้รักษาไฟที่อยู่บนแท่นบูชาให้ลุกอยู่อย่าให้ดับเลย" ไฟแรกที่อยู่บนแท่นบูชาที่หุ้มด้วยทองเหลืองนั้นตกลงมาจากสวรรค์ (เลวีนิติ 9:24) พวกปุโรหิตจะต้องคอยระวังว่าไฟจะไม่ดับเลยหลังจากนั้น มันเป็นกองไฟที่บริสุทธิ์จากสวรรค์ ความจริงที่นำมาประยุกต์ใช้ได้ก็คือ ไฟในการรับใช้จนถึงทุกวันนี้ต้องไม่ดับเป็นอันขาด

ลนต 6:14-18   นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องธัญญาบูชา จงให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนถวายเครื่องธัญญาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา 15 และจงให้เขาหยิบแป้งหนึ่งกำมือมาจากเครื่องธัญญาบูชา กับน้ำมันและกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนเครื่องธัญญาบูชา และจงเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 16 และส่วนที่เหลืออยู่นั้นจงให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาได้รับประทาน ให้รับประทานพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อในสถานที่บริสุทธิ์ จงให้เขาทั้งหลายรับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุมชน 17 อย่าใส่เชื้อในขนมปังนั้นแล้วอบ เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนของเครื่องบูชาด้วยไฟของเราสำหรับเขาทั้งหลาย เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 18 และจงให้บรรดาผู้ชายในท่ามกลางบุตรทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งเหล่านี้ จงให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของเจ้าทั้งหลายเกี่ยวกับเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทุกคนที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์”

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องธัญญาบูชา ถูกนำเสนอ เมื่อผู้ถวายจะนำเครื่องธัญญาบูชามาถวายอีกครั้งที่ดำรงอันประกอบด้วยแป้ง น้ำมัน (มะกอกเทศ) และกำยาน (ที่ปราศจากเชื้อ) ถูกกำหนดไว้และมันจะต้องถูกเผาเป็นกลิ่นหอมหวานเป็นที่ระลึกแด่พระเยโฮวาห์ จากนั้นมีกล่าวไว้อย่างชัดเจนมากๆว่า ส่วนที่เหลือของเครื่องบูชานั้น (ส่วนที่เป็นเครื่องบูชาจริงๆนั้นเป็นเพียงหยิบมือเดียวของทั้งหมด) ก็ถูกสงวนไว้สำหรับอาโรนและบรรดาบุตรชายของเขา (นั่นคือ พวกปุโรหิต) และเป็นของพวกเขาแต่เพียง

พวกเดียวกันเท่านั้น พวกเขาได้รับอนุญาตให้รับประทานมันได้ในบริเวณลานของพลับพลา

คำสั่งในข้อ 18 เกี่ยวกับ “บรรดาผู้ชายในท่ามกลางบุตรทั้งหลายของอาโรน” ที่รับประทานส่วนที่เหลือนั้นไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นการอนุญาต คำกริยา *รับประทาน* ในภาษาฮีบรูเป็นรูปอนาคต อันแสดงถึงการอนุญาต ไม่ใช่คำสั่ง ไม่ว่ากรณีใด เครื่องธัญญาหารที่ถูกถวายก็เป็นสิ่งบริสุทธิ์และเฉพาะคนเหล่านั้นที่ถูกแยกตั้งไว้แล้วสามารถรับประทานมันได้ (นั่นคือ พวกปุโรหิต)

ลนต 6:19-23 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 20 “นี่เป็นเครื่องบูชาของอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา ที่พวกเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขารับการเจิม คือแป้งละเอียดหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญญาหารประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง และตอนเย็นครึ่งหนึ่ง 21 จงทำเครื่องธัญญาหารคลุกเคล้าด้วยน้ำมันปิ้งในกระทะเหล็กแบน และเมื่อปิ้งแล้วเจ้าจงนำเข้ามา และทุกแผ่นของเครื่องธัญญาหารที่ปิ้งแล้ว เจ้าจงถวายเป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 22 และจงให้ปุโรหิตจากบุตรชายทั้งหลายของอาโรนผู้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งเหล่านี้ เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യแด่พระเยโฮวาห์ จงให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย 23 ด้วยว่าบรรดาเครื่องธัญญาหารสำหรับปุโรหิตจงเผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทานเครื่องธัญญาหารนั้น”

ภาคผนวกเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับใช้ของพวกปุโรหิตถูกกล่าวถึง เมื่ออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถูกเจิมให้เข้ารับหน้าที่รับใช้ในตำแหน่งปุโรหิต ในวันนั้นเอง พวกเขาจะต้องถวายเครื่องธัญญาหารแบบพิเศษที่แทนบูชานั้น เครื่องธัญญาหารแบบพิเศษที่ถวายสำหรับการเข้ารับตำแหน่งนี้จะต้องเป็นแป้งละเอียดหนึ่งในสิบเอฟาห์ หนึ่งในสิบของเอฟาห์ (ประมาณหนึ่งในสิบของทะนานหนึ่ง) คิดเป็นปริมาณของขนมปังที่คนๆหนึ่งรับประทานได้ในหนึ่งวัน มันจะต้องถูกเตรียมพร้อมกับน้ำมัน (มะกอกเทศ) และปิ้งในกระทะ เครื่องธัญญาหารทั้งหมดจะต้องถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน โดยส่วนหนึ่งถูกถวายในตอนเช้า และอีกส่วนที่เหลือในตอนเย็น มันจะต้องถูกเผาทั้งหมด

สิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือว่า นี่จะต้องเป็น “เครื่องธัญญาหารเนื่องนิത്യ” เหล่านี้คือธบายพระคัมภีร์ ชาวฮีบรูคิดว่าทศนะที่ว่า มหาปุโรหิตจึงต้องถวายเครื่องบูชาเป็นประจำทุกวัน โดยเขาเสียค่าใช้จ่ายเอง คราบใดที่เขายังมีชีวิตอยู่หรือดำรงตำแหน่งอยู่ ดังนั้น ทุกวันมหาปุโรหิตจึงถวายเครื่องธัญญาหารพิเศษนี้ในตอนเช้าและตอนเย็น

ลนต 6:24-30 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 25 “จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้ง

หลายของเขาว่า นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป จงมาเครื่องบูชาไถ่บาปในสถานที่
ที่ฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด 26 จงให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชา
ไถ่บาปปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขาปรับประทานสัตว์นั้นในสถานที่บริสุทธิ์ ในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม
ชน 27 สิ่งใด ๆ ก็ตามที่จะแตะต้องเนื้อสัตว์นั้นก็จะเป็นบริสุทธิ์ และเมื่อประพรมแล้วมีเลือดของสัตว์นั้นติด
บนเครื่องยศใด ๆ เจ้าจงซักเครื่องยศส่วนที่ติดเลือดนั้นในสถานที่บริสุทธิ์ 28 แต่จงทำลายภาชนะดินที่ใช้
ต้มเนื้อนั้นเสีย และถ้าต้มในภาชนะทองเหลืองก็จงขัดและล้างเสียด้วยน้ำ 29 จงให้บรรดาผู้ชายใน
ท่ามกลางพวกปุโรหิตรับประทานได้ เป็นของที่บริสุทธิ์ที่สุด 30 และเครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งได้นำเลือด
เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมชน เพื่อทำการลบมลทินบาปในสถานที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานเลย
เครื่องบูชาไถ่บาปนั้นต้องเผาไฟเสีย”

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องบูชาไถ่บาปถูกหมายเหตุไว้ แม้ว่าคู่มือยื่นเยื่อ แต่ข้อความที่ว่า "จง
มาเครื่องบูชาไถ่บาปในสถานที่ที่ฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" ก็ไม่ได้ยื่นเยื่อ ความหมาย
ก็คือว่า เครื่องบูชาไถ่บาปจะต้องถูกฆ่าในสถานที่ๆเฉพาะเจาะจงทางด้านทิศเหนือของแท่นบูชาซึ่งถูกระบุ
ไว้ในเลวีนิติ 1:11 “จงให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขาปรับประทานสัตว์นั้น
ในสถานที่บริสุทธิ์ ในลานของพลับพลาแห่งชุมนุมชน” แม้ว่าผู้อธิบายพระคัมภีร์บางท่านยึดถือทัศนคติที่ว่า
ปุโรหิตต้องรับประทานเครื่องบูชา นั้น แต่รูปของคำกริยานี้ก็เป็นรูปอนาคตซึ่งสื่อว่ามันเป็นทางเลือก กล่าว
อีกนัยหนึ่ง ปุโรหิตสามารถรับประทานมันได้หากเขาเลือกที่จะรับประทาน มีหมายเหตุไว้ด้วยว่าสิ่งใด
ก็ตามหรือผู้ใดก็ตามที่แตะต้องเนื้อสัตว์ของเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นจะต้องบริสุทธิ์

นอกจากนี้ เมื่อเลือดจากเครื่องสัตวภูษานั้นถูกประพรมและกระเซ็นไปโดนเสื้อผ้าของปุโรหิต มัน
ก็จะต้องถูกซักในสถานที่บริสุทธิ์ นั่นน่าจะสื่อว่าปุโรหิตต้องซักเครื่องยศของตนที่เปื้อนเลือดที่ชั้นนั้น
ความบริสุทธิ์ของเลือดที่หลังออกซึ่งถึงถึงพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์จึงถูกสื่อถึง ภาชนะ
ใดก็ตามที่ใช้ในการต้มเนื้อของเครื่องสัตวภูษานั้นจะต้องถูกจัดการตามความเหมาะสมในภายหลัง หาก
เป็นภาชนะดิน มันก็จะต้องถูกทำลาย หากมันเป็นภาชนะทองเหลือง มันก็จะต้องถูกขัดและล้างด้วยน้ำ นี่
สื่อว่าความบาปทั้งไว้ซึ่งผลลัพธ์ที่ตามมาซึ่งต้องถูกชำระให้สะอาด

อีกครั้งที่ปุโรหิตทุกคนได้รับอนุญาตให้รับประทานส่วนที่เหลือของเครื่องบูชาไถ่บาปได้ อย่างไร
ก็ตาม หากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นถูกใช้เพื่อประพรมเลือดของมันบนพระที่นั่งกรูณา (ในวันทำการลบ

มลทิน) เนื้อสัตว์นั้นก็ห้ามรับประทาน แต่ส่วนที่เหลือของสัตว์นั้นจะต้องถูกเผาให้หมด

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 7: หลังจากอธิบายเครื่องบูชาชนิดต่างๆ ในห้าบทแรกไปแล้ว โมเสสก็นำกลับมาพูดถึงเครื่องบูชาต่างๆ และนำเสนอรายละเอียดเพิ่มเติมสำหรับเครื่องบูชาแต่ละชนิด ในบทที่ 7 รายละเอียดเพิ่มเติมถูกนำเสนอเกี่ยวกับเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสันติบูชา และเครื่องบูชาโบกพัดไปมา และเครื่องบูชายกขึ้นลง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในข้อ 1-10; (2) รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องสันติบูชาในข้อ 11-27; (3) การแนะนำให้รู้จักเครื่องบูชาโบกพัดไปมาและเครื่องบูชายกขึ้นลงในข้อ 28-34 และ (4) บทสรุปของคำสั่งเหล่านี้ในข้อ 35-38

ลนต 7:1-10 “เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด 2 จงให้พวกเขาฆ่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในสถานที่ที่พวกเขาฆ่าเครื่องเผาบูชา และเลือดแห่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดนั้นจงให้เขาประพรมที่แท่นบูชาและรอบแท่นบูชา 3 และจงให้เขาถวายไขมันทั้งหมดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดนั้นเสีย ทั้งเนื้อสะโพกกับไขมันที่หุ้มเครื่องใน 4 และไตทั้งสองข้างซึ่งอยู่ตรงบันเอวนั้น กับไขมันที่ติดอยู่กับไต และพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นพร้อมกับไตเหล่านั้น จงให้เขาเอาออกเสีย 5 และจงให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 6 จงให้บรรดาผู้ชายในท่ามกลางพวกปุโรหิตรับประทานได้ จงให้รับประทานสัตว์นั้นในสถานที่บริสุทธิ์ เป็นของที่บริสุทธิ์ที่สุด 7 เครื่องบูชาไถ่บาปเป็นอย่างไร เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เป็นอย่างนั้น มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับเครื่องบูชาเหล่านั้น ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินบาปจะได้เครื่องบูชานั้น 8 และปุโรหิตคนใดที่ถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตคนนั้นก็จะได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวายสำหรับตัวเอง 9 และเครื่องธัญญาบูชาทุกอย่างที่อบในเตาอบ และของทั้งหมดซึ่งเตรียมไว้ในกระทะและในกระทะเหล็กแบนนั้น จงให้เป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น 10 และเครื่องธัญญาบูชาทุกอย่างที่ลวกเคล้าด้วยน้ำมันและที่ไม่ลวกเคล้าก็ตาม จะเป็นของบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เป็นของแต่ละคนทั่วกัน

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถูกนำเสนอ เมื่อผู้ถวายนำสัตว์ตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด มันจะต้องถูกฆ่าในสถานที่ที่กำหนดไว้ (ทางทิศเหนือของแท่นบูชา) เลือด

ของสัตว์นั้นจะถูกประพรหม “รอบแทนบูชา” บางคนถือทัศนคติว่ามีด้ายสีแดงเข้มเส้นหนึ่งวางอยู่รอบแทนบูชา นั้น เลือดบางส่วนถูกประพรหมเหนือด้ายเส้นนั้นและบางส่วนถูกประพรหมต่ำกว่าด้ายเส้นนั้น กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ ปุโรหิตจะต้อง “ถวายเป็นบูชาทั้งหมดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดนั้น” นอกจากนี้ เขาจะต้องเอาทั้งเนื้อสะโพกกับไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตทั้งสองข้างซึ่งอยู่ตรงบันเอวนั้น กับไขมันที่ติดอยู่กับไต และพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นพร้อมกับไตเหล่านั้นเผาไฟเสีย มันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

แม้ว่าปุโรหิตทุกคนสามารถรับประทานเนื้อส่วนที่เหลือของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดได้เหมือนกับเครื่องบูชาไถ่บาป แต่ปุโรหิตที่เป็นคนถวายเป็นบูชาจริงๆ (และได้ทำการลบมลทิน) ก็ได้รับอนุญาตให้เป็นเจ้าของเครื่องบูชาชิ้นพร้อมกับหนังของเครื่องบูชาชิ้นในภายหลัง ในแบบเดียวกัน ปุโรหิตที่ถวายเป็นบูชาสัตวบูชาที่อบในเตาอบก็ได้รับอนุญาตให้เก็บส่วนที่เหลือเป็นของตัวเองได้ในภายหลัง อย่างไรก็ตาม หากเครื่องสัตวบูชาใดถูกถวายเป็นบูชา มันก็จะถูกแจกจ่ายแก่ปุโรหิตทุกคนที่เหลืออย่างเท่าเทียมกัน

ลนต 7:11-15 และนี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องการถวายเป็นบูชาเครื่องสัตวบูชา ซึ่งเขาจะนำมาถวายเป็นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 12 ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องบูชาขอบพระคุณ ดังนั้นจงให้เขาถวายเป็นขนมไร้เชื้อคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาด้วยน้ำมัน ขนมทอดทำด้วยแป้งละเอียดคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน พร้อมกับเครื่องบูชาขอบพระคุณนั้น 13 นอกจากขนมเหล่านั้นจงให้เขาถวายเป็นขนมปังใส่เชื้อมาเป็นเครื่องบูชาของเขา พร้อมด้วยเครื่องบูชาขอบพระคุณแห่งเครื่องสัตวบูชาของเขา 14 และจงให้เขาถวายเป็นส่วนหนึ่งจากเครื่องบูชาทั้งหมดนั้น เป็นเครื่องบูชายกขึ้นลงถวายแด่พระเยโฮวาห์ และส่วนนั้นจะเป็นของปุโรหิตผู้ประพรหมเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชา 15 และเนื้อที่ถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาของเขาเพื่อการขอบพระคุณนั้นจะต้องรับประทานเสียในวันเดียวกันที่ถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาชิ้นนั้น จงอย่าให้เขาเหลือไว้จนถึงรุ่งเช้าเลย

ประเภทย่อยแบบแรกของเครื่องสัตวบูชาถูกกล่าวถึง หากเครื่องบูชาด้วยใจสมัครซึ่งมีกลิ่นหอมหวานถูกถวายเป็น “เป็นเครื่องบูชาขอบพระคุณ” มันก็ต้องถูกถวายเป็นขนมไร้เชื้อคลุกเคล้าด้วยน้ำมันมะกอกเทศ อีกแบบที่ใช้ได้ก็คือ ขนมแผ่นไร้เชื้อทาด้วยน้ำมันมะกอกเทศ ในทั้งสองกรณี พวกมันจะต้องทำจากแป้งละเอียดและเอาไปทอด นอกจากนี้ ผู้ถวายก็ต้องถวายเป็น “ขนมปังใส่เชื้อมาเป็นเครื่องบูชาของเขา พร้อมด้วยเครื่องบูชาขอบพระคุณแห่งเครื่องสัตวบูชาของเขา” มีความเห็นแตกต่างกันไปเกี่ยวกับการใส่ขนมปังใส่เชื้อเข้าไปด้วย บางคนเชื่อว่ามันมีไว้เพื่อประโยชน์ของปุโรหิต คือให้ขนมปังที่นุ่มกว่าแก่เขาเพื่อรับประทาน คนอื่นๆก็ถือทัศนคติที่ว่าเครื่องสัตวบูชาไม่เพียงเล็งถึงพระคริสต์ผู้ทรงไม่มีบาปซึ่งใช้ขนมและขนมแผ่นไร้เชื้อเป็นตัวแทนเท่านั้น แต่เล็งถึงผู้เชื่อที่มีใจขอบพระคุณด้วยซึ่งเป็นผู้ที่เปี่ยมด้วยบาป

จริงๆ

ปุโรหิตจึงต้องถวาย “ส่วนหนึ่งจากเครื่องบูชาทั้งหมดนั้น เป็นเครื่องบูชายกขึ้นลงถวายแด่พระเยโฮวาห์” คำที่แปลว่า เครื่องบูชา (โคระบัน) ปกติแล้วแปลเป็น 'ของถวาย' คำที่แปลว่า เครื่องบูชายกขึ้นลง (เทรอโอมอว์) มีความหมายพื้นฐานที่สุดว่า 'ของถวาย' ความหมายที่ใหญ่กว่าก็คือว่า ขนมชิ้นหนึ่งหรือขนมแผ่นชิ้นหนึ่งจากของถวายทั้งหมดนั้นจะต้องถูกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม นี่สื่อด้วยว่าเครื่องบูชาที่ถูกโบกไปมาในอากาศก่อนที่จะทำการถวายจริงๆ เครื่องบูชาเหล่านี้จะต้องถูกถวายร่วมกับสัตว์ตัวที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องสันติบูชาตามที่กำหนดไว้ในเลวีนิติ 3:1-17 เนื้อของสัตว์นั้นจะต้องถูกรับประทานในวันที่มันถูกถวาย ห้ามมิให้เหลือมันไว้เลย

ลนต 7:16-18 แต่ถ้าเครื่องบูชาของเขานั้นเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยความเต็มใจ จะต้องรับประทานเสียในวันเดียวกันที่เขาถวายเครื่องบูชาของเขานั้น และในวันรุ่งขึ้นจะรับประทานส่วนที่เหลือนั้นก็ได้อีก 17 แต่ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สาม จงเผาเสียด้วยไฟ 18 และถ้าเอาเนื้อใด ๆ ที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชาของเขามารับประทานในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย ทั้งผู้ที่ถวายเครื่องสันติบูชานั้นจะไม่เป็นที่โปรดปราน จะเป็นการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียน และผู้ใดที่รับประทานเนื้อนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา

ประเภทย่อยอีกอันของเครื่องสันติบูชาก็คือ เมื่อมันจะต้องถูกถวายร่วมกับเครื่องบูชาปฏิญาณหรือเครื่องบูชาที่ถวายด้วยความเต็มใจ เมื่อนั้น สัตว์ที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาที่จะต้องถูกรับประทานส่วนหนึ่งในวันเดียวกันนั้น ส่วนที่เหลือจะถูกรับประทานในวันถัดไป หากส่วนหนึ่งส่วนใดของมันเหลืออยู่จนถึงวันที่สาม ก็จะต้องถูกเผาไฟ นอกจากนี้ ผู้ใดที่รับประทานมันในวันที่สามจะไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า และอันที่จริงแล้วจะเป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเจ้าด้วยซ้ำ ผู้ที่สะเพร่าในการนั้นจะต้องแบกรับโทษของตน

ลนต 7:19-21 และเนื้อที่ถูกต้องสิ่งที่เป็นมลทินใด ๆ จงอย่ารับประทานเลย จงเผาเนื้อนั้นเสียด้วยไฟ และสำหรับเนื้อนอกจากนั้น ทุกคนที่สะอาดก็รับประทานเนื้อนั้นได้อีก 20 แต่ผู้ใดรับประทานเนื้อที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชาซึ่งเป็นของพระเยโฮวาห์ โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นเองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 21 ยิ่งกว่านั้น ผู้ใดที่จะแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทินใด ๆ เช่นมลทินของคน หรือสัตว์ที่เป็นมลทินใด ๆ หรือสิ่งที่เป็นมลทินที่น่าสะอิดสะเอียนใด ๆ และผู้นั้นรับประทานเนื้อที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชาซึ่งเป็นของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นเองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน”

กฎข้อบังคับเพิ่มเติมที่เข้มงวดเกี่ยวกับเนื้อสัตว์ของเครื่องสันติบูชาถูกกล่าวถึง สิ่งมลทินใดๆ ที่ถูกต้องเนื้อสัตว์ของเครื่องสันติบูชา นั้น ก็จะถูกห้ามรับประทาน แต่ต้องถูกเผาไฟเสีย คนเหล่านั้นที่ถือว่าสะอาดในทางพิธีก็รับประทานเครื่องสันติบูชานั้น ได้ อย่างไรก็ตาม คนที่ถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีที่รับประทานเนื้อสัตว์ของเครื่องสันติบูชานั้น ก็จะต้อง “ถูกตัดขาดจากชนชาติของตน” วลีหลังนี้มีความหมายหลายระดับ มันอาจหมายถึงการถูกตัดสิทธิ์จากการเป็นชนชาติอิสราเอล การถูกกีดกันจากสิทธิพิเศษต่างๆ ของพลับพลา หรืออาจหมายถึงการถูกประหารชีวิต ไม่ว่าจะเป็ทางเลือกใด มันก็เป็นผลที่ตามมาอันร้ายแรง

ลนต 7:22-27 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 23 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงอย่ารับประทานไขมันใด ๆ ของวัวตัวผู้ ของแกะหรือของแพะ 24 และไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย จะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานเป็นอันขาด 25 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามรับประทานไขมันของสัตว์ซึ่งคนได้ถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นเองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 26 ยิ่งกว่านั้น เจ้าทั้งหลายจงอย่ารับประทานเลือดใด ๆ ไม่ว่าจะเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดของสัตว์ใด ๆ ในที่อยู่อาศัยของพวกเจ้าเลย 27 ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดใด ๆ ผู้นั้นเองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน”

มีคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการห้ามมิให้รับประทานไขมันและเลือดซึ่งถูกกล่าวถึงในเลวีนิติ 3:17 แม้ว่าไขมันสามารถถูกใช้ประโยชน์ในด้านอื่นๆ ได้ แต่ชนชาติอิสราเอลก็ถูกห้ามมิให้รับประทานมันแน่นอนว่ามีเหตุผลในทางโภชนาการเพราะเห็นแก่สุขภาพ อย่างไรก็ตามเหตุผลที่สำคัญกว่าก็คือว่า ไขมันถูกสงวนไว้สำหรับการถวายแด่พระเจ้า ในลักษณะเดียวกัน ชนอิสราเอลถูกห้ามมิให้รับประทานเลือดไม่ว่าจะในรูปแบบใดๆก็ตาม ในทั้งสองกรณี ผู้ที่มีความผิดไม่ว่าจะด้วยเรื่องใดก็จะ “ถูกตัดขาดจากชนชาติของตน” ดูหมายเหตุเกี่ยวกับเรื่องนี้ในข้อ 19-21

ลนต 7:28-36 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 29 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ผู้ใดที่ถวายเครื่องสันติบูชาของตนแด่พระเยโฮวาห์ จงให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องสันติบูชาของเขา 30 จงให้เขานำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง จงให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้อหน้าอกนั้น เพื่อเอาเนื้อหน้าอกนั้นโบกพัดไปมาเป็นเครื่องบูชาโบกพัดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 31 และจงให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้อหน้าอกนั้นจะเป็นของอาโรน และบุตรชายทั้งหลายของเขา 32 และเนื้อโคนขาข้างขวา เจ้าทั้งหลายจงให้ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชายกขึ้นลง

จากเครื่องสันติบูชาของพวกเขา 33 ในท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของอาโรน ผู้ที่ถวายเลือดแห่งเครื่องสันติบูชาและไขมัน จะได้รับเนื้อโคขนางข้างขวาเป็นส่วนของเขา 34 เพราะว่าเนื้อหน้าอกที่โบกพัดไปมา และเนื้อโคขนางที่ยกขึ้นลงนั้น เราได้รับเอาจากชนชาติอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของพวกเขา และได้มอบสิ่งเหล่านั้นให้แก่อาโรนผู้เป็นปุโรหิตและบุตรชายทั้งหลายของเขา เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิศัยจากท่ามกลางชนชาติอิสราเอล” 35 นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายทั้งหลายของเขา จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ในวันที่ท่านมอบเขาทั้งหลายไว้ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต 36 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชนชาติอิสราเอลให้มอบแก่เขาทั้งหลาย ในวันที่ท่านได้เจิมเขาทั้งหลายไว้เป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิศัยตลอดชั่วอายุของพวกเขา

รายละเอียดเพิ่มเติมและสุดท้ายเกี่ยวกับเครื่องสันติบูชาถูกให้ไว้ (1) ผู้ถวายเครื่องบูชาดังกล่าวจะต้องนำมันมาด้วยมือของตน (2) เขาต้องนำไขมันและเนื้อหน้าอกของสัตว์นั้นมาแสดงต่อปุโรหิต (3) ปุโรหิตก็จะเนื้อหน้าอกนั้นโบกพัดไปมาเป็นเครื่องบูชาโบกพัดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ (4) ปุโรหิตก็จะต้องเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชา แต่ (5) เนื้อหน้าอกนั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา (นั่นคือ พวกปุโรหิต)

(6) เนื้อโคขนางข้างขวาของสัตว์นั้นจะต้องยกให้ปุโรหิตที่ทำหน้าที่ถวายเป็นเครื่องบูชายกขึ้นลง (นั่นคือ ของถวายอย่างหนึ่ง) เพื่อเป็นเครื่องสันติบูชา (7) จากนั้น ปุโรหิตที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ขณะนั้นก็สามารรถเก็บเนื้อโคขนางข้างขวานั้นไว้ได้ (8) เมื่อพวกปุโรหิตโบกพัดเนื้อส่วนเหล่านี้ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องสันติบูชาก่อนแล้ว พวกเขาก็สามารถเก็บเนื้อหน้าอกและเนื้อโคขนางนั้นไว้ใช้เองได้ พวกปุโรหิตที่ได้รับการเจิมจึงมีสิทธิ์ที่จะได้รับเนื้อส่วนเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิศัย

ลนต 7:37-38   นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องบูชาถวายตัว และเครื่องสันติบูชา 38 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาชนชาติอิสราเอลให้ถวายเครื่องบูชาของพวกเขาแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารแห่งซีนาย บทนี้จึงถูกปิดท้ายตามนี้ โมเสสกล่าวสรุปเครื่องบูชาแบบต่างๆซึ่งถูกให้รายละเอียดไปแล้วในสองบทนี้ นั่นคือ พระราชบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสันติบูชา และเครื่องบูชาถวายตัวอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา มันถูกบัญชาโดยพระเจ้าที่ภูเขาซีนายตามแบบเครื่องบูชา (นั่นคือ ของถวาย)

ทั้งหมดที่ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 8: บทที่ 8 บันทึกเรื่องการสถาปนาและการเจิมของตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนเพื่อแต่งตั้งพวกเขาให้เข้าสู่การรับใช้ในพลับพลา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาในข้อ 1-13 และ (2) เครื่องถวายแห่งการสถาปนาในข้อ 14-36

ลนต 8:1-5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงนำอาโรนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสี้ยม น้ำมันเจิม วัวนันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และผู้สองตัว กระบุงขนมปังไร้เชื้อ 3 และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม" 4 และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 5 โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า "ต่อไปนี้ เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ"

หลังจากบรรยายและให้คำจำกัดความเกี่ยวกับเครื่องบูชาพื้นฐานทั้งห้าชนิดซึ่งจะถูกถวายที่พลับพลาในเจ็ดบทแรกของหนังสือเลวีนิติไปแล้ว การเล่าเรื่องก็เริ่มต่อจากที่ค้างไว้ในตอนท้ายหนังสืออพยพ พลับพลาได้ถูกตั้งขึ้นและบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พวกปุโรหิตจะถูกสถาปนาอย่างเป็นทางการสำหรับการรับใช้ที่จะเริ่มขึ้นของพวกเขา

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงสั่งโมเสสให้รวบรวมอาโรน บุตรชายทั้งหลายของเขา เครื่องยศปุโรหิตอย่างเป็นทางการซึ่งทำขึ้นโดยอาโฮลิบและเบซาเลล น้ำมันเจิมตามที่กำหนดไว้ และสัตว์เหล่านั้นที่กำหนดไว้เป็นเครื่องบูชา (วัวนันตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและแกะผู้สองตัว) พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อ กล่าวสั้นๆคือ พวกปุโรหิตและอุปกรณ์ต่างๆที่จำเป็นจะต้องถูกรวมเข้าด้วยกัน ชุมชนอิสราเอลจะต้องมารวมตัวกันเป็นสักขีพยาน โมเสสจึงทำดังนั้นเพื่อเตรียมตัวสำหรับการสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาอย่างเป็นทางการเพื่อรับใช้ในตำแหน่งปุโรหิต

ลนต 8:6 โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ ลีบขึ้นตอนต้องถูกทำตามในกระบวนการสถาปนา **ขั้นตอนที่หนึ่ง** อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถูกล้างด้วยน้ำโดยโมเสส บางคนคิดว่าการล้างนี้ถูกกระทำที่ขันทองเหลืองนั้น ไม่ว่าจะกรณีใด พวกปุโรหิตก็ถูกแสดงตัวว่ามีร่างกายสะอาดแล้วสำหรับการรับใช้ที่จะเริ่มขึ้น แน่แน่นอนว่านี่เกี่ยวข้องกับงานที่พวกเขา

สะอาดหมดจดทั้งตัว (ไม่ใช่แค่ร่างกายแต่จิตวิญญาณด้วย) ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเมื่อพวกเขา
ปรนนิบัติในการรับใช้ของตน

ลนต 8:7-9 แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวม
เอลไฟให้เขา เอรัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอลไฟคาดเอาไว้ ผูกเอลไฟให้ติดตัวเขาไว้
8 และโมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน และใส่อูริมกับทุมมิมไว้ในทับทรวงนั้น **9** และสวมผ้ามาลาไว้บน
ศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผ้ามาลาด้านหน้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
นั้น

ขั้นตอนที่สอง จากนั้นโมเสสก็สวมเครื่องยศให้อาโรนพร้อมกับเครื่องแต่งตัวทางการของเครื่องยศ
ปุโรหิต ได้แก่ เสื้อ รัดประคด เสื้อคลุมยาว เอลไฟ รัดประคดทออย่างประณีต ทับทรวง อูริมกับทุมมิม ผ้า
มาลาพร้อมกับแผ่นทองคำและมงกุฎบริสุทธิ์ คู่มือเหตุเกี่ยวกับอพยพ 27-28 สำหรับคำบรรยายแบบ
ละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้แต่ละอย่าง

ลนต 8:10-12 แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ชำระให้เป็น
ของบริสุทธิ์ **11** และท่านเอาน้ำมันเจิมประพรหมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่น
ทั้งหมด เจิมชั้นและพานรองชั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ์ **12** และท่านเทน้ำมันเจิมลงบนศีรษะของอา
โรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ์

ขั้นตอนที่สาม จากนั้นโมเสสก็ถูกสั่งให้เจิม “พลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น” เพื่อชำระพวกมันให้
บริสุทธิ์ (นั่นคือ เพื่ออุทิศหรือถวายสิ่งเหล่านั้นสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า) จากนั้น เขาก็ต้องประพรหม
แท่นบูชา (ด้วยน้ำมันเจิม) เจ็ดครั้ง จากนั้นก็เจิมแท่นบูชาและเครื่องใช้ต่างๆของมัน รวมถึงชั้นนั้น
ด้วยเช่นกันเพื่อชำระพวกมันให้บริสุทธิ์ (นั่นคือ อุทิศถวายสิ่งเหล่านั้นไว้) (ความหมายก็คือว่า ถูกแยกตั้ง
ไว้ต่างหากสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าโดยเฉพาะ) สุดท้าย โมเสสถูกสั่งให้เทน้ำมันเจิมส่วนที่เหลือบน
ศีรษะของอาโรน อันเป็นการเจิมเขาและชำระเขาให้บริสุทธิ์สำหรับการรับใช้ที่จะเริ่มขึ้นของเขา อาโรนจึง
ไม่เพียงถูกเจิมสำหรับการรับใช้ของตนเท่านั้น แต่ยังถูกถวายตัวอย่างเป็นทางการด้วย (นั่นคือ ถูกแยกตั้ง
ไว้สำหรับงานของพระเจ้า)

แน่นอนว่ามีการใช้สัญลักษณ์ที่แสดงถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในน้ำมันเจิมนั้น
เหมือนกับที่อาโรนถูกเจิมโดยน้ำมันเพื่อเข้าสู่การรับใช้ของตน ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าในทุกวันนี้ก็

ถูกเจิมโดยพระวิญญูณบริสุทธิสำหรับการรับใช้พระเจ้าในด้านต่างๆเช่นกัน ทุกวันนี้มันถูกเรียกว่าการประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ

ลนต 8:13 และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ *ขั้นตอนที่สี่* โมเสสก็เรียกพวกบุตรชายของอาโรนเข้ามาและสวมเครื่องยศปุโรหิตให้แก่พวกเขาพร้อมกับสวม มาลา (นั่นคือ ผ้าโพกศีรษะ) ดู อพยพ 39:27-28 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

ลนต 8:14-22 แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น 15 โมเสสก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย เอาหัวจุ่มเลือดไปเจิมที่เชิงอนรอบแท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิ์แล้วเทเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งบริสุทธิ์ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น 16 และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ และไตสองตุกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น 17 แต่วัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 18 แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น 19 โมเสสก็ฆ่าแกะผู้นั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น 20 เมื่อท่านฟันแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะที่เป็นท่อนๆกับไขมันเสีย 21 เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส 22 ท่านจึงนำแกะผู้อีกตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น

ขั้นตอนที่ห้า จะต้องมีการถวายเครื่องบูชาหลายอย่างสำหรับการเข้ารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ โดยต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาชิ้นแรก ก่อนอื่นอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถูกเรียกตัวให้เข้ามาและถูกสั่งให้วางมือของตนบนหัวของวัวผู้ตัวนั้น โดยกำหนดให้มันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของพวกเขา จากนั้นโมเสสก็ฆ่าวัวนั้น โดยเก็บเลือดของมันและเจิมเลือดบางส่วนบนเชิงอนของแท่นบูชาอันเป็นการชำระแท่นบูชาให้บริสุทธิ์ จากนั้นเขาก็เทเลือดส่วนที่เหลือที่ฐานของแท่นบูชาอันเป็นการถวายแท่นนั้นไว้เป็นสิ่งบริสุทธิ์และทำการลบมลทินบนแท่นนั้น

คำที่แปลว่า การลบมลทิน (คาวฟาร์) ปกติแล้วมักถูกแปลเป็น ‘การลบมลทิน’ และมีความหมายตรงตัวว่า ‘ปกคลุม’ ความหมายที่สำคัญกว่าในที่นี้ก็คือว่า ความมลทินใดๆของแท่นบูชานั้นก็ถูกปกคลุมโดยเลือดที่ถูกทำให้หลั่งออกของวัวผู้ตัวนั้น ดังที่กำหนดไว้ในบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่บาป โมเสสเผาไขมันของสัตว์นั้นบนแท่นบูชา จากนั้นก็ลากซากส่วนที่เหลือของสัตว์ที่ตายแล้วตัวนั้น ไปนอกค่ายและเผามันเสีย (มันช่างเป็นงานที่หนักหน่อ้นกับการกำจัดซากสัตว์แต่ละตัวที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป จงสรรเสริญพระเจ้า พระเยซูทรงยุติภาระหนักเหล่านั้นทั้งสิ้นที่กลโกธา)

จากนั้นแกะผู้ที่ถูกกำหนดไว้ให้เป็นเครื่องเผาบูชาก็ถูกนำออกมา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจึงวางมือของตนบนสัตว์ตัวนี้ อันเป็นการแสดงตัวว่าเหมือนกับมัน โมเสสฆ่าสัตว์นั้นและประพรมเลือดของมันบนแท่นบูชา จากนั้นเขาก็ฟันแกะผู้ตัวนี้ออกเป็นท่อนๆ เผาหัวของมัน บางส่วนของมันและไขมัน จากนั้นเขาก็ล้างเครื่องในของมันพร้อมกับขาของมัน โดยเผาส่วนที่เหลือของสัตว์ตัวนั้นบนแท่นบูชา แกะผู้ที่เป็นเครื่องเผาบูชานี้จึงกลายเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่มีการบรรยายไว้ในเลวีนิติ 1

ลนต 8:23-26 โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา 24 แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาของเขา และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น 25 แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังผืดเหนือตับและไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา 26 และท่านหยิบขนมไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขนมมดลูกน้ำมันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้างขวา

ขั้นตอนที่หก โมเสสเอาแกะผู้ที่ถูกกำหนดไว้อีกตัวที่เหลือ (ดู ข้อ 2) ออกมาและฆ่ามันเสีย และเก็บเลือดของมันไว้ จากนั้นเขาก็เอาเลือดนั้นไปเจิม “ที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา” เขาทำแบบเดียวกันกับบุตรชายแต่ละคนของอาโรน ดังนั้น โลहितแห่งเครื่องบูชาในการสถาปนาจึงถูกทาที่ตัวพวกเขาแต่ละคน จากนั้น โมเสสก็เอาไขมันของแกะผู้ตัวนั้นตามแบบเครื่องสันติบูชาและวางขนมปังไร้เชื้อและขนมต่างๆบนมือพวกเขา

ลนต 8:27-29 ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา และให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 28 แล้วโมเสสก็รับของ

เหล่านั้นมาจากมือของเขาทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 29 และโมเสสเอาเนื้อออกแฉ่งไปแฉ่งมาเป็นเครื่องแฉ่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

ขั้นตอนที่เจ็ด โมเสสจึงให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาเอาส่วนต่างๆของแกะผู้ที่ถูกถวายนั้น โบกพัดไปมาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและจากนั้นก็เผาพวกมันเสีย เขายังเอาเนื้อหน้าอกของแกะผู้ตัวนั้นและ โบกพัดมันเองต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเพื่อเป็นเครื่องบูชา โบกพัดไปมา แกะผู้ตัวนั้นกลายเป็นที่รู้จักในชื่อ “แกะตัวผู้สถาปนา”

ลนต 8:30 แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรนและเครื่องยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขาให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย

ขั้นตอนที่แปด โมเสสเอาน้ำมันเจิมพร้อมกับเลือดของแกะผู้สถาปนาขึ้นไปประพรมทั้งบนตัวอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาซึ่งแต่งกายในชุดเครื่องยศปุโรหิต พวกเขาจึงถูกชำระให้บริสุทธิ์ (ถูกแยกตั้งไว้) พร้อมกับเครื่องยศของตนเพื่อที่จะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

ลนต 8:31-32 โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า "จงต้มเนื้อเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขารับประทาน 32 เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ

ขั้นตอนที่เก้า จากนั้น โมเสสก็สั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาให้ต้มส่วนที่เหลือของแกะผู้สถาปนาที่ประตูพลับพลาและรับประทานมันพร้อมกับขนมปังไว้เชื้อที่อยู่ในกระบุงนั้น อาหารส่วนที่เหลือจะต้องถูกเผาไฟเสีย

ลนต 8:33-36 และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูพลับพลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน 34 สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน 35 ท่านจงอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เกือบกว่าท่านจะต้องถึง

ตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชาว่า" 36 อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

ขั้นตอนที่สิบ และสุดท้าย โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า พวกเขาต้องไม่ออกไปจากพลับพลาเป็นเวลาเจ็ดวัน มันจะทำให้เวลาแห่งการสถาปนาพวกเขาครบสมบูรณ์ "อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทาง โมเสสทุกประการ" อีกครั้งที่เราได้เข้าใจเกี่ยวกับรอบเวลาการรับใช้ในตำแหน่งปุโรหิต เห็นได้ชัดว่าหลังจากนั้นพวกเขาจะปรนนิบัติคราวละหนึ่งสัปดาห์โดยหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันไป ดังนั้นอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจึงถูกสถาปนาอย่างเป็นทางการสำหรับการปรนนิบัติที่พลับพลา

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 9: บันทึกเกี่ยวกับการเปิดใช้พลับพลาต่อไป ในบทที่ 9 พวกปุโรหิตตามแบบของอาโรนเริ่มการรับใช้ของพวกเขา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องบูชาแรกๆซึ่งถวายโดยอาโรนเพื่อตัวเองและเพื่อประชาชนในข้อ 1-21; (2) โมเสสและอาโรนอวยพรประชาชนในข้อ 22-23 และ (3) ไฟที่ตกลงมาบนแท่นบูชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในข้อ 22-24

ลนต 9:1-7 ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล 2 และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า "จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 3 และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา 4 และเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชา ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาบูชาคูลูกน้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้" 5 เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญชานั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 6 โมเสสกล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย" 7 แล้วโมเสสจึงสั่งอาโรนว่า "จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของตัวท่านกับพลไฟทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไฟพร้อม และทำการลบมลทินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา"

ในวันที่แปด โมเสสเรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา พร้อมกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลด้วย และสั่งอาโรนให้เอาลูกวัวหนุ่มตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิตวายเป็นเครื่องเผาบูชา นอกจากนี้ บรรดาผู้นำของอิสราเอลจะต้องเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ลูกวัวตัวหนึ่ง และลูกแกะตัวหนึ่ง (ทุกตัวอายุหนึ่งปีและปราศจากตำหนิ) ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา นอกจากนี้ พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลต้องเตรียมแกะผู้ตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องธัญญาบูชา การปรนนิบัติที่พลับพลาจึงกำลังจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

นอกจากนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปรากฏที่นั่นในวันนั้น ชุมชนทุกคนของอิสราเอลต่างมารวมตัวกันที่พลับพลา โมเสสจึงสั่งอาโรนให้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขา โดยทำการลบมลทินให้กับตัวเองและให้กับประชาชน

ลนต 9:8-11 อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน 9 และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดไปเจิมเชิงนอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น 10 ส่วนไขมันและไต กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส 11 เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย

อาโรนจึงถวายลูกวัวตัวนั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป โดยเอาเลือดของมันเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือที่ฐานของแท่นนั้น โดยวางไขมัน ไต และตับของมันบนแท่น และเผาซากส่วนที่เหลือข้างนอกค่าย

ลนต 9:12-14 เขามาตัดหัวเครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น 13 และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านี้บนแท่น 14 อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา อาโรนจึงถวายเครื่องเผาบูชานั้นตามแบบที่กำหนดไว้

ลนต 9:15-16 แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไฟพรมาถวาย คือนำแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไฟพรมาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น 16 และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ จากนั้นอาโรนก็ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปของประชาชน (ซึ่งเป็นแพะตัวหนึ่ง) ตามลักษณะที่ว่ามานั้น

ลนต 9:17 และเขาก็ถวายธัญญาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า อาโรนถวายเครื่องธัญญาที่กำหนดไว้ตามที่เขาได้รับคำสั่งมา

ลนต 9:18-21 เขามำวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไฟร์ และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น 19 และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตกับพังผืดเหนือตับมาให้ 20 และเขาทั้งหลายวางไขมันไว้บนเนื้ออก และอาโรนก็เผาไขมันเสียบบนแท่น 21 ส่วนเนื้ออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแคว้งไปแคว้งมาเป็นเครื่องบูชาแคว้งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้

อาโรนจึงถวายวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับประชาชน โดยถวายมันตามลักษณะที่กำหนดไว้ เขาปิดท้ายโดยการ โบกพัดเนื้อหน้าอกและ โคนขาของเครื่องสันติบูชานั้นต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่เขาได้รับบัญชาแล้ว

ลนต 9:22-24 แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไฟร์ และอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา 23 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมา เขาก็อวยพรพลไฟร์ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไฟร์ทั้งหมด 24 เปลวเพลิงพลุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่น เมื่อพลไฟร์ทั้งหลายเห็นก็ให้ร้องและชบหน้าลง

อาโรนจึงเปิดการรับใช้แห่งพลับพลาอย่างเป็นทางการ โดยถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาชุดแรก ก่อนอื่นเขา จากนั้นก็เขากับโมเสสจึงอวยพรประชาชน จากนั้น “สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไฟร์ทั้งหมด เปลวเพลิงพลุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่น” (บางคนเสนอว่าไฟนั้นอาจออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งเป็นที่สถิตอยู่ของพระเจ้า อีกทางเลือกหนึ่งก็คือไฟนั้นตกมาจากสวรรค์)

เมื่อพวกอิสราเอลเห็นดังนั้น พวกเขา ก็ให้ร้องและชบหน้าลงต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า พลับพลาจึงถูกสถาปนาอย่างเป็นทางการและพร้อมสำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าเสมอไป

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 10: บทที่สิบของหนังสือเลวีนิติบันทึกเรื่องการพิพากษาลงโทษนาดับและอาบีสู จากนั้นคือ ข้อปฏิบัติต่างๆสำหรับพวกปุโรหิต บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ความบาปและความตายของนาดับและอาบีสูในข้อ 1-7; (2) พวกปุโรหิตซึ่งถูกห้ามมิให้ดื่มเหล้าองุ่นขณะรับใช้ในพลับพลาในข้อ 8-11 และ (3) กฎระเบียบต่างๆสำหรับพวกปุโรหิตเกี่ยวกับการรับประทานของบริสุทธิ์ทั้งหลายในข้อ 12-20

ลนค 10:1-2 ฝ่ายนาดับกับอาบีสูบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่นั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น 2 ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ ไหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

หลังจากนั้นไม่นาน บุตรชายสองคนของอาโรน นั่นคือ นาดับและอาบีสู เอากระถางไฟส่วนตัวของตน (อุปกรณ์ที่บรรจุเครื่องหอมที่ถูกเผาไฟ) เอาไฟธรรมดาใส่เข้าไปในนั้นพร้อมกับเครื่องหอมธรรมดา และ (เห็นได้ชัดว่า) ถวายมันบนแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลา (เราควรหมายเหตุไว้ว่าจนถึงตอนนี้ในการสถาปนาพลับพลา แท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมยังไม่ได้ถูกใช้งานเลย) ในการถวายไฟที่ผิดรูปแบบเช่นนั้น พวกเขาจึงถวายไฟที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าและแน่นอนว่าไม่ได้ถูกถวายแก่พระเจ้า

ดังนั้น “ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ ไหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” ช่างเป็นภาพที่น่ากลัวจริงๆกับการได้เห็นไฟจากพระเจ้าพุ่งออกมาและเผาพวกเขาจนตาย แน่ทีเดียว พระเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

เพราะความสะเพร่าหรืออาจเพราะความเย่อหยิ่ง นาดับและอาบีสูจึงทำให้การรับใช้ในตอนแรก ของพลับพลานั้นเป็นมลทิน ไปในการที่พวกเขาถวายไฟและเครื่องหอมของตัวเอง ไฟที่เผาผลาญของพระเจ้าจึงประจักษ์ชัด ความบริสุทธิ์ของพระองค์จึงถูกแสดงให้เห็นชัดเจน นี่คล้ายกับการเสียชีวิตของอานาเนียและสัฟีราในกิจการ 5 เช่นกัน ในทั้งสองกรณี การรับใช้ของพวกเขาเพิ่งเริ่มต้นได้ไม่นานและการเข้ามาของความบาปก็เป็นสิ่งที่ยอมไม่ได้ ในทั้งสองกรณี พระเจ้าทรงทำลายและขจัดคนเหล่านั้นที่สะเพร่า เสียจนทำให้งานของพระองค์เป็นมลทิน

ลนต 10:3 โมเสสจึงบอกอาโรนว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เราจะถวายเป็นเครื่องบูชาแด่เราต่อหน้าพลไพร่ทั้งปวง'" และอาโรนก็นิ่งอยู่ โมเสสจึงเตือนความจำอาโรน พี่ชายของตนว่า พระเจ้าได้ตรัสแล้วว่าพระองค์จะต้องถูกถือว่าเป็นบริสุทธิ์โดยทุกคนที่เข้ามาใกล้พระองค์ นั่นคือ พระองค์ทรงเรียกร้องให้ทุกคนที่เข้ามาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ชำระตัวอย่างเหมาะสม นาคับและอาบิฮูไม่ทำเช่นนั้นเพราะความเย่อหยิ่งและความสะเพร่าของตน อาโรนไม่กล่าวอะไร คำที่แปลว่า นิ่งอยู่ (ดามัม) มีความหมายได้ด้วยว่า 'นิ่งอั้น' แน่แน่นอนว่ามีอารมณ์หลายอย่างเกิดขึ้นอยู่ภายในตัวเขา เขาได้เรียนรู้มากับตัวถึงพระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ นำเสรั้าที่มันเกี่ยวข้องกับภารกิจชีวิตของบุตรชายทั้งสองของเขา

ลนต 10:4 -7 โมเสสเรียกมิซาเอลและเอลซาฟาน บุตรชายของอูสซีเอล อาของอาโรน บอกเขาว่า "จงเข้ามาใกล้ ห้ามเอาพี่น้องของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์" 5 เขาก็เข้ามาใกล้ห้ามศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง 6 และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์และอิซามาร์ บุตรชายอาโรนว่า "ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมห้อย หรือฉีกเสื้อผ้าของท่าน เกลือกว่าท่านจะต้องตาย และเกลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่พี่น้องของท่านคือวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้ 7 และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าท่านต้องตาย เพราะว่ามีน้ำมันเจิมแห่งพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย" และเขาทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส

โมเสสจึงสั่งลูกพี่ลูกน้องของอาโรน คือ มิซาเอลและเอลซาฟาน ให้แบกศพของคนทั้งสองออกไปจากสถานบริสุทธิ์ออกไปนอกค่าย พวกเขาเป็นคนเลวบุตรชายของโคฮาท พวกเขาเข้าไปในพลับพลาไม่ได้ แต่เข้าไปในลานชั้นนอกได้ แม้กระนั้น พวกเขาต้องเอาศพสองคนนั้นออกไปพร้อมกับเสื้อผ้าของผู้ตายด้วย ไม่มีบันทึกไว้ว่าพวกเขาต้องฝังศพคนทั้งสองนั้นหรือไม่ แม้ว่าบางคนคิดว่าพวกเขาฝังก็ตาม

โมเสสเตือนอาโรนและบุตรชายคนที่เหลือของเขา คือ เอลาซาร์และอิซามาร์ต่อไปว่า พวกเขาต้องไม่ปล่อยผมห้อยหรือฉีกเสื้อผ้าของตนเพราะเห็นแก่คนในครอบครัวที่เสียชีวิต เกรงว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะตกเหนือประชาชนเพิ่มอีก แต่พวกเขาถูกสั่งว่าอย่าไว้ทุกข์ให้ผู้ตาย แต่ให้โสกเสรั้าเพราะความบาปนั้นที่ทำให้พวกเขาต้องตาย นอกจากนี้ อาโรนและบุตรชายคนที่เหลือของเขาก็ถูกห้ามมิให้ออกไปจากพลับพลาเพื่อไว้ทุกข์ พวกเขาถูกเจิมให้ปรนนิบัติและพวกเขาก็ต้องอยู่ปรนนิบัติต่อไป ความเข้มงวด

ของการพิพากษาของพระเจ้าที่เกิดขึ้นเพราะการฝ่าฝืนความบริสุทธิ์ของพระองค์จึงปรากฏชัดเจน อาโรน และบุตรชายคนที่เหลือของพวกเขาได้เรียนรู้บทเรียนอันแสนเจ็บปวดเกี่ยวกับเรื่องนี้

ลนต 10:8-11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า 9 "เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า 10 เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน 11 และเจ้าจะต้องสอนพลไพร่อิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เจ้าทั้งหลายทางโมเสส"

น่าสงสัยตรงที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงออกคำสั่งต่อไปนี้แก่อาโรนเกี่ยวกับเครื่องดื่มที่เป็นเหล้า ณ เวลานี้ บางคนสรุปว่านาคับและอาบิฮูมาเหล้าตอนที่พวกเขาถวายไฟที่ผิดรูปแบบของตน นั่นอาจเป็นส่วนหนึ่งของปัญหานั้นจริงๆ ไม่ว่าจะกรณีใดพระเจ้ายิ่งทรงสั่งพวกปุโรหิตว่าอย่าดื่ม "เหล้าองุ่นหรือสุรา" (นั่นคือเครื่องดื่มมีนเมา) ก่อนหรือขณะที่พวกเขาปรนนิบัติอยู่ในพลับพลา จากประชาชนทั้งหมด พวกปุโรหิตจะต้อง "แยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน"

นอกจากนี้ พวกเขามีหน้าที่ในการสอนพวกอิสราเอลให้ทราบถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว หากใช้วิธีประยุกต์ คริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่ทุกวันนี้ซึ่งอยู่ในตำแหน่งปุโรหิตของผู้เชื่อก็ควรเว้นเสียจากเครื่องดื่มมีนเมาไม่ว่าจะรูปแบบใดก็ตามเช่นกัน

ลนต 10:12-15 โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลอาซาร์ และอิธามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า "จงเอาธัญญาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม้ไผ่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 13 ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้ 14 แต่เนื้ออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาด ทั้งตัวท่านและบุตรชาย บุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่าน ทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย 15 เนื้อโคนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แกว่งถวายเขาจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแกว่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้"

วันนั้นเอง โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายของเขาเพิ่มเติมว่าพวกเขาต้องเอาเครื่องธัญญาบูชาส่วนที่เหลือไปรับประทานในลานของพลับพลา มันเป็นส่วนของพวกเขา นอกจากนี้ เครื่องบูชาโบทัดซึ่งเป็นเนื้อโคนขาและเนื้อหน้าอกของเครื่องสันติบูชาก็ตกเป็นของพวกเขาเช่นเดียวกัน พวกเขาและครอบครัวของพวกเขาจะต้องรับประทานมันเพราะเป็นส่วนหนึ่งของค่าตอบแทนของพวกเขาสำหรับการรับใช้ในตำแหน่งปุโรหิต ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงจัดเตรียมส่วนสำคัญของกับข้าวของพวกเขาปุโรหิตและครอบครัวของพวกเขา

ลนค 10:16-20 ฝ่ายโมเสสได้พยายามไต่ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และดูเถิดแพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโกรธเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลื่ออยู่ ท่านว่าเขาวา 17 "เหตุไฉนท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด และพระเจ้าได้ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความชั่วช้าของชุมนุมชน เพื่อทำการลบมลทินบาปของเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 ดูเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มิได้นำเข้ามายังที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นใน ท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านั้นในที่บริสุทธิ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น" 19 อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า "ดูเถิด วันนี้เขาได้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็ตกที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาป จะเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ" 20 เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

วันเดียวกันนั้น (วันที่นาดับและอาบีสู่เสียชีวิต) โมเสสก็ทราบว่าจะเอเลอาซาร์และอิธามาร์ (บุตรชายของอาโรน) ได้เผาแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปไปหมดทั้งตัวแทนที่จะรับประทานส่วนหนึ่งของมันตามที่ได้รับสั่งไว้ โมเสสจึงต่อว่าพวกเขาอย่างโมโห โดยเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาต้องรับประทานมันเพราะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแบกรับความชั่วช้าของชุมนุมชนและการลบมลทินของพวกเขา เนื้อของสัตว์นั้นควรรับประทานไม่ใช่เอาไปเผา ดู เลวีนิติ 6:26 ในทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้ทำความผิดพลาดในเรื่องขั้นตอน (และจะว่าพวกเขาก็ไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาเพิ่งเรียนรู้ข้อปลีกย่อยทั้งหลายของระบบพลับพลาซึ่งก็ซับซ้อนจริงๆ)

อาโรนตอบกลับน้องชายที่โมโหของตนโดยกล่าวว่าเขาและบุตรชายของเขาได้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปชิ้นหนึ่งและเครื่องเผาบูชาชิ้นหนึ่งไปแล้วอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วกับบุตรของเขา เขาก็กำลังโศกเศร้าอยู่ เมื่อพิจารณาถึงเรื่องนั้น เขาก็ไม่มีกะจิตกะใจ นอกจากนี้ เขายังรู้สึกว่ามันคงไม่เหมาะสมที่เขาจะรับประทานส่วนของเครื่องบูชาไถ่บาปขณะที่เขากำลังไว้ทุกข์อยู่ เขาคิด

ว่าพระเจ้าคงไม่ยอมรับมันขณะที่เขาอยู่ในสภาพจิตใจเช่นนั้นอยู่ โมเสสพอได้ยินเช่นนั้นก็เข้าใจและยอมรับคำอธิบายของอาโรน แม้ว่าร้อนรนเพื่อพระเจ้า แต่ด้วยความกรุณาเขาก็เต็มใจที่จะยกโทษให้กับความผิดพลาดของอาโรนและบุตรทั้งสองของเขาในวันนั้น

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 11: บทที่ 11 เริ่มต้นเนื้อหาความยาวห้าบทที่กล่าวถึง “ความไม่สะอาด” ในรูปแบบต่างๆ สำหรับประชาชนของพระเจ้าภายใต้พระราชบัญญัติ จุดประสงค์ที่ใหญ่กว่าก็คือ ความบริสุทธิ์ซึ่งถูกยกตัวอย่างในกฎต่างๆเหล่านี้

ความสะอาดและความไม่สะอาดที่สำคัญๆถูกพูดถึง นั่นคือ (1) อาหารที่รับประทานได้ (2) เวลาพักผ่อนสำหรับผู้หญิงหลังจากคลอดบุตร (3) โรคเรื้อรังและการทำให้มันหายสะอาด (4) สิ่งต่างๆที่ไหลออกมาจากร่างกาย ผู้อธิบายมีจุดประสงค์ที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับภาพรวมของหลายบทเหล่านี้มากกว่าที่จะพุ่งเป้าไปที่รายละเอียดเฉพาะเจาะจง ในบทที่ 11 ข้อความพูดถึงสัตว์ใดบ้างที่สะอาดสำหรับเป็นอาหารและสัตว์ใดบ้างที่ไม่สะอาด

ลนต 11:1-8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า สิ่งเหล่านี้เป็นสัตว์ต่าง ๆ ท่ามกลางบรรดาสัตว์ในแผ่นดินโลกซึ่งเจ้าทั้งหลายจะรับประทานได้ 3 สัตว์ใดก็ตามที่แยกกีบและมีกีบผ่าและเคี้ยวเอื้อง ในท่ามกลางสัตว์ต่าง ๆ เจ้าทั้งหลายจะรับประทานได้ 4 อย่างไรก็ตามสัตว์ที่เคี้ยวเอื้องหรือสัตว์ที่แยกกีบ เจ้าทั้งหลายจงอย่ารับประทาน เช่นอูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย 5 และกระจมา เพราะว่ามันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย 6 และกระต่าย เพราะว่ามันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย 7 และหมู ถึงแม้ว่ามันแยกกีบและมีกีบผ่า แต่มันไม่เคี้ยวเอื้อง เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย 8 เจ้าทั้งหลายจงอย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าทั้งหลายจงอย่าแตะต้องซากของมัน สัตว์เหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย

พระเจ้าตรัสแก่โมเสสและทรงเน้นอย่างละเอียดว่าสัตว์ใดบ้างที่ถือว่าสะอาดและอนุญาตให้รับประทานได้ ในเนื้อหาตอนนี้ จุดสนใจอยู่ที่สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทั้งหลาย กล่าวอย่างเฉพาะเจาะจง ชนอิสราเอลได้รับอนุญาตให้รับประทานสัตว์ใดก็ตามที่ (1) มีกีบแยกและ (2) เคี้ยวเอื้อง อย่างไรก็ตาม พวกเขาถูกห้ามมิให้รับประทานเนื้ออูฐ กระจมา กระต่าย (ซึ่งไม่น่าใช่กระต่ายแบบโลกตะวันตกในปัจจุบัน แต่เป็นสัตว์ที่น่าจะสูญพันธุ์ไปแล้ว) เหนืออื่นใดก็คือ หมูถูกห้ามมิให้รับประทาน

ลนต 11:9-12 สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจะรับประทานได้ อะไรก็ตามที่มีครีบและมีเกล็ดซึ่งอยู่ในน้ำ ในทะเลและในแม่น้ำ เจ้าทั้งหลายจะรับประทานได้ 10 และทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใด ๆ ซึ่งอยู่ในน้ำ ซึ่งไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้าทั้งหลาย 11 สัตว์เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้าทั้งหลาย พวกเจ้าจงอย่ารับประทานเนื้อของพวกมัน แต่เจ้าทั้งหลายจงถือว่าซากของพวกมันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ 12 อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำซึ่งไม่มีครีบและเกล็ด จะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้าทั้งหลาย ในพวกสัตว์น้ำ ปลาที่มีเกล็ดอนุญาตให้รับประทานได้ แต่สัตว์น้ำชนิดอื่นๆที่ไม่มีเกล็ดหรือครีบก็ห้ามรับประทาน

ลนต 11:13-23 และต่อไปนี้เป็นนกซึ่งเจ้าทั้งหลายจงถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้จะรับประทานไม่ได้ พวกมันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ คือนกอินทรี นกแร้งครา นกออก 14 และนกร้าง นกเหยี่ยวดำ ตามชนิดของมัน 15 บรรดานกกา ตามชนิดของมัน 16 และนกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล นกเหยี่ยว ตามชนิดของมัน 17 และนกเค้าแมวเล็ก นกกาหน้า นกเค้าแมวใหญ่ 18 และหงส์ นกกระทง นกแร้งอียิปต์ 19 และนกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว 20 และแมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา จะต้องเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้าทั้งหลาย 21 แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขานี้ เจ้าทั้งหลายจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับเหนือเท้าของมันที่ใช้กระโดดไปบนแผ่นดินได้ 22 ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่รับประทานได้ ตั๊กแตนวัยบินตามชนิดของมัน จิ้งหรีดตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตั๊กแตนตามชนิดของมัน 23 แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา จะต้องเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้าทั้งหลาย

จากสัตว์ที่บินได้ นกชนิดใดก็ตามที่เป็นนกล่าเหยื่อหรือนกที่กินซากสัตว์ก็เป็นสัตว์ที่ไม่สะอาดและห้ามรับประทานเช่นเดียวกับนกน้ำบางชนิด นอกจากนี้ สัตว์ส่วนใหญ่ที่บินได้แต่มีมากกว่าสองขา เช่น แมลงส่วนใหญ่ก็ถือว่าไม่สะอาด ข้อยกเว้นของสัตว์จำพวกนี้คือ ตั๊กแตนวัยบินบางชนิด เต่าทองบางชนิด และตั๊กแตน

ลนต 11:24-26 และสิ่งเหล่านั้นจะทำให้เจ้าทั้งหลายเป็นมลทินได้ คือผู้ใดก็ตามที่ต้องซากของพวกมันจะต้องเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 25 และผู้ใดก็ตามถือซากของพวกมัน จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 26 ซากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกีบและไม่มิกีบฝ่า ที่ไม่ได้เคี้ยวเอื้องเป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย ทุกคนที่แตะต้องสัตว์เหล่านี้จะเป็นมลทิน

ข้อบังคับเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแตะต้องซากสัตว์ที่ไม่สะอาดถูกกล่าวถึง ผู้ใดก็ตามที่แตะต้องซากสัตว์ดังกล่าวจะถูกถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีจนถึงตอนเย็น (นั่นคือ สิ้นสุดวันนั้น)

ลนต 11:27-28 และอะไรก็ตามซึ่งเดินด้วยอุ้งเท้าในท่ามกลางบรรดาสัตว์สี่ขาทุกอย่าง สัตว์เหล่านั้นเป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย ผู้ใดแตะต้องซากสัตว์เหล่านั้นจะต้องเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 28 และผู้ใดถือซากของพวกมัน จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น สัตว์เหล่านั้นเป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย สัตว์ใดก็ตามที่เดินบนอุ้งเท้าถือว่าไม่สะอาด ไม่ว่าจะโดยการรับประทานหรือแตะต้องซากของมันก็ตาม

ลนต 11:29-31 ในท่ามกลางบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน ชนิดต่อไปนี้เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลายเช่นเดียวกัน คือ อีเห็น หนู และเต่าตามชนิดของมัน 30 และตุ๊กแก กิ้งก่า จิ้งจก หอยทากและตัวตุ่น 31 ในท่ามกลางบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย ผู้ใดแตะต้องพวกมันเมื่อพวกมันตายแล้ว จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

สัตว์ขนาดเล็กทั้งหลายที่วิ่งบนพื้นดิน เช่น หนู เต่า กิ้งก่า หอยทาก ฯลฯ เป็นสัตว์ไม่สะอาด พวกมันไม่เพียงเป็นสัตว์ที่ห้ามรับประทานเท่านั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่แตะต้องซากของสัตว์ดังกล่าวจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็นด้วย

ลนต 11:32-40 และเมื่อพวกมันตายตกทับสิ่งใด ๆ ก็ตาม สิ่งนั้นก็จะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ๆ ที่เป็นไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใด ๆ ก็ตามที่ใช้เพื่องานอย่างหนึ่งอย่างใด ภาชนะนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น ภาชนะนั้นจะต้องแช่น้ำ ดังนี้แหละภาชนะนั้นก็จะสะอาด 33 และถ้าพวกมันตกลงไปในภาชนะดินใด ๆ สิ่งใดก็ตามที่อยู่ในภาชนะนั้นจะเป็นมลทิน และเจ้าทั้งหลายจงทูลภาชนะนั้นเสีย 34 อาหารทุกอย่างที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำดังกล่าวปนอยู่ก็จะเป็นมลทิน และน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งดื่มได้จากภาชนะนั้นทุกอย่างจะเป็นมลทิน 35 และถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใด ๆ สิ่งนั้น ๆ ก็จะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็เตาอบหรือเตาสำหรับหม้อหุงต้ม จะต้องทูลเตาเหล่านั้นเสีย ด้วยว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นมลทิน และจะเป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย 36 อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือบ่อซึ่งมีน้ำมากมายจะเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์เหล่านั้นจะเป็นมลทิน 37 และถ้าส่วนใดของซากสัตว์เหล่านั้นตกใส่เมล็ดพืชที่จะใช้หว่าน พืชนั้นก็ยังคงสะอาดอยู่ 38 แต่ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้ และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่น้ำนั้น พืชนั้นก็จะเป็นมลทินแก่เจ้าทั้งหลาย 39 และถ้าสัตว์ใด ๆ ซึ่งเจ้าทั้งหลายจะรับประทานได้นั้นตาย

เอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 40 และผู้ใดที่รับประทานซากสัตว์นั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น เช่นเดียวกันผู้ใดที่ถือซากสัตว์นั้นไปก็จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

เห็นได้ว่าสิ่งใดก็ตามที่แตะต้องซากของสัตว์ที่ไม่สะอาดก็ถือว่าเป็นมลทิน โดยมีข้อยกเว้นหลายประการ นั่นคือ แห่ล้างเก็บน้ำขนาดใหญ่ หรือแห่ล้างเก็บเมล็ดพืช กฎระเบียบหลายประการถูกกล่าวถึงในการที่ของที่เป็นมลทินเช่นนั้นจะต้องถูกชำระให้สะอาดหรือถูกทำลาย

ลนต 11:41-43 และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปบนแผ่นดินจะเป็นสิ่งพึงรังเกียจ จงอย่ารับประทานสัตว์เลื้อยคลานเหล่านั้น 42 สิ่งใดก็ตามที่เลื้อยไปด้วยท้อง และสิ่งใดก็ตามที่เดินสี่ขา หรือสิ่งใดก็ตามที่มีหลายขา ในท่ามกลางทุกสิ่งทีคลานไปบนแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจงอย่ารับประทานสิ่งเหล่านั้น เพราะพวกมันเป็นสิ่งพึงรังเกียจ 43 เจ้าทั้งหลายจงอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใด ๆ ทั้งจงอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะเป็นมลทินด้วยสัตว์เหล่านี้

สุดท้ายก็คือ สัตว์เลื้อยคลานชนิดใดๆเช่น งู หรือหนอน หรือแมลงที่มีหลายขาชนิดต่างๆถือว่าเป็นมลทินอย่างแน่นอน ชนิดิสราเอลจะต้องไม่แตะต้องพวกมันเด็ดขาด

ลนต 11:44-47 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และเจ้าทั้งหลายจะบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำตัวให้เป็นมลทินด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน 45 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าทั้งหลายขึ้นมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” 46 นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน 47 เพื่อจะได้มีความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่รับประทานได้ และสัตว์ที่รับประทานไม่ได้

ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า ชนิดิสราเอลจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าของตน สิ่งใดก็ตามที่ถือว่าเป็นมลทินจะต้องถูกหลีกเลี่ยง แม้ว่าสัตว์หลายชนิดเหล่านี้ไม่ได้เป็นมลทินฝ่ายวิญญาณในตัวมันเอง แต่แน่นอนว่าพระเจ้ากำลังตั้งหลักการที่ว่าสิ่งต่างๆที่ถูกกำหนดให้เป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์จะต้องถูกหลีกเลี่ยงโดยเด็ดขาด หากกล่าวในทางปฏิบัติมากขึ้น ในสมัยที่ไม่มีเครื่องเขียนหรือกระบวนการถนอม

อาหารแบบในปัจจุบัน สัตว์ที่เป็นมลทินเหล่านี้เกือบทุกชนิดก็เป็นอาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ยกตัวอย่างเช่น เนื้อหมูหากไม่ถูกแปรรูปและแช่เย็นอย่างเหมาะสมก็มีจุลินทรีย์หลายชนิดที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า “เจ้าทั้งหลายจะต้องบริสุทธี เพราะเราบริสุทธี” การแยกออกจากอาหารต่างๆที่เป็นมลทินก็เป็นภาพประกอบที่แสดงถึงความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ การแยกออกจากความบาป

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 12: บทที่ 11-15 เป็นหลายบทที่พูดถึง “ความไม่สะอาด” ในรูปแบบต่างๆ สำหรับประชาชนของพระเจ้าภายใต้พระราชบัญญัติ จุดประสงค์ที่ใหญ่กว่าก็คือ ความบริสุทธีซึ่งถูกยกตัวอย่างในกฎต่างๆเหล่านี้

ความสะอาดและความไม่สะอาดสี่ด้านใหญ่ๆถูกพูดถึง นั่นคือ (1) อาหารที่รับประทานได้ (2) เวลาพักผ่อนสำหรับผู้หญิงหลังจากคลอดบุตร (3) โรคเรื้อนและการทำให้มันหายสะอาด (4) สิ่งต่างๆที่ไหลออกมาจากร่างกาย ผู้อธิบายมีจุดประสงค์ที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับภาพรวมของหลายบทเหล่านี้มากกว่าที่จะพุ่งเป้าไปที่รายละเอียดเฉพาะเจาะจง ในบทที่ 12 เนื้อหาพูดถึงการชำระความเป็นมลทินของมารดาหลังคลอดบุตร

ลนต 12:1-4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ถ้าผู้หญิงคนใดมีครรภ์ และคลอดบุตรเป็นชาย ดังนั้นนางจะต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่นางต้องแยกตัวออกเพราะเหตุมีประจำเดือนนั้น 3 และในวันที่แปดจงตัดหนังปลายองคชาติของเด็กชายนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หน้า 4 และจงให้นางคอยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องชำระโลหิตของนาง จงอย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธีอันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธี จนกว่าจะครบวันชำระของนาง

ข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงได้ถูกชี้แจงให้ทราบเกี่ยวกับช่วงเวลาหลังคลอดบุตรสำหรับหญิงคนหนึ่งที่ทำให้กำเนิดเด็กทารกเพศชาย นางจะต้องถูกถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีเป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แปดเด็กทารกเพศชายคนนั้นจะต้องเข้าสู่หน้า ดู ปฐมกาล 17:21 จากนั้น หญิงคนนั้นจะต้องอยู่ในช่วงเวลาแห่งการชำระความเป็นมลทินเป็นเวลาอีกสามสิบสามวัน (รวมเวลาทั้งหมดสี่สิบวัน) ในช่วงเวลาดังกล่าวนางไม่สามารถเข้าไปข้างในพลับพลาได้หรือแตะต้องสิ่งใดก็ตามที่ถูกชำระให้บริสุทธี พอครบสี่สิบวันนั้นแล้ว นางก็กลับไปนมัสการพระเจ้าได้ตามปกติเหมือนเดิม

ลนต 12:5 แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง ดังนั้นนางจะต้องเป็นมลทินสองสัปดาห์
อย่างเดียวกับเวลาที่นางต้องแยกตัวออกนั้น และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องชำระโลหิตของ
นาง อย่างไรก็ตาม หากหญิงคนใดคลอดบุตรเป็นทารกเพศหญิง นางก็จะถูกถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีเป็น
เวลาสิบสี่วัน และจากนั้นนางก็ต้องอยู่ในสถานะแห่งการชำระความเป็นมลทินอีกหกสิบหกวัน (รวม
ทั้งหมดแปดสิบวัน)

ลนต 12:6-8 และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าจะสำหรับบุตรชายหรือบุตรสาว
จงให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูลับปลาแห่งชุมชน นำลูกแกะอายุไม่เกินหนึ่งปีจำนวนหนึ่งตัวไปเป็น
เครื่องเผาบูชา และนกพิราบแรกรุ่งหนึ่งตัวหรือนกเขาหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 7 ผู้ซึ่งจะนำเครื่อง
บูชาไถ่บาปนั้นถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินบาปให้นาง และนางจะสะอาดใน
เรื่องโลหิตของนางที่หลังออก นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้หญิงที่คลอดบุตร ไม่ว่าจะชายหรือ
หญิง 8 และถ้านางไม่สามารถนำลูกแกะหนึ่งตัวมาได้ ดังนั้นจงให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรก
รุ่งสองตัวมา ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และจงให้ปุโรหิตทำการลบ
มลทินบาปให้นาง และนางจะสะอาด”

ข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงได้ถูกชี้แจงเกี่ยวกับเครื่องบูชาพิเศษที่มารดาคนหนึ่งซึ่งเพิ่งคลอดบุตรจะ
ต้องนำมาหลังจากครบวันชำระของนาง หากบุตรของนางเป็นบุตรชายหรือบุตรสาว นางก็ต้องนำ (ก.) ลูก
แกะอายุหนึ่งปีตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบแรกรุ่งหนึ่งตัวหรือนกเขาหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาป หรือ หากนางไม่สามารถหาลูกแกะหนึ่งตัวมาได้ (ข.) นางก็ต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรก
รุ่งสองตัวมา โดยตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา และอีกตัวที่เหลือสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ไม่ว่าจะ
จะกรณีใด ปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้นาง และนางจะถูกถือว่าเป็นสะอาดแล้วในทางพิธี น่าสนใจตรง
ที่ว่านางมารีย์พอครบวันชำระของนางหลังจากคลอดพระเยซูแล้วก็นำนกสองตัวมา ซึ่งบ่งบอกถึงความ
ยากจนของนางมารีย์และโยเซฟ ณ เวลานั้นในชีวิตของพวกเขา ดู ลูกา 2:22-24

*****

*ภาพรวมของลวินิตี 13: บทที่ 11-15 เป็นหลายบทที่พูดถึง “ความไม่สะอาด” ในรูปแบบต่างๆ
สำหรับประชาชนของพระเจ้าภายใต้พระราชบัญญัติ จุดประสงค์ที่ใหญ่กว่าก็คือ ความบริสุทธิ์ซึ่งถูกยก
ตัวอย่างในกฎต่างๆเหล่านี้*

ความสะอาดและความไม่สะอาดสี่ด้านใหญ่ๆถูกพูดถึง นั่นคือ (1) อาหารที่รับประทานได้ (2) เวลาพักผ่อนสำหรับผู้หญิงหลังจากคลอดบุตร (3) โรคเรื้อนและการทำให้มันหายสะอาด (4) สิ่งต่างๆที่ไหลออกมาจากร่างกาย ผู้อธิบายมีจุดประสงค์ที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับภาพรวมของหลายบทเหล่านี้มากกว่าที่จะพุ่งเป้าไปที่รายละเอียดเฉพาะเจาะจง ในบทที่ 13 เรื่องโรคเรื้อนถูกกล่าวถึง โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสะอาดในทางพิธี

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำสั่งที่มีแก่พวกปุโรหิตให้ตัดสินเกี่ยวกับโรคเรื้อนในข้อ 1-17; (2) ข้อปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับโรคเรื้อนในข้อ 18-44; (3) วิธีปฏิบัติตัวของคนเป็นโรคเรื้อนในข้อ 45-46 และ (4) ข้อปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับโรคเรื้อนในเรื่องเสื้อผ้าในข้อ 47-59

ลนต 13:1-8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “เมื่อผู้ใดเกิดอาการบวมหรือตกสะเก็ดหรือมีรอยด่างที่ผิวหนังของเขา และมันอยู่ในผิวหนังของเขาเหมือนเป็นโรคเรื้อน ดังนั้นจงพาผู้นั้นมาหาอาโรนผู้เป็นปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายทั้งหลายของเขาที่เป็นปุโรหิตคนใดคนหนึ่ง 3 และจงให้ปุโรหิตตรวจดูผิวหนังบริเวณที่เป็นโรค และเมื่อขนในบริเวณที่เป็นโรคนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และปรากฏว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังของเขาลงไป ก็นับว่าเป็นโรคเรื้อน และปุโรหิตจงตรวจดูเขาและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน 4 ถ้าผิวหนังของเขาบริเวณที่มีรอยด่างนั้นเป็นสีขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ดังนั้นจงให้ปุโรหิตกักตัวผู้ที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน 5 และจงให้ปุโรหิตตรวจดูเขาในวันที่เจ็ด และดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ และโรคนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง ดังนั้นจงให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน 6 และในวันที่เจ็ดจงให้ปุโรหิตตรวจดูเขาอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นค่อนข้างจางลง และโรคนั้นไม่ได้ลามออกไปในผิวหนัง จงให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เป็นแต่ตกสะเก็ดเท่านั้น และจงให้เขาซักเสื้อผ้าของเขา และเขาก็จะสะอาด 7 แต่ถ้าบริเวณที่ตกสะเก็ดลามออกไปในผิวหนัง หลังจากที่ปุโรหิตตรวจดูเขาเพื่อชำระให้เขาแล้วนั้น เขาจะต้องกลับไปให้ปุโรหิตตรวจดูเขาอีก 8 และถ้าปุโรหิตทำการตรวจดูแล้ว ดูเถิด บริเวณที่ตกสะเก็ดนั้นลามออกไปในผิวหนัง ดังนั้นจงให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน ก็นับว่าเป็นโรคเรื้อน

ระเบียบข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับการวินิจฉัยโรคเรื้อนถูกหมายเหตุไว้ น่าสนใจตรงที่ว่าปุโรหิตที่พลับพลาเป็นผู้ทำการวินิจฉัยโรคอย่างเป็นทางการ

ลนต 13:9-43

ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต 10 และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั่นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่ บวมนั้น 11 แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะ ว่าเขาเป็นมลทิน 12 ถ้าโรคเรื้อนนั้ลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่ว ตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเท้า 13 ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนั้แผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด 14 ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็ เป็นมลทิน 15 ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้ มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน 16 หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต 17 และ ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด 18 ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฝีซึ่งหายแล้ว 19 ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมา หรือมีที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อๆปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปสำแดงตัวต่อปุโรหิต 20 และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่ เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และขนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้น เป็นโรคเรื้อน มันพุงขึ้นมาที่แผลฝี 21 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ขนที่นั่นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่อาจ ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน 22 ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว 23 แต่ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่ เพียงแผลเป็นของฝี ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด 24 หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนังถูกไฟลวกและ เนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อๆหรือสีขาว 25 ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าขนในบริเวณ นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันพุงขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน 26 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ขนในที่ต่างขึ้นนั้นไม่ เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง แต่อาจ ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน 27 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรค เรื้อน 28 ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่อาจ บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก 29 ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา 30 ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิต ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา 31 และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคัน นั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง และไม่มีผมค้ำอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคัน นั้นไว้เจ็ดวัน 32 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคั้นนั้นไม่ลามออกไป และไม่มีขน

เหลือในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกกว่าผิวหนัง 33 ก็ให้คนนั้นโกนผมเสีย แต่อย่าโกนตรง บริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกั๊กตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน 34 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรง ที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศ ว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด 35 แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้ว ยังปรากฏว่าโรคคันนั้นลามออกไป ในผิวหนัง 36 ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว 37 แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระงับแล้ว และมีผมดำ งอกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาด 38 เมื่อผู้ชาย หรือผู้หญิงมีที่ต่างขึ้นที่ผิวหนัง คือที่ต่างขึ้นสีขาว 39 ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ต่างขึ้นที่ผิวหน้านั้น เป็นสีขาวหม่น นั่นเป็นเกลื้อนที่พุดขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด 40 ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคน ศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด 41 ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขา สะอาด 42 แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อๆ เขาเป็นเรื้อนพุดขึ้นที่ ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านนั้น 43 ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคบวมนั้นสีแดงเรื่อๆอยู่ที่ศีรษะล้าน หรือที่หน้าผากล้านของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง

คนที่ เป็นโรคเรื้อนจะถูกประกาศว่าเป็นมลทินในทางพิธี ที่มีบอกเป็นรายการไว้คือ เงื่อน ไขเพิ่มเติมต่างๆที่เฉพาะเจาะจงซึ่งบ่งบอกว่าคนๆหนึ่งสะอาดหรือเป็นมลทิน

ลนต 13:44-46 ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน จงให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาเป็นมลทินอย่างแน่นอน โรคของเขานั้นอยู่ที่ศีรษะของเขา 45 และคนโรคเรื้อนที่เป็นมลทินนั้น จงฉีกเสื้อผ้าของเขาเสีย และให้ปล่อยผมบนศีรษะของเขา และจงให้เขาป้อนริมฝีปากบนของเขาไว้ และร้องว่า ‘มลทินมลทิน’ 46 ตลอดวันเวลาที่เขาป่วยเป็นโรค เขาก็จะสกปรก เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่โดยลำพัง ที่อาศัยของเขาจะอยู่ภายนอกค่าย

หลังจากถูกวินิจฉัยแล้วว่าเป็นโรคเรื้อน คนโรคเรื้อนผู้นั้นก็ต้องฉีกเสื้อผ้าของตน ปล่อยผมบนศีรษะและป้อนริมฝีปากบนของเขาไว้ คำที่แปลว่า ปล่อย (ปารา) เกี่ยวกับศีรษะไม่ได้มีความหมายว่าโกนผมหรือตัดผม แต่มีความหมายว่าปล่อยไว้เฉยๆ การป้อนริมฝีปากบนเชื่อกันว่ามีการใช้ผ้าผืนหนึ่งหรือผ้าคลุมซึ่งปิดปากไว้และทำหน้าที่เป็นหน้ากากสำหรับลมหายใจของผู้เป็นโรคเรื้อน เชื่อกันว่ามันมีไว้เพื่อปกป้องผู้อื่นจากลมหายใจที่อาจแพร่เชื้อได้ของเขา

สุดท้าย ผู้เป็นโรคเรื้อนจะต้องประกาศตัวว่า “มลทิน มลทิน” ไม่ว่าเขาจะไปทีใดก็ตาม トラバドที่ เขาถูกประกาศว่าเป็น โรคเรื้อนอยู่ เขาก็ถูกถือว่าเป็นมลทินและไม่สะอาด เขาจะถูกบังคับให้ใช้ชีวิตอยู่นอกค่ายโดยแยกออกจากชนอิสราเอลส่วนใหญ่ จุดประสงค์ของทั้งหมดนี้ไม่ใช่เป็นการลงโทษ แต่เพื่อเป็นการป้องกันมากกว่า คน โรคเรื้อนจึงอยู่ในเขตกักกัน โรคเพื่อป้องกันมิให้โรคนั้นแพร่กระจายออกไปมากกว่าเดิม น่าสนใจตรงที่ว่าในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม โรคเรื้อนถูกถือว่าเป็นภาพของความบาป มันจะต้องถูกหลีกเลี่ยง ภาพประกอบของเรื่องนี้คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับมิเรียมและการที่นางถูกกักในให้ออกไปจากค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน ดู กัณดารวิถี 12:14-15

ลนต 13:47-59 เช่นเดียวกันเสื้อผ้าที่มีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็เสื้อผ้าทำด้วยขนสัตว์หรือเสื้อผ้าทำด้วยผ้าป่าน 48 ไม่ว่าโรคเรื้อนนั้จะอยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรืออยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ ไม่ว่าจะอยู่ในหนังสัตว์ หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ 49 และถ้าโรคนั้นทำให้เสื้อผ้ามีสีอมเขียวหรืออมแดง ทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือที่หนังสัตว์หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ ก็นับว่าเป็นโรคเรื้อน และจะต้องนำไปแสดงต่อบุโรหิต 50 และจงให้บุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน 51 และในวันที่เจ็ดจงให้เขาตรวจโรคนั้น ถ้าโรคนั้นลามออกไปในเสื้อผ้า ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือที่หนังสัตว์หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายแรง ก็นับว่าเป็นมลทิน 52 ฉะนั้นจงให้เขาเผาเสื้อผ้านั้นเสีย ไม่ว่าจะเป็โรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็ที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็โรคเรื้อนอย่างร้ายแรง จงเผาเสียด้วยไฟ 53 และถ้าบุโรหิตตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นไม่ได้ลามออกไปในเสื้อผ้า ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ 54 ฉะนั้นจงให้บุโรหิตสั่งพวกเขาให้ซักสิ่งที่เป็นโรคนั้นเสีย และจงให้เขากักสิ่งนั้นไว้อีกเจ็ดวัน 55 และหลังจากซักสิ่งนั้นแล้ว จงให้บุโรหิตตรวจดูบริเวณที่เป็นโรคนั้น และดูเถิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคนั้นสีของมันไม่เปลี่ยนไป และโรคนั้นไม่ลามออกไป ก็นับว่าเป็นมลทิน เจ้าจงเผาสิ่งนั้นเสียด้วยไฟ ก็นับว่าเป็นโรคอย่างร้ายแรงซึ่งอยู่ภายใน ไม่ว่าจะบริเวณที่ถูกทำลายนั้นจะอยู่ด้านในหรือด้านนอก 56 และหลังจากซักสิ่งนั้นแล้ว ถ้าบุโรหิตตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นค่อนข้างจางลง ฉะนั้นจงให้เขาฉีกบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อผ้าหรือออกเสียจากหนังสัตว์ หรือออกเสียจากด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง 57 และถ้าโรคนั้นยังปรากฏอยู่ในเสื้อผ้านั้น ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ ก็นับว่าเป็นโรคที่ลามออกไป เจ้าจงเผาส่งที่เป็นโรคนั้นเสียด้วยไฟ 58 และเสื้อผ้านั้น ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเจ้าจะซักนั้น ถ้าโรคนั้นหายไปจากสิ่งเหล่านั้น ฉะนั้นก็จงซักสิ่งนั้นเป็ครั้งที่สอง ก็จะสะอาด” 59 นี้

เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อนในเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าจะเป็นที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้ประกาศว่าอย่างใดสะอาดหรืออย่างใดเป็นมลทิน

ระเบียบข้อบังคับต่างๆที่เฉพาะเจาะจงถูกนำเสนอเกี่ยวกับเสื้อผ้าที่เกี่ยวข้องกับคนที่เป็โรคเรื้อนนี้สื่อชัดเจนว่าแม้แต่เสื้อผ้าก็อาจติดเชื้อเพราะโรคเรื้อนได้ คำว่า เส้นยืน เกี่ยวข้องกับวัสดุที่ถูกทอ และเส้นพุ่ง เกี่ยวข้องกับวัสดุที่ถูกถัก ระเบียบข้อบังคับต่างๆที่เฉพาะเจาะจงถูกนำเสนอถึงการที่ปุโรหิตจะต้องตรวจดูเสื้อผ้างดังกล่าว หากพวกมันต้องสงสัย พวกมันก็ต้องถูกกักไว้เจ็ดวัน จากนั้นก็เอาไปซักหากดูเหมือนว่าสะอาดแล้ว มิฉะนั้น เสื้อผ้างดังกล่าวจะต้องถูกเผาไฟ แม้ว่าดูเหมือนเป็นงานที่ยุ่งยาก แต่พระเจ้าก็ทรงให้ข้อปฏิบัติที่ระมัดระวังเพื่อจำกัดการแพร่กระจายของโรคนั้นท่ามกลางประชากรของพระองค์ แม้แต่การแยกเสื้อผ้าที่ติดเชื้อซึ่งต้องสงสัยออกไว้ต่างหาก

*****

ภาพรวมของลวีนิติ 14: บทที่ 11-15 เป็นหลายบทที่พูดถึง “ความไม่สะอาด” ในรูปแบบต่างๆ สำหรับประชาชนของพระเจ้าภายใต้พระราชบัญญัติ จุดประสงค์ที่ใหญ่กว่าก็คือ ความบริสุทธิ์ซึ่งถูกยกตัวอย่างในกฎต่างๆเหล่านี้

ความสะอาดและความไม่สะอาดสี่ด้านใหญ่ๆถูกพูดถึง นั่นคือ (1) อาหารที่รับประทานได้ (2) เวลาพักผ่อนสำหรับผู้หญิงหลังจากคลอดบุตร (3) โรคเรื้อนและการทำให้มันหายสะอาด (4) สิ่งต่างๆที่ไหลออกมาจากร่างกาย ผู้อธิบายมีจุดประสงค์ที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับภาพรวมของหลายบทเหล่านี้มากกว่าที่จะพุ่งเป้าไปที่รายละเอียดเฉพาะเจาะจง ในบทที่ 14 เรื่องโรคเรื้อนถูกพูดถึงต่อไป โดยเฉพาะความหมายต่างๆของมันที่เกี่ยวข้องกับความสะอาดในทางพิธี

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ขั้นตอนต่างๆสำหรับการประกาศให้คนโรคเรื้อนนั่นๆหายสะอาดในข้อ 1-9; (2) เครื่องบูชาต่างๆที่จะต้องถูกถวายโดยคนโรคเรื้อนที่หายสะอาดแล้วในข้อ 10-32; (3) ข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับโรคเรื้อนในบ้านในข้อ 33-53 และ (4) สรุปย่อของบัญญัตินี้เกี่ยวกับโรคเรื้อนในข้อ 54-57

ลนต 14:1-20 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “นี่จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา จงพาเขามาหาปุโรหิต 3 และจงให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย จงให้ปุโรหิตทำการตรวจดู และดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว 4 ดังนั้นจงให้ปุโรหิตสั่งเขาให้จัดเตรียมของสำหรับผู้จะรับการชำระ ถือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว และไม้สนซีดาร์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ 5 และ

จงให้ปุโรหิตล้างให้ผ่านคนหนึ่งในสองตัวนั้นในภาชนะดินเหนือน้ำที่กำลังไหลอยู่ 6 สำหรับนกตัวที่ยังเป็น
อยู่นั้น จงให้เขาเอานกตัวนั้น กับไม้สนซีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ และจุ่มสิ่งเหล่านั้นพร้อมกับนกตัวที่
ยังเป็นอยู่นั้น ลงไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าเหนือน้ำที่กำลังไหลอยู่ 7 และจงให้เขาประพรมคนที่ จะรับการ
ชำระจากโรคเรื้อรันทันเจ็ดครั้ง และประกาศว่าเขาสะอาด และจงปล่อยนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้นไปในท้องทุ่ง 8
และจงให้ผู้ที่ จะรับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของเขา และให้โกนผมกับขนของเขาทั้งหมดเสีย และให้เขาอาบ
น้ำ เพื่อเขาจะสะอาด และหลังจากนั้นจงให้เขาเข้าค่ายได้ และจงให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน 9 แต่
ในวันที่เจ็ดจงให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้หมด ทั้งหมวดเคราและขนคิ้วของเขา คือโกนแม้กระทั่ง
ผมกับขนของเขาทั้งหมดออกเสีย และจงให้เขาซักเสื้อผ้าของเขา และจงให้เขาอาบน้ำด้วย และเขาก็จะ
สะอาด 10 และในวันที่แปดจงให้เขาเอาลูกแกะตัวผู้สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะตัวเมียหนึ่งตัวอายุ
ไม่เกินหนึ่งปีปราศจากตำหนิ และแป้งละเอียดคลุกด้วยน้ำมันสามในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญญาบูชา กับน้ำ
มันหนึ่งลก 11 และจงให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระให้เขา นำผู้ที่ จะรับการชำระกับสิ่งของเหล่านั้นมาต่อพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูลัทธิแห่งชุมนุม 12 และจงให้ปุโรหิตนำลูกแกะตัวผู้หนึ่งตัว และถวาย
แกะนั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันหนึ่งลก และให้โบกพัดไปมาเป็นเครื่องบูชาโบกพัด
ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 13 และจงให้ปุโรหิตนำลูกแกะตัวนั้นในสถานที่ที่เขาจะฆ่าเครื่องบูชา
ไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา คือในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชา
ไถ่บาป คือเป็นของปุโรหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 14 และปุโรหิตจะนำเลือดส่วนหนึ่งของเครื่องบูชาไถ่การ
ละเมิดมา และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของผู้ที่ จะรับการชำระ และเจิมที่หัวแม่มือข้างขวาและที่
หัวแม่เท้าข้างขวาของเขา 15 และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลกนั้นมาบางส่วน และเทน้ำมันนั้นใส่ฝ่ามือข้าง
ซ้ายของตนเอง 16 และปุโรหิตจะเอานิ้วมือข้างขวาของเขาจุ่มลงในน้ำมันซึ่งอยู่ในมือข้างซ้ายของเขา และ
ประพรมน้ำมันนั้นด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 17 และน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของ
เขานั้น ปุโรหิตจะเอามาบางส่วน เจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของผู้ที่ จะรับการชำระ และเจิมที่หัวแม่มือข้าง
ขวาและที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขา ทับบนเลือดแห่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 18 และน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ใน
มือของปุโรหิตนั้น เขาจะเทบนศีรษะของผู้ที่ จะรับการชำระ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขาต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์ 19 และปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และทำการลบมลทินบาปให้ผู้ที่ จะรับ
การชำระให้พ้นจากมลทินของเขา และภายหลังเขาจึงจะฆ่าเครื่องเผาบูชา 20 และปุโรหิตจะถวายเครื่อง
เผาบูชาและเครื่องธัญญาบูชาบนแท่นบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขา และเขาก็จะสะอาด

รายละเอียดขบขันมากมายถูกกล่าวถึงในการที่ปุโรหิตจะต้องประกาศว่าคนโรครื้อนที่หายโรคแล้ว นั้นสะอาด นกเป็นๆ ไม้สนสีคาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ (ต้นไม้นชนิดหนึ่งซึ่งเมื่อแห้งแล้วก็เหมือน แปร่งและใช้สำหรับการประพรม) ถูกใช้ในกระบวนการชำระในทางพิธี เห็นได้ชัดว่า ต้นหุสบถูกผูกติด กับไม้สนสีคาร์ด้วยด้ายสีแดงอันนั้น นกตัวหนึ่งจะต้องถูกฆ่าตามลักษณะที่กำหนดไว้และน้ำที่ไหลจะต้อง ถูกประพรมบนคนโรครื้อนที่หายแล้วด้วยต้นหุสบนั้นเจ็ดหน นกอีกตัวที่เหลือจะต้องถูกปล่อยไป

จากนั้นคนโรครื้อนผู้นั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและโกนผมกับขนทั้งหมดของตนเสียซึ่งรวมถึง ขนคิ้วด้วย จากนั้นอีกเจ็ดวันต่อมา เขาก็ต้องโกนผมและขนหมดทั้งตัวอีกครั้งและซักเสื้อผ้าของตนอีกครั้ง จากนั้น เขาจะถูกถือว่าหายสะอาดจากโรครื้อน

จากนั้นในวันที่แปด ผู้ที่หายสะอาดแล้วก็ต้องมาที่พลับพลาพร้อมกับลูกแกะตัวผู้สองตัว (ที่ ปราศจากตำหนิ) ลูกแกะตัวเมียหนึ่งตัวและแป้งสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา จากนั้นปุโรหิตจะนำคนนั้นมา แสดงว่าสะอาดแล้วที่ประตูพลับพลา ปุโรหิตจะเอาลูกแกะตัวผู้มาตัวหนึ่งและถวายน้ำมันเป็นเครื่องบูชาได้ การละเมิด เขาจะต้องกันลูกแกะอีกสองตัวที่เหลือไว้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา วลีที่กล่าวถึง น้ำมันหนึ่งลกนั้นหมายถึง น้ำมันมะกอกเทศประมาณ 1 ถ้วย

เลือดจากเครื่องบูชาไถ่การละเมิดจะถูกเจิมที่ปลายใบหูข้างขวา หัวแม่มือข้างขวา และหัวแม่เท้าข้าง ขวาของคนโรครื้อนที่หายแล้ว จากนั้นปุโรหิตจะเอาน้ำมัน (มะกอกเทศ) บางส่วนเทลงในมือข้างซ้ายของ ตน จากนั้นเขาก็ใช้นิ้วชี้มือขวาของตน “ประพรมน้ำมันนั้นด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮ วาห์” (ไปทางที่บริสุทธิ์ที่สุด) จากนั้นเขาก็จะเอาน้ำมันบางส่วนเจิมที่ใบหูข้างขวา นิ้วหัวแม่มือข้างขวา และนิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาของคนโรครื้อนที่หายสะอาดแล้วเพิ่มเข้ากับเลือดจากเครื่องบูชาไถ่การละเมิด นั้น จากนั้นน้ำมันส่วนที่เหลือก็จะถูกเทลงบนศีรษะของคนโรครื้อนที่หายสะอาดแล้วนั้น

สุดท้าย ปุโรหิตก็จะถวายนูกแกะอีกสองตัวที่เหลือเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาตาม ลำดับ เขาจะถวายนูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อโบกพัดไปมา เพื่อทำการลบมลทินบาปให้เขา ของตนและเขาจะถูกประกาศว่าสะอาดแล้วในทางพิธี

ลนต 14:21-32 และถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถหาถึงของเหล่านั้นมาได้ ดังนั้น จึงให้เขานำลูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อโบกพัดไปมา เพื่อทำการลบมลทินบาปให้เขา และนำแป้งละเอียดหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกด้วยน้ำมัน เป็นเครื่องธัญบูชากับน้ำมันหนึ่งลก 22 พร้อมกับ

นกเขาสองตัว หรือนกพิราบแรกรุ่งสองตัว ตามที่เขาสามารถหามาได้ และนกตัวหนึ่งจะเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งจะเป็นเครื่องเผาบูชา 23 และในวันที่แปดจงให้นำสิ่งของเหล่านั้นมาให้แก่
ปุโรหิตเพื่อการชำระของคนที่ประทุพล้มพลาแห่งชุมชน ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 และ
ปุโรหิตจะนำลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันหนึ่งลกนั้น และปุโรหิตจะโบกพัดไปมาเป็น
เครื่องบูชาโบกพัดถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 25 และเขาจะฆ่าลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาไถ่การ
ละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดส่วนหนึ่งของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมา และเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของผู้
ที่จะรับการชำระ และเจิมที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขา 26 และปุโรหิตจะเทน้ำมัน
บางส่วนใส่ฝ่ามือข้างซ้ายของตนเอง 27 และปุโรหิตจะเอาน้ำมันบางส่วนที่อยู่ในมือข้างซ้ายของเขานั้น
ประพรมด้วยนิ้วมือข้างขวาของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 28 และปุโรหิตจะเอาน้ำมันบาง
ส่วนที่อยู่ในมือของเขาเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของผู้ที่จะรับการชำระ และเจิมที่หัวแม่มือข้างขวาและที่หัว
แม่เท้าข้างขวาของเขา ทับบนบริเวณที่เจิมด้วยเลือดแห่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 29 และน้ำมันที่เหลืออยู่
ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเทใส่บนศีรษะของผู้ที่จะรับการชำระ เพื่อทำการลบมลทินบาปให้เขาต่อพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์ 30 และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบแรกรุ่งหนึ่งตัวตามที่เขาสามารถหามาได้
31 คือตามที่เขาสามารถหามาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผา
บูชา พร้อมกับเครื่องธัญบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้ผู้ที่รับการชำระต่อพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์ 32 นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่เป็โรคเรื้อน ซึ่งเขาไม่สามารถหาสิ่งที่เป็เครื่องบูชาเพื่อ
การชำระของตนได้”

อีกรูปแบบหนึ่งของขั้นตอนที่ได้บรรยายไปแล้วคือ เมื่อคน โรคเรื้อนที่หายแล้วนั้น ไม่สามารถหา
ลูกแกะมาถวายได้ เขาก็ต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรกรุ่งสองตัวมาถวาย ขั้นตอนก็ค่อนข้างคล้าย
กับที่ได้บรรยายไปด้านบนแล้ว

ลนต 14:33-57 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 34 “เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าไปใน
แผ่นดินแห่งคานาอัน ซึ่งเราให้แก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราใส่โรคเรื้อนไว้ในบ้านหลังใดหลังหนึ่ง
ในแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายถือกรรมสิทธิ์นั้น 35 และผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของบ้านหลังนั้นจะต้องมาและบอก
ปุโรหิตว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นดูเหมือนมีโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในบ้านนั้น’ 36 แล้วปุโรหิตจะสั่งให้พวกเขา
ขนสิ่งของออกจากบ้านหลังนั้นให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปเพื่อตรวจดูโรคในบ้านนั้น เกรงว่าสิ่งของ
ทุกอย่างที่อยู่ในบ้านนั้นจะนับว่าเป็นมลทิน และภายหลังปุโรหิตจะเข้าไปตรวจดูบ้านนั้น 37 และเขาจะ

ตรวจดูโรค และดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของบ้านเป็นรอยล้อมเขียวหรืออมแดง และปรากฏว่าอยู่ลึกกว่า
ผิวของผนัง 38 แล้วปุโรหิตจะออกจากบ้านหลังนั้นไปอยู่ที่หน้าประตูบ้าน และปิดบ้านนั้นเสียเจ็ด
วัน 39 และในวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมาอีกและจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผนังของบ้าน
นั้น 40 แล้วปุโรหิตจะสั่งให้เอาก้อนหินที่ติดโรคนั้นออกเสีย และพวกเขาจะนำก้อนหินเหล่านั้นไปโยนทิ้ง
ในสถานที่ที่เป็นมลทินภายนอกเมือง 41 และเขาจะสั่งให้ขูดข้างในตัวบ้านหลังนั้นโดยรอบ และฝุ่นผงที่
พวกเขาขูดออกมานั้น จงให้พวกเขานำไปทิ้งเสียในสถานที่ที่เป็นมลทินภายนอกเมือง 42 และพวกเขาจะ
หาหินก้อนอื่นมา และใส่ก้อนหินเหล่านั้นแทนก้อนหินที่นำออกไปทิ้งนั้น และเขาจะเอาปูนขาวอื่นมาและ
จะโบกตัวบ้านนั้น 43 และหลังจากเขาเอาก้อนหินเหล่านั้นออกแล้ว ภายหลังจากนั้นเขาขูดตัวบ้าน และหลัง
จากบ้านนั้นโบกปูนขาวใหม่แล้ว ถ้าโรคนั้นเกิดขึ้นอีกและลามออกไปในบ้านหลังนั้น 44 แล้วปุโรหิตจะไป
ตรวจดู และดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามออกไปในบ้านนั้น ก็นับว่าในบ้านนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายแรง บ้านหลัง
นั้นก็เป็มลทิน 45 และจงให้เขาทำลายบ้านหลังนั้นลงเสีย หิน ไม้และปูนขาวที่ก่อสร้างบ้านนั้น และจงให้
ขนสิ่งเหล่านั้นไปทิ้งเสียภายนอกเมืองในสถานที่ที่เป็นมลทิน 46 ยิ่งกว่านั้น ผู้ใดเข้าไปในบ้านหลังนั้นขณะ
บ้านปิดอยู่ จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 47 และผู้ใดที่นอนลงในบ้านหลังนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขา และ
ผู้ที่รับประทานสิ่งใด ๆ ในบ้านนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา 48 และหากว่าปุโรหิตจะเข้าไปและตรวจดูบ้าน
นั้น และดูเถิด หลังจากโบกปูนขาวใหม่ในบ้านนั้นแล้ว โรคนั้นมิได้ลามออกไปในบ้าน ดังนั้นปุโรหิตจะ
ประกาศว่าบ้านหลังนั้นสะอาด เพราะโรคนั้นหายแล้ว 49 และเพื่อจะชำระบ้านหลังนั้น จงให้เขานำนกสอง
ตัวกับไม้สนซีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ 50 และจงให้เขาฆ่านกหนึ่งในสองตัวนั้นในภาชนะดินเหนือน้ำ
ที่กำลังไหลอยู่ 51 และจงให้เขาเอาไม้สนซีดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น และ
จุ่มสิ่งเหล่านั้นลงในเลือดของนกที่ถูกฆ่าและในน้ำที่กำลังไหลอยู่นั้น และประพรมบ้านหลังนั้นเจ็ด
ครั้ง 52 และเขาจะได้ชำระบ้านนั้นด้วยเลือดของนก และด้วยน้ำที่กำลังไหลอยู่และด้วยนกที่ยังเป็นอยู่ ด้วย
ไม้สนซีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง 53 แต่จงให้เขาปล่อยนกที่ยังเป็นอยู่ออกจากเมืองไปยังท้องทุ่ง และ
ทำการลบมลทินให้บ้าน และบ้านหลังนั้นก็สะอาด” 54 นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่าง ๆ
และโรคคัน 55 และโรคเรื้อนในเสื้อผ้า และในบ้าน 56 และอาการบวม ตกสะเก็ด และมีรอยด่าง 57 เพื่อจะ
ชี้ให้เห็นว่าเมื่อไรเรียกว่าเป็นมลทิน และเมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

รายละเอียดเพิ่มเติมถูกให้ไว้เกี่ยวกับหลังจากที่ชนชาติอิสราเอลไปถึงในแผ่นดินนั้นแล้วและบ้าน
หลังใดมีโรคเรื้อนอยู่ นี่คือการที่พระเจ้าทรงสามารถและอาจทำให้บ้านหลังหนึ่งมีโรคเรื้อนได้ นี่คือการที่โรค

เรือนบางรูปแบบสามารถอยู่ในหรือบนกำแพงบ้านหลังหนึ่งได้ หากเป็นกรณีเช่นนั้น รายละเอียดต่างๆที่เฉพาะเจาะจงก็มีระบุไว้เกี่ยวกับการที่ปุโรหิตคนหนึ่งจะต้องตรวจดูบ้านที่เป็นเช่นนั้น กับบริเวณมัน และวิธีที่มันจะถูกชำระให้สะอาดในภายหลัง จากนั้นบ้านหลังดังกล่าวจะต้องถูกโบกปูนขาวใหม่อีกที หากโรคนั้นยังมีอยู่ต่อไป บ้านหลังนั้นก็จะต้องถูกทำลาย

ผู้ใดหรือสิ่งใดก็ตามในบ้านหลังนั้นจะต้องถูกประกาศว่าเป็นมลทินเสียก่อนและจะต้องถูกชำระให้สะอาดอย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม หากบ้านหลังนั้นถูกระบุในเวลาต่อมาว่าปลอดโรคแล้วหลังจากถูกโบกปูนขาวใหม่แล้ว บ้านหลังนั้นก็จะต้องถูกประกาศว่าสะอาดและพร้อมสำหรับการเข้าอยู่อาศัยอีกครั้งหนึ่ง รายละเอียดต่างๆที่เฉพาะเจาะจงซึ่งคล้ายกับการชำระคนโรคเรื้อนให้หายสะอาดก็ถูกกล่าวไว้รวมถึงนกสองตัว น้ำไหล ไม้สนซีดาร์และต้นหุสบที่อาจมีด้ายแดงผูกไว้

ดังนั้น รูปแบบต่างๆของโรคเรื้อน นั่นคือ ของผิวหนัง (โรคพุพอง) หรือเสื้อผ้า หรือบ้านก็ถูกกล่าวถึง เรื่องนี้ถูกกล่าวถึงอย่างจริงจังเพื่อที่จะทำให้ชนชาติอิสราเอลคงความสะอาดไว้ต่อไปไม่เพียงในเรื่องสุขภาพของพวกเขาเท่านั้นแต่ยังต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของพวกเขาอีกด้วย

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 15: บทสุดท้ายในเนื้อหาตอนนี้กล่าวถึงโอกาสที่จะเกิดความเป็นมลทินได้อันเกิดจากของเหลวต่างๆที่ไหลออกจากร่างกาย

ลนต 15:1-15 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอล และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกายของเขา เพราะเหตุสิ่งไหลออกนั้น เขาเป็นมลทิน 3 และนี่จะเป็นกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งไหลออกของเขา ไม่ว่าร่างกายของเขามีสิ่งไหลออกหรือสิ่งไหลออกตั้งอยู่ในร่างกายของเขา ก็นับว่าเป็นมลทินแก่เขา 4 เพียงทุกเตียงซึ่งผู้ที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอนก็เป็นมลทิน และทุกสิ่งที่เขาใช้รองนั่งก็จะเป็นมลทิน 5 และผู้ใดก็ตามที่แตะต้องเตียงของเขาจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 6 และผู้ใดนั่งลงบนสิ่งใด ๆ ที่ผู้ที่มีสิ่งไหลออกได้นั่งแล้ว ผู้นั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 7 และผู้ใดแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 8 และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มน้ำลายรดผู้ที่สะอาด ดังนั้น ผู้ที่ถูกน้ำลายรดจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 9 และอาน

รวงหนึ่งใด ๆ ซึ่งมีสิ่งไหลออกนัยอยู่ ก็จะเป็นมลทิน 10 และผู้ใดก็ตามที่แตะต้องสิ่งใด ๆ ที่รองเขาอยู่นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งใด ๆ เหล่านั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 11 และผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดก็ตาม และไม่ได้ล้างมือของตนในน้ำก่อน ผู้ถูกแตะต้องนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 12 และภานะดินซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกแตะต้องจงทุบเสีย และภานะไม้ทุกอย่างก็จงให้ชำระด้วยน้ำ 13 และเมื่อผู้มีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว ดังนั้น เขาจะต้องนบการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และซักเสื้อผ้าของตน และให้เขาอาบน้ำด้วยน้ำที่กำลังไหลอยู่ และก็จะสะอาด 14 และในวันที่แปดจงให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบแรกรุ่งสองตัว มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน และให้สิ่งของเหล่านั้นแก่ปุโรหิต 15 และจงให้ปุโรหิตถวายสิ่งของเหล่านั้น คือนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา

สิ่งไหลออกอย่างแรกที่ถูกกล่าวถึงคือ “สิ่งไหลออกจากร่างกายของเขา” ข้อความตรงนี้ไม่ได้กล่าวถึงเจาะจง แต่บางคนคิดว่าสิ่งไหลออกนี้น่าจะหมายถึง ของเหลวที่ไหลออกอันเกิดขึ้นเพราะโรคหนองใน ไม่ว่าจะกรณีใด มันก็เป็นสิ่งไหลออกจากร่างกายที่น่ารังเกียจและเกิดจากการติดเชื้อ อย่างไรก็ตาม มันอาจหมายถึงสิ่งไหลออกที่ติดเชื้อในรูปแบบใดก็ตามซึ่งไหลออกมาจากส่วนอื่นของร่างกายก็ได้ ไม่ว่าจะกรณีใดสิ่งใดก็ตามที่คนเป็นโรคเช่นนั้นนอนบนหรือนั่งบนนั้นก็จะถูกถือว่าเป็นมลทิน

ผู้ใดก็ตามที่แตะต้องคนๆนี้หรือสิ่งใดก็ตามที่เป็นของเขา ก็ถูกถือว่าเป็นมลทินเช่นกัน สิ่งใดก็ตามที่สัมผัสกับคนที่ เป็นโรคจะต้องถูกล้างหรือไม่ก็ถูกทำลาย

พอสิ่งไหลออกนั้นหยุดไหลแล้ว ผู้ที่เป็นโรคก็จะต้องนับต่อไปอีกเจ็ดวัน ล้างร่างกายและเสื้อผ้าของเขาในน้ำที่ไหล จากนั้นเขาจะถูกถือว่าเป็นสะอาด ในวันที่แปด เขาจะต้องไปที่พลับพลาและถวายนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรกรุ่งสองตัว จากนั้นปุโรหิตก็จะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและนกอีกตัวเป็นเครื่องเผาบูชา

ดังนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับสิ่งไหลออกของเขา (เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม้ว่าสิ่งไหลออกนั้นอาจไม่เกี่ยวข้องกับความบาป แต่ความเป็นมลทินที่มันนำมาซึ่งถูกปฏิบัติในแบบที่คล้ายกับความบาป อีกครั้งที่ความเป็นมลทินแม้ในรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับ

ร่างกายก็ถือว่าเป็นมลทิน สิ่งที่ถูกเน้นย้ำอย่างมากก็คือ การเป็นคนสะอาดและบริสุทธิ์ต่อพระ
พักตร์พระเจ้า

ลนต 15:16-18   และถ้าผู้ชายคนใดมีน้ำกามไหลออกจากเขา ดังนั้นจงให้เขาอาบน้ำชำระล้าง
ร่างกายทั้งหมดของเขา และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 17 และเสื้อผ้าทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่น้ำกาม
ไหลรดนั้นจะต้องชำระล้างเสียในน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 18 และผู้ชายคนใดร่วมหลับนอนกับ
ผู้หญิงคนใด ทั้งมีน้ำกามไหลออก ทั้งสองคนจะต้องอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

แม้ว่านี่อาจเป็นเรื่องน่ากระดากที่จะพูดถึง แต่ระเบียบข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับน้ำกามของผู้ชายก็ถูก
ระบุไว้ จากบริบทแล้วดูเหมือนว่าไม่ได้กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา แต่ “ผืนเปียก” ซึ่ง
เป็นตอนที่น้ำกามไหลออกมาเป็นสิ่งที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ ในกรณีดังกล่าว ชายคนนั้นก็ถูกถือว่าเป็นมลทิน
จนถึงเวลาเย็น เขาต้องล้างตัวและซักเสื้อผ้าที่เลอะน้ำกาม

นอกจากนี้ เมื่อชายและหญิงที่แต่งงานแล้วคนใดมีเพศสัมพันธ์กัน หลังจากนั้นพวกเขาก็ต้องอาบ
น้ำและถูกถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีจนถึงเวลาเย็นของวันนั้น

ลนต 15:19-24   และถ้าผู้หญิงคนใดมีสิ่งไหลออก และสิ่งซึ่งไหลออกในร่างกายของนางนั้น
เป็นโลหิตประจำเดือน นางจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดก็ตามแตะต้องนาง จะต้องเป็นมลทินจนถึง
เวลาเย็น 20 และทุกสิ่งทีนางนอนทับในเวลาทีนางแยกตัวออกนั้นก็จะเป็นมลทิน เช่นเดียวกันทุกสิ่งทีนาง
นั่งทับสิ่งนั้นก็จะเป็นมลทิน 21 และผู้ใดก็ตามแตะต้องที่นอนของนาง จะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขา
อาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 22 และผู้ใดก็ตามแตะต้องสิ่งใด ๆ ทีนางนั่งทับ จะต้องซักเสื้อผ้า
ของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 23 และถ้าสิ่งนั้นอยู่บนที่นอนของนางหรือบน
สิ่งใด ๆ ทีนางนั่งทับ เมื่อผู้ใดแตะต้อง ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 24 และถ้าผู้ชายคนใดร่วมหลับ
นอนกับนางและมลทินของนางมาติดอยู่ที่ชายคนนั้น ชายคนนั้นจะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน และเขาไปนอนที่
เตียงใด เตียงนั้นก็จะเป็นมลทิน

จากนั้นข้อความก็เปลี่ยนไปพูดถึงการมีประจำเดือนของผู้หญิง หญิงที่มีประจำเดือนจะต้องถูก
ถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีเป็นเวลาเจ็ดวัน สิ่งใดหรือผู้ใดก็ตามที่เธอแตะต้องในช่วงเวลาดังกล่าวจะถูก
ถือว่าเป็นมลทินและจะต้องถูกล้างให้สะอาด หากการมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวโดยไม่
ตั้งใจ ชายคนนั้นก็จะถูกถือว่าเป็นมลทินเป็นเวลาเจ็ดวันเช่นกัน

ลนต 15:25-30 และถ้าผู้หญิงคนใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่น่าจะต้องแยกตัวออก หรือถ้านางมีโลหิตไหลออกเลยเวลาที่นางต้องแยกตัวออกนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกนางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่นางต้องแยกตัวออกนั้น นางจะต้องเป็นมลทิน 26 เพียงทุกเพียงที่นางนอนในเวลาที่น่าจะมีสิ่งไหลออก เที่ยงนั้นจะเป็นเหมือนเพียงในเวลาที่น่าจะต้องแยกตัวออกนั้น และสิ่งใดก็ตามที่นางนั่งทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่น่าจะต้องแยกตัวออกนั้น 27 และผู้ใดก็ตามที่แตะต้องสิ่งเหล่านั้น ก็จะเป็นมลทิน และจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 28 แต่ถ้านางถูกชำระจากสิ่งไหลออกของนางแล้ว ดังนั้นจงให้นางนับเองจนครบเจ็ดวัน และหลังจากนั้นนางก็จะสะอาด 29 และในวันที่แปดจงให้นางนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบแรกรุ่นสองตัว และนำนกเหล่านั้นไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน 30 และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้นางต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของนาง

หากสิ่งไหลออกของผู้หญิงคนใดเป็นปัญหาเรื้อรัง นางก็จะถูกถือว่าเป็นมลทินตลอดช่วงเวลาดังกล่าว อีกครั้งที่สิ่งใดก็ตามที่นางสัมผัสจะต้องถูกถือว่าเป็นมลทินและจะต้องถูกล้างด้วยน้ำ หลังจากช่วงเวลาที่ยิ่งไหลออกดังกล่าวสิ้นสุดลง นางก็จะต้องนับต่อไปอีกเจ็ดวันและถวายนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรกรุ่นสองตัวตามลักษณะที่คล้ายกับที่ผู้ชายที่มีสิ่งไหลออกกระทำตามที่กำหนดไว้ในข้อ 14-15

ลนต 15:31-33 ดังนี้แหละพวกเจ้าจะให้ชนชาติอิสราเอลแยกออกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ต้องตายด้วยมลทินของเขา เมื่อเขาทั้งหลายทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นมลทิน” 32 นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้ที่มีสิ่งไหลออกและเรื่องผู้ที่มีน้ำกำมไหลดอก และกระทำให้ตัวเป็นมลทิน 33 และเกี่ยวกับผู้หญิงที่ป่วยด้วยมลทินของนาง และเกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งไหลออกไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง และเกี่ยวกับผู้ชายที่ร่วมหลับนอนกับผู้หญิงที่เป็นมลทิน

พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่เป็นมลทินในลักษณะดังกล่าวจะต้องแยกตัวออกจากพลับพลาตลอดระยะเวลา นั้น การฝ่าฝืนคำสั่งนี้ก็เสี่ยงที่จะรับโทษประหารชีวิตเพราะการทำให้พลับพลาเป็นมลทินขณะที่พวกเขาเป็นมลทินอยู่

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 16: ในบทนี้วันแห่งการลบมลทินถูกนำเสนออย่างละเอียด บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำบรรยายเกี่ยวกับวันแห่งการลบมลทินในข้อ 1-28 และ (2) เครื่องบูชาอื่นๆของวันนี้ในข้อ 29-34

ลนต 16:1-2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขาทั้งสองทำการถวายเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงพูดกับอาโรนพี่ชายของเจ้าว่า อย่าให้เขาเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดที่อยู่ภายในม่านหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่บนหีบโดยพลการ เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา

หลังการเสียชีวิตของนาดับและอาบิฮูเพราะการไม่เอาใจใส่ของพวกเขาในเรื่องความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระเจ้าก็ประทานคำสั่งที่เฉพาะเจาะจงผ่านทางโมเสสให้แก่อาโรนว่า เขาต้องไม่เข้าไปใน “สถานที่บริสุทธิ์ที่สุด” โดยพลการ นั่นคือ อาโรนไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดเมื่อใดก็ตามที่เขาอยาก โทษของการไม่เอาใจใส่กฎข้อนี้คือ ความตาย ที่น่าสนใจเพิ่มขึ้นอีกก็คือ พระเจ้าตรัสว่า “เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา”

สง่าราศิบน โลกนี้ของพระเจ้าจะสถิตอยู่ในรูปเมฆก้อนหนึ่งที่ลอยอยู่เหนือและบนพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด อาโรนผู้เป็นมหาปุโรหิตสามารถเข้าไปที่นั่นได้ปีละครั้งและเข้าไปได้เฉพาะภายใต้สถานการณ์ที่เจาะจงมากๆเท่านั้น ต่อไปนี้เป็นคำสั่งสำหรับสิ่งที่ต่อมาเรียกว่าวันแห่งการลบมลทิน มีขั้นตอนที่เฉพาะเจาะจงสิบสองประการซึ่งจะต้องถูกปฏิบัติตามอย่างระมัดระวัง

ลนต 16:3 อาโรนจะเข้ามาในสถานที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มหนึ่งตัวไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ในวันแห่งการลบมลทิน มหาปุโรหิตจะต้อง (1) นำ “วัวหนุ่มหนึ่งตัวไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา”

ลนต 16:4 เขาจะสวมเสื้อคลุมผ้าป่านบริสุทธิ์ และเขาจะสวมกางเกงผ้าป่าน และจะใช้ผ้าป่านคาดเอว และเขาจะสวมมาลาผ้าป่าน เหล่านี้เป็นเครื่องยศบริสุทธิ์ ฉะนั้น เขาจะอาบน้ำและสวมสิ่งเหล่านี้ (2) อาโรนจะต้องอาบน้ำอย่างเหมาะสม (ที่ขั้วนั้น) จากนั้นก็สวมเครื่องยศทางการของมหาปุโรหิตตามที่กำหนดไว้สำหรับมหาปุโรหิต

ลนต 16:5 และเขาจะนำลูกแพะสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะตัวหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา จากชุมนุมชนแห่งชนชาติอิสราเอล (3) อาโรนจะต้องนำ “ลูกแพะสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะตัวหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา” สัตว์สองตัวนี้ต้องถูกเอามาจากชุมนุมชนแห่งชนชาติอิสราเอล

ลนต 16:6 และอาโรนจะถวายวัวตัวผู้ของตนเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปสำหรับตนเองและสำหรับครอบครัวของตน (4) จากนั้นอาโรนจะต้องเอาวัวผู้ตัวนั้นมาและถวายมันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับความบาปของตัวเอง จากนั้นจึงทำการลบมลทินบาปให้กับตัวเองและครอบครัวของเขา มีการอ้างอิงถึงข้อนี้ในฮีบรู 7:27

คำที่แปลว่า การลบมลทินบาป (*คาฟาร์*) ในความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดก็มีความหมายว่า 'ปกคลุม' ตลอดจนยุคของพระคัมภีร์เดิม ความบาปถูกปกคลุมโดยโลหิตที่ถูกทำให้หลั่งออกของสัตว์เหล่านั้นที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชา มีแต่พระโลหิตของพระคริสต์เท่านั้นที่จะชำระล้างความบาปนั้นให้สิ้นไปได้ในเวลาต่อมา

ลนต 16:7-10 และเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไป และถวายแพะสองตัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน 8 และอาโรนจะจับฉลากแพะสองตัวนั้น ฉลากหนึ่งเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกฉลากหนึ่งสำหรับแพะรับบาป 9 และแพะตัวที่ฉลากเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำแพะตัวนั้นไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 10 แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งฉลากเป็นของแพะรับบาปนั้น จะนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทั้งตัวที่ยังเป็นอยู่ เพื่อทำการลบมลทินบาปด้วยแพะตัวนั้น และจะได้เอามันไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป

(5) จากนั้น อาโรนในฐานะมหาปุโรหิตก็จะเอาแพะสองตัวนั้นซึ่งเป็นเหมือนตัวแทนของชุมนุมชนพามาที่ประตูพลับพลา จากนั้นก็ถวายสิ่งเหล่านั้นต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะต้องจับฉลากแพะสองตัวนั้นเพื่อที่จะเลือกตัวหนึ่งถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและอีกตัวที่เหลือเป็นแพะรับบาป แพะตัวที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป (เพื่อชุมนุมชนอิสราเอล) แพะอีกตัวที่เหลือก็จะถูกปล่อยไปในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป โดยในแง่สัญลักษณ์แล้วมันก็แบกรับความบาปของชนชาตินั้น

ลนต 16:11 และอาโรนจะถวายวัวตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปสำหรับตนเองและสำหรับครอบครัวของตน และจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชา

ไถ่บาปซึ่งเป็นของตนเอง เครื่องบูชาไถ่บาปที่ถูกบรรยายไว้นั้นก็ดูเหมือนเป็นการกล่าวซ้ำเหตุการณ์เดียวกับในข้อ 6 เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งที่จะตามมาในข้อต่อไป

ลนต 16:12-14 และเขาจะเอากระถางไฟที่เต็มไปด้วยถ่านที่คุโชนซึ่งมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมบดละเอียดสองกำมือให้นำเข้าไปภายในม่าน 13 และเขาจะเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ควันแห่งเครื่องหอมนั้นขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย 14 และเขาจะเอาเลือดวัวตัวผู้มา และประพรมเลือดนั้นด้วยนิ้วของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างทิศตะวันออก และเขาจะประพรมเลือดนั้นที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของตน

(6) จากนั้นมหาปุโรหิตจะต้องเอากระถางไฟ (ทองคำ) อันนั้นมาใส่ถ่านที่คุโชนจากแท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลืองที่อยู่ในบริเวณลานของพลับพลา เขาจะต้องถือเครื่องหอมตามที่กำหนดไว้ในมืออีกข้างเมื่อเขาทำเช่นนั้นแล้วเท่านั้น เขาก็ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด “ภายในม่าน” พอเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดแล้ว เครื่องหอมบริสุทธิ์อันนั้นก็จะถูกวางบนถ่านที่คุโชนนั้น เมื่อเครื่องหอมในกระถางไฟนั้น ไปถูกต้องถ่านที่คุโชนนั้น ก็มีควันลอยขึ้นมา

อาโรนจึงถูกสั่งให้วางกระถางไฟนั้นต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเพื่อที่ว่าควันแห่งเครื่องหอมนั้นจะ “ขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย” แน่ทีเดียว เครื่องหอมนั้นเป็นกลิ่นหอมหวานที่พอพระทัยพระเจ้า นอกจากนี้ เมื่อควันนั้นลอยขึ้นไปตรงหน้าพระที่นั่งกรุณา มันก็น่าจะบดบังสง่าราศีเสนาหับของพระเจ้าด้วย ดังนั้นเท่าที่เป็นไปได้ อาโรนไม่ได้เห็นการสถิตอยู่ของพระเจ้าจริงๆ

(7) จากนั้น อาโรนผู้เป็นมหาปุโรหิตก็ต้องเอาเลือดของวัวตัวผู้ตัวนั้นที่เขาเพิ่งฆ่าไปเพื่อความบาปของตัวเอง “และประพรมเลือดนั้นด้วยนิ้วของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างทิศตะวันออก และเขาจะประพรมเลือดนั้นที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของตน” ในการทำเช่นนั้น ความบาปของอาโรนและครอบครัวของเขาก็ถูกลบมลทิน (ถูกปกคลุม) ก่อนที่เขาจะสามารถจัดการกับความบาปของชนชาตินั้นได้ เขาต้องจัดการกับความบาปของตัวเองต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์เสียก่อน

ลนต 16:15-17 แล้วเขาจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชากร และนำเลือดแพะนั้นเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะนั้นไปทำเช่นเดียวกับที่เขาทำกับเลือดวัวตัวผู้ และประพรม

เลือดนั้นบนพระที่นั่งกรูณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรูณานั้น 16 และเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่
บริสุทธิ์ที่สุดนั้น เพราะเหตุมลทินของชนชาติอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิดแห่งบาปทั้งสิ้นของพวกเขา
เขา และเขาจะทำดั่งนั้นต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาทั้งหลายในท่ามกลางมลทินของพวกเขา 17
และจงอย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมเมื่อเขาเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น
จนกว่าเขาจะออกมา และทำการลบมลทินบาปสำหรับตนเองและสำหรับครอบครัวของตน และสำหรับ
บรรดาชุมนุมชนอิสราเอล

(8) ต่อมาอาโรนก็ถูกสั่งให้ “ฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชากร และนำเลือด
แพะนั้นเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะนั้นไปทำเช่นเดียวกับที่เขาทำกับเลือดวัวตัวผู้ และประพรม
เลือดนั้นบนพระที่นั่งกรูณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรูณานั้น” หลังจากประพรมเลือดของวัวตัวผู้แล้วให้ตัว
เองแล้ว มหาปุโรหิตก็ออกจากที่บริสุทธิ์ไปยังบริเวณลานของพลับพลาและฆ่าแพะที่เป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาปนั้นสำหรับประชาชน หลังจากนั้น เขาก็กลับเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดพร้อมกับเลือดของมัน โดย
ประพรมเลือดนั้นต่อหน้าและบนพระที่นั่งกรูณานั้นตามที่ได้บรรยายไปแล้วก่อนหน้านี้

เครื่องบูชาไถ่บาปอันหลังนี้พร้อมกับเลือดของมันที่ถูกประพรมก็มีไว้เพื่อทำการลบมลทินบาปให้
กับสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นและประชาชนด้วย พลับพลาตั้งอยู่ตรงกลางค่ายของชนอิสราเอล ในฝ่าย
วิญญูณพวกเขาก็เป็นมลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าเพราะธรรมชาติอันบาปหนาของพวกเขาและการละเมิด
ต่างๆที่พวกเขากระทำจริง ๆ ตลอดทั้งปีนั้น ดังนั้น ความบาปที่สะสมรวมกันของชนชาติอิสราเอลทั้งหมด
จึงถูกลบมลทิน (ถูกปกคลุม) เมื่อเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นถูกประพรมในวันแห่งการลบมลทินทุกปี

ภาพใหญ่กว่าก็เป็นภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดังที่มีบรรยายไว้ในฮีบรู 9:7-12 หลังจาก
พระเยซูทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อเราแล้ว เห็นได้ชัดว่าพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์
และถวายพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ต่อพระพักตร์พระบิดา และอาจประพรมมันบน
พระที่นั่งกรูณาที่อยู่ในสวรรค์ด้วย พระองค์จึงทรงรับการทรงไถ่ในวันคริสต์มาให้แก่เรา ดู ฮีบรู 9:24 ด้วย

นอกจากนี้ จะต้องไม่มีคนอื่นอีกในพลับพลาขณะที่มหาปุโรหิตอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด นี่อาจ
หมายความว่าห้ามมิให้คนธรรมดาอยู่ในลานชั้นนอก อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่า ปุโรหิตคนอื่นๆอาจคอย
อยู่ช่วยเหลือเขาในภาระหน้าที่ต่างๆที่เขาต้องกระทำอย่างระมัดระวังตามที่กำหนดไว้

ลนต 16:18-19 และเขาจะออกไปยังแท่นบูชาซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการ
ลบมลทินสำหรับแท่นบูชานั้น และจะเอาเลือดวัวตัวผู้กับเลือดแพะ และเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาโดย
รอบ 19 และเขาจะประพรมเลือดนั้นด้วยน้ำของตนบนแท่นบูชาเจ็ดครั้ง และชำระแท่นบูชานั้น และถวายเป็น
แท่นบูชาให้พ้นจากมลทินของชนชาติอิสราเอล

(9) จากนั้น อาโรน มหาปุโรหิตก็ต้องกลับออกไปในลานพลับพลาเพื่อทำการลบมลทินให้
กับแท่นบูชาที่นั่น เขาจะต้องเอาเลือดบางส่วนของวัวผู้ที่ถูกฆ่าตัวนั้นและเลือดบางส่วนของแพะที่ถูกฆ่า
ตัวนั้น ไปเจิม “ที่เชิงนอนของแท่นบูชาโดยรอบ” หลังจากนั้น เขาก็ต้องประพรม “เลือดนั้นด้วยน้ำของตน
บนแท่นบูชาเจ็ดครั้ง และชำระแท่นบูชานั้น และถวายเป็นแท่นบูชาให้พ้นจากมลทินของชนชาติอิสราเอล”
ดังนั้น ไม่เฉพาะความบาปของปุโรหิตและของประชาชนเท่านั้นที่ถูกลบมลทิน (นั่นคือ ถูกปกคลุม) แต่
เครื่องเรือนบริสุทธิ์ของพลับพลาเองก็ถูกชำระให้สะอาดและถูกทำให้บริสุทธิ์ด้วย คำที่แปลว่า ชำระ (คาด
ช) มีความหมายว่า 'แยกตั้งไว้ต่างหากเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์'

ลนต 16:20-22 และเมื่อเขาเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด และพลับพลาแห่ง
ชุมนุมชนและแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา 21 และอาโรนจะเอามือทั้งสองของเขาวาง
บนหัวแพะที่เป็นอยู่นั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของชนชาติอิสราเอล และการละเมิด
ทั้งหมดแห่งบาปทั้งสิ้นของพวกเขาให้สิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้นตกลงบนหัวแพะนั้น และให้ชายที่ถูกเตรียมไว้
พร้อมแล้วนำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร 22 และแพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดของพวกเขาไป
ยังแผ่นดินที่ไม่มีคนอาศัยอยู่ และเขาก็จะปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

(10) หลังจากการลบมลทินสถานบริสุทธิ์ที่สุดและพลับพลา รวมถึงแท่นบูชาได้เกิดขึ้นแล้ว จุด
สนใจก็เปลี่ยนไปที่แพะอีกตัวที่เหลือ นั่นคือ แพะรับบาปตัวนั้น (น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลว่า การลบ
มลทิน (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า การทำให้คืนดีกัน) คือ คาฟาร์ ซึ่งปกติแล้วแปลเป็น 'การลบมลทิน' แม้ว่า
ความหมายตรงตัวคือ การปกคลุม แต่ความหมายที่ใหญ่กว่าก็คือ การปกคลุมความบาปช่วยให้เกิดการ
คืนดีกันกับพระเจ้าได้)

ส่วนแพะที่เป็นอยู่ตัวที่เหลือนี้ “อาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำ
สารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะ
นั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร” แพะรับบาปตัวนี้จึงแบก

รับความบาปของประชาชน มันจึงกลายเป็นตัวแทนของประชาชนในการแบกรับความบาปของพวกเขา ภาพของการลบมลทินบาปโดยรับ โทษแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงปรากฏชัดเจนในการที่ความบาปของเรานั้นถูกวางบนพระองค์ที่กลโกธา (การกล่าวถึง “คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้ว” ก็หมายถึงคนที่พร้อมสำหรับงานนี้)

แพะตัวนี้จึง “จะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” อีกครั้งที่ภาพเล็งถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นปรากฏชัดเจน เหมือนกับที่แพะตัวนี้อาความบาปของประชาชน ไปเสียและจะไม่เห็นมันอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็ทรงทำแบบเดียวกัน ดู อิสยาห์ 53:12 และ 1 เปโตร 2:24

ลนต 16:23-25 และอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม และจะถอดเครื่องยศผ้าป่าน ซึ่งเขาสวมใส่เมื่อเขาเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดออกเสีย และจะเก็บเครื่องยศไว้ที่นั่น 24 และเขาจะชำระตัวของเขาในน้ำในสถานที่บริสุทธิ์ และสวมเครื่องยศของตน และออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชากร และทำการลบมลทินบาปสำหรับตนเองและสำหรับประชากร 25 และเขาจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไปถ่าบไปเผาเสียบนแท่นบูชา

(11) กระบวนการนี้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ต่อมา มหาปุโรหิตถูกสั่งให้กลับไปในลานพลับพลาและอาบน้ำชำระตัวที่ซันนั้นอีกครั้ง จากนั้นก็เปลี่ยนเครื่องยศปุโรหิตของตน พอทำอย่างนั้นเสร็จแล้ว เขาก็ต้องถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับตนเองก่อน จากนั้นก็สำหรับประชาชน โดยทำการลบมลทินให้ตนเองและประชาชน

เราจำได้ในข้อ 3 และ 5 ว่าทั้งปุโรหิตและประชาชนจะต้องนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชา อีกครั้งที่นี่เป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวาน หลังจากจัดการเรื่องความบาปเสร็จแล้ว พวกเขาก็สามารถถวายการนมัสการซึ่งเป็นกลิ่นหอมหวานแก่พระเจ้าได้หลังจากที่พวกเขาได้กลับคืนดีกับพระเจ้าแล้ว

ลนต 16:26-28 และผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปไปปล่อยนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และภายหลังจึงเข้าในค่ายได้ 27 และวัวตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถ่าบ และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถ่าบ ที่ได้เอาเลือดของสัตว์เหล่านั้นเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดเพื่อทำการลบมลทินบาปนั้น เขา

จะเอาออกไปเสียข้างนอกค่าย และพวกเขาจะเผาเนื้อ หนังและมูลของสัตว์เหล่านั้นเสียด้วยไฟ 28 และผู้ที่เผาสัตว์เหล่านั้นก็ต้องซักเสื้อผ้าของตนและให้เขาอาบน้ำ และภายหลังเขาจึงจะเข้าไปในค่ายได้

(12) หลังจากทำสิ่งเหล่านี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนที่สิบสองซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายก็มีกำหนดไว้จริงๆแล้วมันก็คือการเก็บกวาดหลังจากขั้นตอนก่อนหน้าเหล่านั้นได้ถูกกระทำไปแล้ว ก่อนอื่น คนที่พาแพะรับบาปตัวนั้นไปปล่อยในถิ่นทุรกันดารจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำก่อนกลับเข้ามาในค่าย จากนั้น ซากที่เหลือทั้งหมดและมูลของวัวผู้ตัวนั้นที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและแพะตัวนั้นที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปจะต้องถูกเอาออกไปนอกค่ายและเอาไปเผาทั้งหมด

คนที่ทำสิ่งนี้จะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำชำระร่างกายก่อนกลับเข้ามาในค่ายเช่นกัน ประเพณีของพวกยิวเชื่อกันว่าคนเหล่านั้นที่ถูกมอบหมายให้แบกซากสัตว์ไปคือ พวกปุโรหิตที่เป็นคนหนุ่มๆ

ลนต 16:29-31 และนี่จะเป็นกฎเกณฑ์เนื่องด้วยแก่พวกเจ้า คือในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจะต้องทรมานจิตใจของตนเอง และไม่กระทำการงานใด ๆ ไม่ว่าเป็นคนชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย 30 เพราะว่าในวันนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้เจ้าทั้งหลาย เพื่อชำระพวกเจ้า เพื่อเจ้าทั้งหลายจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พ้นจากบาปทั้งสิ้นของพวกเจ้า 31 วันนั้นจะเป็นวันสะบาโตแห่งการพักสงบแก่พวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะต้องทรมานจิตใจของตนเอง ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องด้วย

วันแห่งการลบมลทินจึงถูกสถาปนาตามกฎเกณฑ์ให้เป็นวันที่สิบเดือนที่เจ็ดของทุกปี (ประมาณวันที่ 10 ตุลาคม) มันจะต้องถูกแยกตั้งไว้เป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพัก คนทั้งชาติจึงถูกชำระให้สะอาดในตำแหน่งของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า ความหมายในที่นี้ก็คือคล้ายกับการที่พวกเราทุกวันนี้ในพระคริสต์ ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมในตำแหน่งของเราในพระคริสต์ คำที่แปลว่า ถ่อมใจลง (afflict) (อานาห์) ในข้อ 31 มีความหมายว่า ‘ถ่อมใจ’ (humble)

ลนต 16:32-34 และปุโรหิต ผู้ที่เขาจะให้รับการเจิม และผู้ที่เขาจะให้รับการถวายตัวไว้เพื่อปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลบมลทิน และจะต้องสวมเสื้อผ้าป่าน คือเครื่องยศบริสุทธิ 33 และเขาจะทำการลบมลทินให้สถานที่บริสุทธิ์ที่สุด และเขาจะทำการลบมลทินให้พลับพลาแห่งชุมนุมชน และให้แท่นบูชา และเขาจะทำการลบมลทินบาปให้พวกปุโรหิตและให้ประชากร

ทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น 34 และนี่จะเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิศย์แก่เจ้าทั้งหลาย เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ชนชาติอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขาทั้งหลาย” และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสแล้ว

สุดท้าย พระเจ้าตรัสผ่านทางโมเสสว่า เฉพาะมหาปุโรหิตคนที่ถูกแต่งตั้งและถูกเจิมอย่างเหมาะสมเท่านั้นจะต้องปฏิบัติหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ในวันแห่งการลบมลทิน ตำแหน่งมหาปุโรหิตปกติแล้วก็ส่งต่อจากบิดาไปสู่บุตรชายห้วปี การสืบทอดตำแหน่งนี้จะต้องมีต่อเนื่องเสมอไป อีกครั้งในวันแห่งการลบมลทินจะต้องกลายเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไปซึ่งในวันนั้นความบาปของชนชาติอิสราเอลจะถูกลบมลทินปีละครั้ง ประเด็นหลักของหนังสือฮีบรูก็คือ แม้ว่าบรรดาปุโรหิตสมัยพระคัมภีร์เดิมทำการลบมลทินบาปอย่างต่อเนื่องทุกปี แต่พระเยซูก็ทรงทำเช่นนั้นครั้งเดียวเป็นพอ การลบมลทินของพวกเขานั้นมีผลเพียงชั่วคราว แต่ของพระคริสต์มีผลถาวร จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 17: คำสั่งหลักในบทนี้ก็คือว่า จะต้องมีสถานที่ทางการที่เดียวสำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องสัตวบูชาทุกอย่างจะต้องถูกถวายที่พลับพลาในข้อ 1-9 และ (2) การรับประทานเลือดหรือสัตว์ต่างๆที่ตายเองเป็นสิ่งที่ห้ามกระทำในข้อ 10-16

ลนต 17:1-6 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า 3 ถ้าคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย 4 และมีได้นำมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 5 ทั้งนี้เพื่อประสงคิให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขามาที่พื้นทุ่งมาถวายแด่พระเยโฮวาห์มายังปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 6 และปุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์

พระเจ้าทรงบัญชาผ่านทางโมเสสว่าต้องมีสถานที่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นสำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆ นั่นคือที่พลับพลา! ใครก็ตามที่จะฆ่าสัตว์ตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาและไม่ถวายมันที่

พลับพลจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน อีกครั้งที่ตั้งที่หมายเหตุไว้ก่อนหน้านั้น ความหมายของการตัดขาดนี้ก็คือว่า (ก.) พวกเขาจะถูกตัดสัมพันธ์จากชนชาติอิสราเอล หรือ (ข.) ถูกปฏิเสธสิทธิพิเศษของพลับปลา หรือ (ค.) อาจถึงขั้นถูกประหารชีวิต ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับอย่างเข้มงวดว่าจะต้องมีสถานนมัสการเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ความบริสุทธิ์ของเลือดที่ถูกทำให้หลั่งออกในเครื่องสัตวบูชาจึงถูกหมายเหตุไว้ ผู้ใดที่ถวายเครื่องสัตวบูชาของตนโดยไม่เกี่ยวข้องกับพลับปลาก็จะมีความผิดโทษฐานที่ใช้เลือดในทางที่ไม่บริสุทธิ์ การถวายเครื่องสัตวบูชาจะต้องถูกกระทำที่พลับปลาเท่านั้น

ลนต 17:7-9 เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไปซึ่งเขาทั้งหลายเล่นชู้กัน ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา 8 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา 9 และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับปลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน

ความชั่วช้าที่ร้ายแรงกว่าก็คือ บางคนในอิสราเอลจนถึงขณะนั้นได้ถวายเครื่องสัตวบูชาแก่ภูตผีปีศาจ คำที่แปลว่า ซาวิร์ หมายถึงการไหว้รูปเคารพ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ แพะที่มีผีสิงซึ่งมีลักษณะเหมือนตัว satyr (satyr คือรูปเทพที่มีหัวเป็นแพะ) เราจึงเข้าใจถึงการไหว้รูปเคารพอย่างชัดเจน รูปเคารพส่วนใหญ่เป็นการสำแดงของผีปีศาจที่รับการกราบไหว้บูชาผ่านทางเครื่องสัตวบูชาต่างๆ ดู 1 โครินธ์ 10:20, วิวรรณ์ 9:20 และ 2 พงสาวดาร 11:15 อีกครั้งที่ชนชาติอิสราเอลถูกห้ามอย่างเข้มงวดมิให้ถวายเครื่องบูชา ‘ตามใจชอบ’ ไม่ว่าเครื่องบูชาเหล่านั้นจะถูกถวายแก่ผู้ใดก็ตาม

ลนต 17:10-14 ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน 11 เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ 12 เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด 13 คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฟืนกลบ 14 เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย

อีกครั้งที่คำสั่งห้ามมิให้รับประทานเลือดโดยใครก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลหรือคนต่างด้าว (ชาวต่างประเทศที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา) ถูกบัญญัติไว้โดยใช้คำที่เข้มงวดที่สุด คนเหล่านั้นที่รับประทานเลือดจะถูกตัดขาดซึ่งกินความหมายทุกแบบที่มันสื่อ

ความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของโลหิตจึงถูกนำเสนอในข้อ 11 พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ว่า “ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” แก่นแท้ของชีวิตก็คือเลือดของคนๆ นั้นหรือสัตว์ตัวนั้นๆ หากมีสิ่งใดที่เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงชีวิตได้อย่างถูกต้อง สิ่งนั้นก็คือเลือด เมื่อมีเลือดสิ่งนั้นๆ ก็มีชีวิตปราศจากเลือด สิ่งนั้นก็ตายเสีย น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลว่า **ชีวิต** คือ *เนเฟซ* ซึ่งปกติแล้วแปลเป็น ‘จิตวิญญาณ’ แต่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า เลือดคือแก่นแท้ของชีวิต เช่นเดียวกับที่จิตวิญญาณของเราเป็นแก่นแท้ที่ไม่ปรากฏแก่ตาของชีวิตนั่นเอง เลือดไหลไปยังหัวใจของส่วนที่เป็นร่างกายของคนๆ นั้น เช่นเดียวกับที่จิตวิญญาณไปยังหัวใจของส่วนที่เป็นวิญญาณของคนๆ นั้น

พระเจ้าโดยพระสติปัญญาอันไม่มีขีดจำกัดของพระองค์ทรงอนุญาตให้ใช้เลือดของเครื่องสัตวบูชาที่ถวายบนแท่นบูชาเพื่อทำการลบมลทินให้กับจิตวิญญาณ (นั่นคือ ชีวิต) ของเราได้ การถวายเลือดเป็นเครื่องสัตวบูชาในท้ายที่สุดเพื่อความบาปคือ พระโลหิตอันมีค่าประเสริฐซึ่งไม่มีบาปของพระเยซู มันทำการลบมลทินบาปของเราในท้ายที่สุดซึ่งมีผลชั่วนิรันดร์ไม่รู้สิ้นสุด ในกรณีของพระเยซู พระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ไม่เพียงปกคลุมความบาปของเราเท่านั้น แต่ได้ชำระล้างความบาปของเราให้หมดสิ้นไปครั้งเดียวพอ ความจริงแห่งความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของเลือดก็ถูกสรุปย่อไว้ในคำกล่าวที่ว่า “เลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ” อีกครั้งที่คำที่แปลว่า **การลบมลทินบาป** คือ *คาฟาร์* แม้ว่าความหมายแบบตรงตัวที่สุดของคำๆ นี้คือ ‘ปกคลุม’ แต่ความหมายที่กว้างกว่าก็คือ การทำให้กลับคืนดีกัน พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้มาตลอดชั่วนิรันดร์ว่าเลือดที่ถูกทำให้หลั่งออกเป็นตัวกลางเดียวเท่านั้นที่จำเป็นสำหรับการทำให้กลับคืนดีกันเพราะความบาป นอกจากนี้ คำที่แปลว่า **จิตวิญญาณ** (*เนเฟซ*) ดังที่ได้หมายเหตุไว้ก่อนหน้ามีความหมายว่า ‘ชีวิต’ เช่นกัน เมื่อคิดถึงเรื่องนั้น ความหมายก็คือว่า เลือดเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการคืนดีกันให้กับชีวิตของคนๆ หนึ่ง นี่สื่อชัดเจนถึงหลักการเรื่องการเป็นตัวแทน เลือดที่ถูกทำให้หลั่งออกของเหยื่อรายหนึ่งที่ไม่มีความผิดเป็นสิ่งที่ต้องใช้เพื่อเป็นตัวแทนรับโทษบาปของผู้ที่มีความผิดหากจะต้องมีการทำให้กลับคืนดีกัน จงสรรเสริญพระเจ้า พระเยซูได้ทรงหลังพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนให้กับเรา พระโลหิตของพระองค์เป็นสิ่งที่ถูกทำให้หลั่งออกแทนที่โลหิตของเรา

ลนต 17:15-16 และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือ สัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้ 16 แต่ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา"

คำสั่งสุดท้ายถูกทำให้ไว้เกี่ยวกับการรับประทานเนื้อสัตว์ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่ปกติ ความเป็นไปได้ที่จะผลรับประทานเลือดเข้าไปจำเป็นต้องมีการชำระตัวในทางพิธีแบบพิเศษ การเพิกเฉยเรื่องนี้ก็จะ ทำให้คนๆนั้นต้องรับผลที่ตามมาของการรับประทานเลือด

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 18: เนื้อหาตอนต่อไปนี้เป็นหนังสือเลวีนิติเริ่มต้นตอนที่นำเสนอมาตรฐาน อันชอบธรรมของการดำเนินชีวิตสำหรับประชาชนของพระเจ้า มาตรฐานเหล่านี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในแง่ศีลธรรมและจริยธรรมและแตกต่างจากชาวโลกที่ไม่เชื่อพระเจ้าซึ่งรายล้อมพวกเขา

ลนต 18:1-3 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 3 เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าดำเนินตามกฎของเขา

แหล่งที่มาของสิ่งที่โมเสสจะเขียนต่อไปนี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจน "พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า" แม้ว่าโมเสสเป็นคนเขียน แต่พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของบัญญัติเหล่านี้ สารสำคัญของคำสั่งข้อแรกก็คือ ที่ชนชาติอิสราเอลจะไม่เป็นเหมือนชาวโลกที่ไม่นับถือพระเจ้าซึ่งอยู่รอบตัวพวกเขา กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พวกเขาถูกบัญชาให้ไม่ทำตามอย่างคนอียิปต์ซึ่งพวกเขาจากมา และไม่ทำตามอย่างคนคานาอันที่พวกเขา กำลังจะไปหา กล่าวสั้นๆคือ พวกเขาถูกบัญชาให้ทำตามอย่างชาวโลกนี้ พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา วลีที่ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์" จะปรากฏสี่สิบสามครั้งตั้งแต่ตรงนี้ไปจนจบหนังสือเลวีนิติ

ลนต 18:4-5 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและดำเนินตาม เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 5 เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์

ในฐานะเป็นบทนำสู่บัญญัติทางศีลธรรมและจริยธรรมที่กำลังจะถูกนำเสนอ พระเจ้าทรงกำชับชนชาติอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและดำเนินตาม” อีกครั้งที่พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำว่ากฎเกณฑ์และคำตัดสินถูกแปลมาจากคำฮีบรูคำเดียวกัน (มิชพัท) วลีที่ว่า “ด้วยการกระทำตามนั้นแหละมนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้” ไม่ได้หมายความว่า การรักษาบัญญัติจะให้ชีวิตนิรันดร์ แต่ความหมายก็คือว่า การประพฤติตามบัญญัติต่างๆของพระเจ้าจะนำมาซึ่งชีวิตอันบริบูรณ์

ดังที่ได้กล่าวไว้หลายหนในหนังสือพระราชบัญญัติ การรักษาบัญญัติต่างๆของพระเจ้าจะทำให้สิ่งต่างๆเกิดผลดีต่อตัวเรา ดู พระราชบัญญัติ 4:40, 5:29, 5:33, 6:18 ฯลฯ บัญญัติต่างๆของพระเจ้าเต็มไปด้วยสติปัญญา นอกจากนี้ การเชื่อฟังเพราะเห็นแก่การเชื่อฟังก็นำมาซึ่งพระพรของพระเจ้า การเชื่อฟังพระวามะของพระองค์และประพฤติตามบัญญัติต่างๆของพระองค์จะนำมาซึ่งความชื่นชมยินดี สันติสุข ความเจริญรุ่งเรือง และพระพรในระดับที่บริบูรณ์ที่สุด คนที่ทำเช่นนั้นจะมีชีวิตที่บริบูรณ์ที่สุด

ลนต 18:6-18   อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทของคนที่เปื้อนเปลา่ของเขา เราคือพระเยโฮวาห์ 7 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของบิดาเจ้าหรือกายที่เปื้อนเปลา่ของมารดาเจ้านางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของนางเลย 8 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปื้อนเปลา่ของบิดาเจ้า 9 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม 10 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปื้อนเปลา่ของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปื้อนเปลา่ของเขาก็เป็นกายที่เปื้อนเปลา่ของเจ้าเอง 11 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า 12 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า 13 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า 14 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นป้าของเจ้า 15 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของเธอเลย 16 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปื้อนเปลา่ของพี่น้องผู้ชายของเจ้า 17 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปื้อนเปลา่ของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชาย

ของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก 18 และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนางเพื่อจะก่อกวนและเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะเมื่อภรรยายังมีชีวิตอยู่

ในอีกสิบสี่ข้อต่อไป คำว่า **กายที่เปลือยเปล่า** ปราภฏสิบห้าครั้ง ในทุกกรณีมันหมายถึงศีลธรรมในเรื่องเพศ (หรือการขาดศีลธรรมในเรื่องเพศ) ความเปลือยเปล่าของมนุษย์ซึ่งอยู่นอกการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มสมรสเป็นสิ่งที่ถูกประณามโดยตรง ตรงนี้มันมักหมายถึงสิ่งที่มาพร้อมกับกายที่เปลือยเปล่าด้วย นั่นคือกิจกรรมทางเพศ แม้แต่ภายในครอบครัวตัวเอง การเปิดกายที่เปลือยเปล่าก็เป็นเรื่องต้องห้าม

เนื้อหาตอนนี้เริ่มต้นด้วยข้อห้ามเกี่ยวกับการแก้ผ้าต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เป็น “ญาติสนิท” เด็กจะต้องไม่เห็นกายที่เปลือยเปล่าของพ่อแม่ของตน นอกจากนี้ พี่ชายน้องชายจะต้องไม่เห็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของตนด้วย ชายคนหนึ่งจะต้องไม่เห็นกายที่เปลือยเปล่าของหลานๆของตน (คาดว่าเมื่อหลานโตเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว) ข้อห้ามเดียวกันนี้ยังใช้กับผู้ที่เป็นป้า อา หลานสาว ลูกสะใภ้ หรือคนใดๆก็ตามที่เป็นเขยหรือสะใภ้หรือพ่อตาแม่ยาย

หลักการทางศีลธรรมแบบกว้างๆสองประการถูกพูดถึงตรงนี้ (1) การแก้ผ้าแม้กระทั่งในหมู่สมาชิกครอบครัวก็ตามเป็นเรื่องต้องห้าม (2) เมื่อนำไปประยุกต์ใช้ กิจกรรมทางเพศซึ่งมักเป็นผลมาจากกายที่เปลือยเปล่าเช่นนั้นท่ามกลางสมาชิกครอบครัวก็เป็นเรื่องต้องห้าม (นั่นคือ การมีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัว) เห็นได้ชัดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัวเป็นผลมาจากการแก้ผ้า (หรือการอนาจาร) หลักการตามพระคัมภีร์ในทางปฏิบัติคือ เรื่องการแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยแม้กระทั่งภายในครอบครัวตัวเองก็ตาม

ลนต 18:19 และเจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ฝ่ายหญิงมีประจำเดือนตามกฎข้อบังคับแล้วก็เป็นเรื่องต้องห้ามเช่นกัน

ลนต 18:20 เจ้าอย่าร่วมหลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง การผิดประเวณีเป็นเรื่องต้องห้ามเหมือนเดิม นอกจากนี้ มันยังทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นมลทินด้วย ดู สุภายิต 6:32-33

ลนต 18:21   **เจ้าอย่าถวายเป็นเครื่องบูชาของเจ้าให้พระโมเลคด้วยไฟให้ลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์** วลีที่กล่าวถึงพระโมเลคก็หมายถึง รูปเคารพของคนไม่นับถือพระเจ้าซึ่งเด็กทารกถูกถวายเป็นบูชายัญให้แก่มัน ปกติแล้วมันเป็นรูปเคารพโหลหะขนาดใหญ่ซึ่งข้างในกลวงและมีช่องปากขนาดใหญ่ที่อ้าอยู่ กองไฟถูกจุดไว้ข้างในมันและพวกคนที่ไม่นับถือพระเจ้ายักถวายเป็นเด็กทารกคนหนึ่งให้แก่มันเพื่อระงับพิโรธเทพเจ้าที่เป็นผีปิศาจนี้ **ชนชาติอิสราเอลถูกเตือนความจำอีกครั้งในบริบทนี้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า**

ลนต 18:22-23   **เจ้าอย่าร่วมหลับนอนกับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน 23** **เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน กระทำตนให้ลามกอนาจาร หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน** **ดังนี้เป็นเรื่องกามวิปลาส**

การรักร่วมเพศเป็นเรื่องต้องห้ามและถูกบรรยายว่าเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้า นอกจากนี้ความวิปริตของการร่วมเพศกับสัตว์ก็ถูกห้ามอย่างเคร่งครัดด้วย คำที่แปลว่า **กามวิปลาส (เทเบส)** มีความหมายว่าความวิปริตทางเพศ

ลนต 18:24-28   **เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาความลามกอนาจารอย่างนี้เอง 25 และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย 26 เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า 27 (ประชาชนในแผ่นดินผู้มาก่อนเจ้าได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน) 28** **เกลือกว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น**

ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับอย่างแข็งแรงมิให้ทำตัวให้มลทินไปด้วยความบาปทางเพศในรูปแบบใดๆเหล่านี้ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงหมายเหตุว่าประชาชาติเหล่านั้นที่อยู่รอบข้างพวกเขาปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ และได้ทำตัวให้มลทินไป ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจะทรงขับไล่คนเหล่านั้นออกไปต่อหน้าพวกอิสราเอลเมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของคนเหล่านั้น ความไร้ศีลธรรมของชาวแผ่นดินคานาอันที่แผ่นดินของพวกเขาคนอิสราเอลจะพิชิตนั้นก็น่าเกลียดเสียจน “แผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย” พระเจ้าทรงกำชับ

ชนอิสราเอลอย่างแข็งแกร่งอีกครั้งให้รักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์ในเรื่องนี้เกรงว่าแผ่นดินที่พระเจ้ากำลังจะประทานให้พวกเขานั้นจะสำรองพวกเขาออกไปเช่นเดียวกัน

ลนต 18:29-30 เพราะผู้ใดก็ตามกระทำการที่นำสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำการเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 30 เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงรักษากฎของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันนำสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

พระเจ้าทรงสั่งเพิ่มเติมอีกว่าผู้ใดก็ตามที่ทำกามวิปริตเช่นนั้นจะต้องถูกตัดออกจากชนชาตินั้น พระองค์ทรงสั่งพวกเขาอีกครั้งว่า "เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันนำสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้" อีกครั้งพระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 19: ในบทที่ 19-20 กฎและข้อบังคับเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆและการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของประชากรของพระเจ้าถูกประกาศ

ลนต 19:1-4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ 3 เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาบรรดาสะบาโตของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 4 อย่าให้ผู้ใดกลับหน้าถือรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

บทที่ 19 กล่าวต่อไปถึงข้อกำชับต่างๆในเรื่องฝ่ายวิญญาณและเรื่องจริยธรรม พระเจ้าทรงเตือนความจำชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสสอีกครั้งว่า "เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์" คำกำชับนี้ปรากฏสืบแก่ครั้งในหนังสือเลวีนิติ ซึ่งเป็นเป้าหมายของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์

บัญญัติสามประการที่เกี่ยวข้องกับบัญญัติสิบประการถูกกล่าวถึงเพิ่มเติม (1) ประชากรของพระเจ้าถูกกำชับว่า "เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน" คำที่แปลว่า **เคารพ** (*ยอว์เรย์*) มีความหมายว่า

เคารพนับถือหรือถึงขนาดยำเกรงเลยด้วยซ้ำ ในบางกรณีมันก็เชื่อมโยงกับคำเดียวกันที่ใช้สำหรับความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า (2) การรักษามรดกของพระเจ้าของเจ้าถูกกล่าวถึงอีกครั้ง เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำว่า *สะบาโต* อยู่ในรูปพหูพจน์ มันหมายถึงสะบาโตหลากหลายแบบที่ถูกนิยามสำหรับประชากรของพระเจ้า เช่น วันสะบาโต ปีสะบาโต และวันสำคัญอันศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ (3) คำสั่งห้ามมิให้นับถือรูปเคารพถูกกล่าวถึงอีกครั้ง นี่เป็นอีกครั้งที่พระเยโฮวาห์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

ลนต 19:5-8   เมื่อเจ้าถวายสัตวิบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ 6 เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชาที่เสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย 7 ถ้าเอาเครื่องบูชาที่รับประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย 8 เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชาที่รับประทานต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิของพระเยโฮวาห์ ผู้มันจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน

ข้อบังคับเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องสัตวิบูชาถูกบัญญัติไว้ มันจะต้องถูกรับประทานวันเดียวกับที่มันถูกถวายหรือวันถัดจากนั้น หลังจากนั้น มันก็เป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่จะรับประทานเครื่องสัตวิบูชาที่ความหมายที่สำคัญกว่าก็อาจเป็นไปได้ว่าในการปล่อยเครื่องบูชาที่ทิ้งไว้เฉยๆ การปฏิบัติอย่างสะเพร่าเช่นนั้นก็เป็นลบหลู่เครื่องบูชาที่รับประทานและลบหลู่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงรับการถวายเครื่องบูชาที่รับประทาน

ลนต 19:9-10   เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก 10 อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับให้ปล่อยข้าวที่ขอบนาไว้รวมถึงข้าวที่ตกเพราะการเก็บเกี่ยว มันจะต้องถูกทิ้งไว้ให้คนยากจนของแผ่นดินนั้นและคนต่างด้าวที่ขัดสน พระเมตตา การทรงคิดเผื่อ และพระทัยกรุณาของพระเจ้าจึงปรากฏชัดเจนในการทรงเลี้ยงดูผู้คนที่ตกอับยากไร้

ลนต 19:11-14   เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมุสาต่อกัน 12 อย่าปฏิญาณออกนามของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์ 13 เจ้าอย่าถือโกงเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า 14 เจ้าอย่าแข่งคนหูหนวก หรือวางของไว้ให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์

ข้อบังคับเพิ่มเติมด้านจริยธรรมถูกนำเสนอ การลักขโมย การหลอกลวง และความไม่ซื่อตรงถูกห้ามไว้เหมือนกับการปฏิญาณเท็จในพระนามของพระเจ้า การน้อ โกงหรือการได้มาซึ่งผลประโยชน์ในทางมิชอบก็เป็นสิ่งต้องห้าม นอกจากนี้ การปฏิบัติต่อคนหูหนวกอย่างใจร้ายโดยการแข่งค่าการไร้ความสามารถของเขาในการได้ยิน หรือที่แย่งไปกว่านั้นคือ การวางสิ่งสะดุดไว้ต่อหน้าคนตาบอดก็เป็นเรื่องต้องห้าม ในบริบทนั้น ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับให้ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์ นี่สื่อว่าพระเจ้าจะทรงปกป้องและแก้แค้นคนเหล่านั้นที่เอาเปรียบผู้ที่มีความบกพร่องดังกล่าว

ลนต 19:15   **เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม** ชนชาติอิสราเอลถูกสั่งให้เป็นคนชอบธรรมในกิจการทุกอย่างของตน พวกเขาถูกห้ามมิให้แสดงความลำเอียงโดยเข้าข้างคนรวยขณะที่ดูถูกคนจน การตัดสินความทุกอย่างจะต้องกระทำด้วยความชอบธรรม

ลนต 19:16   **อย่าเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องคอยสอดเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้าน** เราคือพระเยโฮวาห์ การซุบซิบนินทาถูกห้ามมิให้กระทำ โดยเฉพาะแบบที่ทำให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียงเพื่อหาประโยชน์เข้าตัวคนที่ซุบซิบนินทาเอง การ “ปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้านของเจ้า” หมายถึงการเป็นพยานเท็จไม่ว่าจะเป็นแบบเปิดเผยหรือแบบเงิบๆ ในกรณีที่เพื่อนบ้านของคุณตกอยู่ในอันตราย

ลนต 19:17-18   **อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา 18 เจ้าอย่าแก้แค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง** เราคือพระเยโฮวาห์

การเกลียดชังพี่น้องของคุณเป็นสิ่งที่ห้ามมิให้กระทำ แต่ที่ใดที่มีการทะเลาะวิวาท คำสั่งตามพระคัมภีร์ก็คือ จงตักเตือนเขา นั่นคือ จงไปหาเขาและต่อว่าเขา ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ การสื่อสารเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นแทนที่จะเก็บความขมขื่นและความเกลียดชังเอาไว้ นอกจากนี้ ประชากรของพระเจ้ายังถูกกำชับมิให้หาทางแก้แค้นเพราะ โคนกระทำผิดและไม่ผูกพยาบาทด้วยเรื่องดังกล่าวด้วย แต่พระบัญชาข้อใหญ่เรื่องความรักได้ถูกออก นั่นคือ “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” อีกครั้งที่ชนชาติอิสราเอลถูกเตือนความจำในบริบทนี้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา น่าสนใจตรงที่ว่าพระบัญชาให้รัก

เพื่อนบ้านของคุณนั้นอยู่ในบริบทของการที่คนเหล่านั้นได้ทำผิดต่อเรา แทนที่จะหาทางแก้แค้นหรือเก็บความผูกพยาบาทไว้ พระเจ้ากลับตรัสว่า จงรักพวกเขา!

ลนต 19:19   **เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา** เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน หลักการเรื่องลักษณะเฉพาะต่างๆตามการออกแบบของพระเจ้าถูกนำเสนอตรงนี้ มีเหตุผลในทางปฏิบัติหลายประการดังจะถูกหมายเหตุไว้ แต่หลักการฝ่ายวิญญาณหลายประการที่สำคัญกว่าก็เกี่ยวข้องด้วย ประการแรก ชนชาติอิสราเอลต้องไม่ผสมพันธุ์สัตว์ของตนกับสัตว์ต่างชนิดกัน เป็นไปได้ว่าพระเจ้าได้ประทานสายพันธุ์ที่ดีที่สุดให้แก่พวกเขาแล้ว ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือ การคงไว้ซึ่งลักษณะเฉพาะต่างๆซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แล้ว จากนั้น พวกเขาถูกห้ามมิให้หว่านเมล็ดพืชหลายชนิดไว้ในนาผืนหนึ่งของตน

อีกครั้งที่หลักการที่สำคัญกว่าคือ การคงไว้ซึ่งลักษณะเฉพาะอันเด่นชัดของสิ่งมีชีวิตนั้นๆ สุดท้าย ชนชาติอิสราเอลถูกห้ามมิให้สวมเสื้อผ้าที่ทำด้วยเส้นใยต่างชนิดปนกัน เช่น ผ้าป่านและขนสัตว์ปนกัน บางคนเชื่อว่าเสื้อผ้าที่เป็นแบบนี้สุดท้ายแล้วจะฉีกขาดเพราะว่าอัตราการหดตัวระหว่างเส้นใยสองชนิดนั้นแตกต่างกัน คนอื่นๆก็เสนอว่าพวกปุโรหิตเท่านั้นได้รับอนุญาตให้สวมเครื่องแต่งกายแบบนี้ได้และเครื่องแต่งกายที่มีลักษณะเฉพาะของพวกเขาต้องคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ ทั้งหมดที่ว่ามาก็เป็นไปได้ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ความจริงอันยิ่งใหญ่ในเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงกำหนดลักษณะเฉพาะต่างๆไว้ซึ่งไม่ควรถูกทำให้คลุมเครือ

ข้อความลักษณะคล้ายๆกันก็ถูกพบในพระราชบัญญัติ 22:5-10 การประยุกต์ใช้ที่สำคัญที่สุดก็คือ ลักษณะเฉพาะอันเด่นชัดที่แตกต่างกันระหว่างประชากรของพระเจ้าและชาวโลก ลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายการยกมันให้และเพศหญิง และลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันในความสัมพันธ์แบบต่างๆของมนุษย์ เช่น การสมรส กับ การรักร่วมเพศ

ลนต 19:20-22   **ถ้าผู้ใดเข้านอนกับผู้หญิงที่เป็นทาส** ที่ชายอีกคนหนึ่งสู้ขอไว้แล้วแต่ยังมีได้ไถ่ถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องลงโทษเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสนั้นยังไม่เป็นอิสระ 21 แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 22 และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถวายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำไป และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำไปนั้นเสีย

ข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับการล่วงประเวณีระหว่างสาวใช้คนหนึ่งกับชายที่เป็นไทคนหนึ่ง (โดยเฉพาะหากหญิงนั้นหมั้นแล้ว) ถูกพูดถึงตรงนี้ ในกรณีดังกล่าว เขาทั้งสองต้องไม่ถูกประหารชีวิต แต่หญิงนั้นจะต้องถูกเขียนด้วยเส้ นี่สื่อว่าผู้หญิงที่เป็นแบบนี้ส่งเสริมให้เกิดการล่วงประเวณีเช่นนั้น ในฐานะเป็นสาวใช้และหมั้นแล้ว หญิงนั้นจะประกาศสถานะของตนก็ทำได้ มันไม่ใช่กรณีของการข่มขืน แต่เป็นกรณีของหญิงคนหนึ่งที่ไม่ฝืนสถานะของตัวเองในฐานะเป็นสาวใช้คนหนึ่งและคู่หมั้นคนหนึ่ง หญิงนั้นจึงต้องถูกลงโทษเพราะไม่ได้ประกาศสถานะของตัวเอง ชายคนที่เกี่ยวข้องจะต้องนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปถวายที่พลับพลา หากกล่าวอย่างเจาะจงก็คือ แกะตัวผู้หนึ่งตัว

ลนต 19:23-25   เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย 24 และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิเพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ 25 แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้นั้นได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

ข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับต้นไม้ที่ปลูกในแผ่นดินนั้นได้ถูกออกไว้ ห้ามมิให้พวกเขารับประทานผลไม้ใดๆจากต้นไม้ดังกล่าวในช่วงสามปีแรก มันต้องถูกถือว่าเป็นเหมือนมิได้เข้าสู่หนัด ในปีทีสี่ มันจะต้องถูกถือว่าเป็นของบริสุทธิ นั่นคือ ใช้ในการสรรเสริญพระเจ้า เช่น การยกให้แก่พวกปุโรหิต เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในปีที่ห้า พวกเขาจะรับประทานผลไม้ตัวเองก็ได้แล้ว เหตุผลที่สำคัญว่าที่ต้องมีข้อบังคับดังกล่าวก็คือ เพื่อที่ว่าต้นไม้ทั้งหลายที่ออกผลจะได้ออกผลได้เยอะที่สุด สุดท้ายแล้วกฎนี้ก็มิได้เพื่อประโยชน์สุขของประชากรของพระเจ้า

ลนต 19:26   เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอผีหรือเป็นหมอดู ชนชาติอิสราเอลถูกห้ามอีกครั้งมิให้รับประทานเลือด และพวกเขาต้องไม่ใช่ไสยศาสตร์ในรูปแบบใดทั้งสิ้น นอกจากนี้ พวกเขาจะถูกห้ามมิให้ “ถือฤกษ์ยาม” ด้วย เช่น วันเสงหรือวันชวย (เช่น สุคร 13 เป็นต้น)

ลนต 19:27-28   เจ้าอย่ากันผมที่จอนหูหรือกันริมเคราของเจ้า 28 เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้า เพราะเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์

ข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับการที่ชายชาวอิสราเอลเสริมผมและเคราของตนได้ถูกออกไว้ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกเขาต้องไม่ไว้ทรงผมหรือเคราของตนตามแบบคนไม่เชื่อพระเจ้าในหมู่ชาวโลก ชาว

โลกแม้กระทั่งในสมัยนั้นก็มีทรงผมที่มีลักษณะเฉพาะตัวจริงๆ มันเป็นอีกวิธีหนึ่งของการไม่ทำตามอย่างชาวโลกนี้ ในลักษณะเดียวกัน ชนชาติอิสราเอลต้องไม่กริดเนื้อของตนในการไว้ทุกข์ให้คนตาย และพวกเขาต้องไม่สักตามตัวด้วย ทั้งหมดนี้เป็นการทำให้พระฉายของพระเจ้าเสียไปตามความนิยมของโลก

ลนต 19:29   อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี เกลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มด้วยความลามก การค้าประเวณีเป็นเรื่องต้องห้าม มันมีแต่นำไปสู่ความชั่วช้ามากกว่าเดิม

ลนต 19:30   เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และแสดงความเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ การถือรักษาสะบาโตแบบต่างๆถูกกำชับอีกครั้ง รวมถึงการเคารพยำเกรงสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า นั่นคือ พลับพลา

ลนต 19:31   อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหาให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า การเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ไม่ว่าจะในรูปแบบใดๆถูกห้ามมิให้กระทำ

ลนต 19:32   เจ้าจงลุกขึ้นค้ำับคนผมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ คนสูงอายุและคนเฒ่าคนแก่ต้องได้รับความเคารพอย่างเหมาะสม

ลนต 19:33-34   เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา 34 คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะต้องไม่ถูกกดขี่ข่มเหงหรือถูกมีอคติต่อ แต่ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับให้รักคนเหล่านั้น โดยระลึกว่าพวกเขาเองก็เคยเป็นคนต่างด้าวในอียิปต์เหมือนกัน

ลนต 19:35-36   เจ้าอย่ากระทำให้ผิดในการพิพากษา ในการวัดความยาว หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน 36 เจ้าจงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกค้อนเที่ยงตรง เอฟาห์เที่ยงตรง และฮินเที่ยงตรง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับให้เป็นคนซื่อตรงในการปฏิบัติตนทุกอย่าง ในสมัยที่ยังไม่มีระบบชั่งตวงวัดแบบเป็นมาตรฐานและควบคุมโดยรัฐบาล พวกเขาถูกบัญชาให้เป็นคนซื่อตรงในการค้าขายของตนที่มี

การชั่งตวงวัดทุกอย่าง ไม่ว่าจะใช้หน่วยวัดใดก็ตาม มันจะต้องเที่ยงตรง (นั่นคือ ชอบธรรม) นั่นคือ
ชื่อตรง

ลนต 19:37   **ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้น
และกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์" ในสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น** ประชาชาติอิสราเอลถูกบัญชาให้ถือรักษากฎเกณฑ์
และคำตัดสิน (กฎหมาย) ทั้งหมดของพระเจ้า ในกรณีส่วนใหญ่ข้างบน ประชาชาติอิสราเอลถูกเตือนให้ระลึก
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาผู้ทรงบัญชาพวกเขาตามนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้
บริสุทธิ์ พวกเขาจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์

*****

*ภาพรวมของเลวีนิติ 20: ในบทที่ 19-20 กฎและข้อบังคับเพิ่มเติมต่างๆเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในรูป
แบบต่างๆและการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของประชากรของพระเจ้าถูกประกาศออกมา พวกมันถูกกล่าว
ถึงต่อไปในบทนี้*

ลนต 20:1-6   **และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “เจ้าจงพูดกับชนชาติอิสราเอลอีกว่า ผู้
ใดก็ตามในชนชาติอิสราเอลหรือในบรรดาคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ที่มอมเชื้อสายใด ๆ ของตนให้
แก่พระโมเสส ผู้นั้นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน จงให้ประชากรแห่งแผ่นดินนั้นเอาหินขว้างเขา
เสีย 3 และเราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขา
ได้มอมเชื้อสายของเขาแก่พระโมเสส เพื่อกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และเพื่อลบหลู่นาม
บริสุทธิ์ของเรา 4 และถ้าประชากรในแผ่นดินนั้นทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นคนนั้นเมื่อเขามอมเชื้อสายของตนให้
แก่พระโมเสส และไม่ฆ่าคนนั้นเสีย 5 ฉะนั้นเราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้นั้น และต่อผู้กับครอบครัวของเขา
และจะตัดเขาพร้อมด้วยทุกคนที่ทำการเล่นชู้ของเขาในการเล่นชู้กับพระโมเสส ออกเสียจากท่ามกลาง
ชนชาติของเขา 6 และผู้ที่หันไปหาพวกคนทรงและพวกพ่อมดหมอมผี เพื่อเล่นชู้กับพวกเขา เราจะตั้งหน้า
ของเราต่อผู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน**

เรื่องของพระโมเสสดังที่ได้กล่าวไว้ใน 18:21 ถูกพูดถึงอีกครั้งอย่างละเอียด ใครก็ตามที่นับถือพระ
โมเสสและถวายบุตรของตนแก่มันจะต้องถูกประหารชีวิตโดยการเอาหินขว้างให้ตาย นอกจากนี้ ใคร
ก็ตามที่ไม่จัดการกับผู้ที่น่าเชื่อถือพระโมเสสก็จะถูกพระเจ้าจัดการโดยตรง มันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่าง
ที่สุดต่อพระเจ้า ความเหมือนกันกับการทำแท้งในปัจจุบันก็ปรากฏชัดเจนเหลือเกิน ในลักษณะเดียวกัน

คนที่ยุ่งเกี่ยวกับไสยศาสตร์ก็จะถูกพระเจ้าจัดการอย่างหนัก คนที่ทำแบบนั้นจะถูกตัดออกจากชนชาติอิสราเอล นี่สื่อว่าอย่ายุ่งน้อยคือการเนรเทศออกไปและอาจหมายถึงการประหารชีวิตด้วย

ลนต 20:7-8 เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย 8 และพวกเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหลายของเราและกระทำตามเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์

ชนชาติอิสราเอลถูกบัญชาให้ชำระตัวให้บริสุทธิ์และ “เป็นคนบริสุทธิ์” เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา คำที่แปลว่า ชำระให้บริสุทธิ์ (คาคัดซ์) มีความหมายว่า 'แยกไว้ต่างหาก' หรือ 'แยกไว้แต่พระเจ้า' การเป็นคนบริสุทธิ์คือ การเป็นคนที่มีบริสุทธิ์หมดจดและถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแต่พระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชากรของพระองค์จึงถูกกำชับให้เป็นคนบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน พระบัญชาที่ยังมีผลจนถึงทุกวันนี้ ดู 1 เปโตร 1:15-16 ในทางปฏิบัติ สิ่งนี้จะสำเร็จได้เมื่อพวกเขารักษากฎบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้า นอกจากนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้ายังทรงเป็นผู้ที่ชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วย

ลนต 20:9-16 เพราะว่าทุกคนที่แข่งดำบิดาหรือมารดาของตนจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน เขาได้แข่งดำบิดาหรือมารดาของเขา จึงให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้ตนเอง 10 และชายคนใดที่ล่วงประเวณีกับภรรยาของชายอื่น คือเขาได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้านของเขา จึงให้ผู้ล่วงประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน 11 และชายคนใดที่ร่วมหลับนอนกับภรรยาบิดาของตนก็ได้เปิดดูกายเปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน จึงให้โลหิตของพวกเขาตกอยู่บนพวกเขาเอง 12 และถ้าชายคนใดร่วมหลับนอนกับบุตรสะใภ้ของตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาได้กระทำสิ่งที่วิปริต จึงให้โลหิตของพวกเขาตกอยู่บนพวกเขาเอง 13 และเช่นเดียวกันถ้าชายคนใดร่วมหลับนอนกับผู้ชายเสมือนร่วมหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน จึงให้โลหิตของพวกเขาตกอยู่บนพวกเขาเอง 14 และถ้าชายคนใดได้ภรรยาและได้มารดาของหญิงนั้นมาเป็นภรรยาด้วย เป็นการชั่วร้ายนัก จึงเผาพวกเขาเสียด้วยไฟทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้น เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในท่ามกลางพวกเจ้า 15 และถ้าชายคนใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน ชายคนนั้นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน และเจ้าทั้งหลายจงฆ่าสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียให้ตาย 16 และถ้าหญิงคนใดเข้าไปใกล้สัตว์เดียรัจฉานใด ๆ และสมสู่กับมัน เจ้าจงฆ่าผู้หญิงคนนั้นและสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน จึงให้โลหิตของทั้งสองตกอยู่บนพวกเขาเอง

รายการความบาปต่างๆที่ต้องมีโทษถึงประหารชีวิตได้ถูกอธิบายไว้ (1) การแข่งคำบิดามารดา เป็นการกระทำผิดที่มีโทษถึงตาย (2) การผิดประเวณีเป็นการกระทำผิดที่มีโทษถึงตาย (3) การมีเพศสัมพันธ์กับแม่เลี้ยงหรือลูกสะใภ้ก็มีโทษประหารชีวิตเช่นกัน (4) การรักร่วมเพศเป็นการกระทำผิดที่มีโทษถึงตาย (5) การแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งและขณะเดียวกันก็หลับนอนกับมารดาของเธอด้วยก็มีโทษถึงตาย โดยกรณีนี้คือ เหาไฟ (6) การสมสู่กับสัตว์เป็นการกระทำผิดที่มีโทษถึงตาย

ลนต 20:17-21 และถ้าชายคนใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูกายเปลือยเปล่าของนาง และนางก็ดูกายเปลือยเปล่าของเขา เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายนัก และพวกเขาจะต้องถูกตัดออกเสียจากท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา เขาได้ดูกายเปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเขา เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา 18 และถ้าชายคนใดร่วมหลับนอนกับหญิงที่กำลังมีประจำเดือน และเปิดดูกายเปลือยเปล่าของนาง เขาได้เปิดเผยแหล่งโลหิตของนาง และนางก็เปิดให้ดูแหล่งโลหิตของนาง และเขาทั้งสองจะต้องถูกตัดออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของพวกเขา 19 และเจ้าจงอย่าเปิดดูกายเปลือยเปล่าของป่าหรือของน้ำ หรือของป่าหรือของอา เพราะผู้那儿ได้เปิดดูกายเปลือยเปล่าของญาติสนิทของเขา พวกเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของพวกเขา 20 และถ้าชายคนใดร่วมหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดดูกายเปลือยเปล่าของลุง พวกเขาจะต้องรับโทษบาปของตน พวกเขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร 21 และถ้าชายคนใดจะเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของตน ก็เป็นสิ่งที่มลทิน เขาได้ดูกายเปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของตน เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร

ความบาปอื่นๆถูกอธิบายไว้ซึ่งแม้ว่าไม่ต้องโทษประหารชีวิตแต่ผู้ที่กระทำผิดก็ต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน อีกครั้งที่การถูกตัดขาดนี้มีความหมายไว้ตั้งแต่การถูกกีดกันจากการร่วมกิจกรรมต่างๆที่พลับพลาชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไปจนถึงการถูกตัดออกจากการเป็นชนชาติอิสราเอล หรือถึงขั้นถูกประหารชีวิต (1) การปฏิบัติตัวในเรื่องทางเพศอย่างไม่เหมาะสมกับพี่สาวหรือน้องสาวของตนก็เป็นการกระทำผิด (2) การมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังมีประจำเดือนก็จะต้องถูกจัดการแบบเดียวกัน

(3) การปฏิบัติตัวในเรื่องทางเพศอย่างไม่เหมาะสมกับญาติคนอื่นๆ เช่น ป้าหรือน้า ก็เป็นความบาปที่จะต้องถูกจัดการเช่นเดียวกัน ความบาปดังกล่าวจะนำการพิพากษามา นั่นคือ ผู้那儿จะไม่มีบุตร บางคนคิดว่ามันสื่อว่าเด็กคนใดก็ตามที่เกิดจากความสัมพันธ์เช่นนั้นจะถูกถือว่ามิชอบด้วยกฎหมายและไม่มีมรดก ไม่ว่ากรณีใด ความบาปทางเพศจะต้องถูกจัดการอย่างรุนแรง

ลนต 20:22-23 เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้ง
สิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำพวกเจ้าให้มาอาศัยอยู่นั้นจะมีได้สำรอกเจ้าทั้งหลายออกไปเสีย 23 และเจ้าทั้งหลายจงอย่าดำเนินตามธรรมเนียมของประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้า
พวกเจ้าแล้ว ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติดิในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ และเราจึงเกลียดชังพวกเขา

พระเจ้าทรงกำชับชนชาติอิสราเอลอีกครั้งให้ถือรักษาบัญญัติด้านศีลธรรมและจริยธรรมทั้งหมด
ของพระองค์ เกรงว่าแผ่นดินที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปรับเป็นมรดกนั้นสำรอกพวกเขาออกมาเหมือนที่มัน
ทำกับชนชาติคานาอัน คนเหล่านั้นใช้ชีวิตอย่างน่ารังเกียจพระเจ้าจึงทรงเกลียดชังพวกเขา

ลนต 20:24-27 แต่เราได้พูดกับพวกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินของพวกเขามเป็น
มรดก และเราจะให้แผ่นดินนั้นแก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เรา
คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ซึ่งได้แยกพวกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย 25 เหตุฉะนั้น เจ้าทั้ง
หลายจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์ที่เป็นมลทิน และระหว่างนกสะอาดและนกที่
เป็นมลทิน และพวกเจ้าจงอย่ากระทำตัวของตนให้เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งมีชีวิต
ใด ๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนแผ่นดิน ซึ่งเราได้แยกออกจากเจ้าทั้งหลายแล้วว่าเป็นสิ่งที่เป็นมลทิน 26 และเจ้า
ทั้งหลายจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้บริสุทธิ์ และได้แยกพวกเจ้าออกจากชนชาติ
ทั้งหลาย เพื่อเจ้าทั้งหลายจะเป็นของเรา 27 ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือเป็นพอมดแม่มด จะต้อง
ถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน เขาทั้งหลายจงเอาหินขว้างคนเหล่านั้นเสีย จงให้โลหิตของพวกเขาตกอยู่บน
พวกเขาเอง”

เพราะว่าในไม่ช้าพวกเขาจะรับแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้มาเป็นมรดก นั่นคือ แผ่นดิน
ที่มีนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ พระเจ้าจึงกำลังอยู่ในขั้นตอนของการทำให้พวกเขาแยกออกจากชนชาติ
อื่นๆ ที่เหลือ พวกเขาต้องดำเนินชีวิตอย่างแตกต่าง นั่นคือ พวกเขาต้องเป็นคนบริสุทธิ์และหมดจดใน
บรรดาเรื่องทางศีลธรรมและจริยธรรม นอกจากนี้ พวกเขาจะต้องแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์ต่างๆ
ที่สะอาดและที่เป็นมลทิน ดังนั้นพวกเขาจึงต้องเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา
เป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ได้ทรงแยกพวกเขาออกจากคนต่างชาติที่อยู่รอบข้างเพื่อที่ว่าพวกเขาจะเป็นของ
พระองค์ สุดท้าย ในลักษณะคล้ายๆกัน ผู้ใดก็ตามในชนชาติอิสราเอลที่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์จะต้องถูก
หินขว้างจนตา

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 21: เลวีนิติ บทที่ 21-22 นำเสนอกฎข้อบังคับและข้อกำหนดต่างๆสำหรับตำแหน่งปุโรหิตและการปรนนิบัติของพวกเขาที่พลับพลา

ลนต 21:1-4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงพูดกับบรรดาปุโรหิต คือบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และกล่าวแก่พวกเขาว่า จงอย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเรื่องศพในท่ามกลางประชากรของเขา 2 เว้นแต่สำหรับญาติของเขาที่สนิทกันกับเขาคือ บิดา มารดา บุตรชายกับบุตรสาว และพี่ชายหรือน้องชายของเขา 3 และสำหรับพี่สาวหรือน้องสาวของเขาที่เป็นพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา ซึ่งยังไม่มีสามี เขากระทำตัวให้เป็นมลทินสำหรับนางได้ 4 แต่จงอย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทิน คือกระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในท่ามกลางชนชาติของเขา

พระเจ้าทรงออกกฎข้อบังคับเพิ่มเติมต่างๆผ่านทางโมเสสสำหรับตำแหน่งปุโรหิตตามแบบอาโรน กล่าวสั้นๆคือ พวกเขาจะต้องถูกแยกออกจากโลกและมลทินต่างๆของมัน ปุโรหิตตามแบบอาโรนจะต้องหลีกเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์ใดๆกับคนตาย ข้อยกเว้นสำหรับเรื่องนี้ก็คือ กรณีญาติสนิทเสียชีวิต

ลนต 21:5-6 จงห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะของพวกเขา ทั้งจงอย่าให้เขาทั้งหลายโกนมุมเคราของพวกเขา หรือกรีดเนื้อของพวกเขาเอง 6 เขาทั้งหลายจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าของพวกเขาเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์ และมังสาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจะต้องบริสุทธิ์

พวกปุโรหิตจะต้องไม่ทำตามอย่างความนิยมและกระแสของชาวโลกที่อยู่รอบตัวพวกเขา โดยเฉพาะการโกนศีรษะเหมือนพวกพระสงฆ์สมัยนี้กระทำ พวกเขาจะต้องไม่เล็มเคราของตนหรือทำให้ร่างกายของตนมีตำหนิเหมือนอย่างที่ชาวโลกกระทำในสมัยนั้น (และในสมัยนี้ด้วย) กล่าวสั้นๆก็คือ พวกเขาจะต้องแยกออกและแตกต่างจากชาวโลก และไม่ทำตามอย่างคนเหล่านั้น ในการปรนนิบัติทุกอย่างต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์

ลนต 21:7-9 จงอย่าให้เขาทั้งหลายแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่เป็นมลทิน ทั้งจงอย่าแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีของนาง เพราะเขาจะต้องบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของเขา 8 ฉะนั้นเจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายมังสาหารแห่งพระเจ้าของเขา เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเรา

คือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เป็นผู้บริสุทธิ์ 9 และบุตรสาวของปุโรหิตคนหนึ่งคนใด ถ้า นางกระทำตัวให้เป็นมลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณี นางก็กระทำให้บิดาของนางเป็นมลทิน จะต้องเผา นาง เสียด้วยไฟ

ปุโรหิตของพระเจ้าถูกห้ามมิให้แต่งงานกับหญิงที่ได้ชื่อว่าไม่รักนวลสงวนตัว เขายังถูกห้ามมิให้ แต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีด้วย เขาจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์และทำตัวเป็นแบบอย่างในเรื่องความ บริสุทธิ์ต่อหน้าประชาชน หากบุตรสาวของปุโรหิตคนใดเป็นคนลำเอียงและเป็นคนล่วงประเวณี เธอก็จะ ต้องถูกเผาจนตาย อีกครั้งที่ครอบครัวของเหล่าปุโรหิตจะต้องเป็นแบบอย่างในเรื่องความบริสุทธิ์ทางศีล ธรรมต่อหน้าชนชาตินั้น

ลนต 21:10-12 และผู้ที่เป็นมหาปุโรหิตในท่ามกลางพวกพี่น้องของเขา ผู้ถูกเจิมศีรษะด้วย น้ำมัน และผู้ที่ได้รับการถวายตัวไว้ที่จะสวมเครื่องยศต่าง ๆ จงอย่าปล่อยผมบนศีรษะของเขา หรือนิก เสื้อผ้าของเขา 11 จงอย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพใด ๆ หรือกระทำตัวให้เป็นมลทิน แม้ว่าเป็นบิดาหรือ มารดาของเขา 12 จงอย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าของเขาให้ เป็นมลทิน เพราะว่ามีมงกุฎแห่งน้ำมันเจิมของพระเจ้าของเขาอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์

เรื่องของคนตายในส่วนที่สัมพันธ์กับมหาปุโรหิตถูกกล่าวถึงอีกครั้ง ปุโรหิตจะต้องไม่ไว้ทุกข์ให้ คนตายอย่างเปิดเผย (นั่นคือ ถอดมาลาหรือนิกเสื้อผ้าของตน) เขาจะต้องไม่เข้าไปแตะต้องคนตายไม่ว่าจะ ในสถานการณใดทั้งนั้น แม้แต่คนในครอบครัวของเขาเองก็ตาม เขาจะต้องเตรียมพร้อมเสมอที่จะ ปรนนิบัติพระเจ้าโดยรักษาตัวให้สะอาดในทางพิธี การถูกต้องคนตายจะทำให้ตำแหน่งอันสูงส่งของเขา เป็นมลทิน

ลนต 21:13-15 และเขาจะต้องมีภรรยาที่เป็นหญิงพรหมจารี 14 จงอย่าให้เขาแต่งงานกับ หญิงม่าย หญิงที่หย่าร้าง หญิงที่เป็นมลทิน หรือหญิงโสเภณี แต่เขาจะต้องรับเอาหญิงพรหมจารีใน ชนชาติของเขามาเป็นภรรยา 15 จงอย่าให้เขากระทำให้เชื้อสายของเขาในท่ามกลางชนชาติของเขาเป็น มลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเขาให้บริสุทธิ์”

มหาปุโรหิตแต่งงานกับหญิงพรหมจารีได้เท่านั้น เขาถูกห้ามมิให้แต่งงานกับหญิงม่าย หญิงที่หย่า ร้าง หรือหญิงโสเภณี นอกจากนี้ ภรรยาที่เป็นหญิงพรหมจารีของเขาจะต้องมาจากชนชาติของเขาเท่านั้น (นั่นคือ จากตระกูลเลวี) อีกครั้งที่มหาปุโรหิตจะต้องเป็นแบบอย่างในทุกเรื่อง

ลนต 21:16-24 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 “จงพูดกับอาโรนว่า ผู้ใดก็ตามในเชื้อ

สายของเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาที่มีตำหนิใด ๆ อย่าให้ผู้หนึ่งเข้าไปถวายมัจฉาหารแห่งพระเจ้าของเขา 18 เพราะว่าชายคนใดก็ตามที่มีตำหนิ เขาจะเข้าไปใกล้ไม่ได้ คือคนตาบอดหรือเป็นคนพิการ หรือคนที่มีจมูกบี้แบน หรือมีอวัยวะใด ๆ ที่เกินออกไป 19 หรือคนที่มีเท้าพิการหรือมือพิการ 20 หรือคนหลังค่อม คนแคระ คนที่ดวงตามีตำหนิ คนที่เป็นกลากเกลื้อนหรือหิด หรือคนมีลูกอัณฑะฝ่อ 21 ชายคนใดในเชื้อสายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตที่มีตำหนิ จงอย่าให้เข้ามาถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เขาเป็นคนมีตำหนิ จงอย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายมัจฉาหารแห่งพระเจ้าของเขา 22 เขาจะรับประทานมัจฉาหารแห่งพระเจ้าของเขา ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์ 23 จงอย่าให้เขาเข้ามาภายในม่านหรือเข้าไปใกล้แท่นบูชาเท่านั้น เพราะเขาเป็นคนมีตำหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระสิ่งเหล่านั้นให้บริสุทธิ์” 24 และโมเสสได้บอกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาและบรรดาชนชาติอิสราเอลดังนั้น

แม้ว่านี่อาจไม่เป็นเรื่องที่น่าพอใจสำหรับคนสมัยใหม่ที่มีความคิดทางการเมืองที่ถูกต้อง แต่พระเจ้าก็ตรัสผ่านทางโมเสสว่า คนที่มีร่างกายไม่สมบูรณ์หรือพิการก็ถูกห้ามมิให้รับตำแหน่งปุโรหิต ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า ผู้รับตำแหน่งปุโรหิตจะต้องไม่มีตำหนิใดๆแม้กระทั่งในเรื่องของร่างกาย กฎข้อบังคับเหล่านี้ถูกประกาศไม่เพียงแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาเท่านั้น แต่รวมถึงคนอิสราเอลทั้งชาติด้วย

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 22: กฎข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับเหล่าปุโรหิตและเครื่องสัตวบูชาต่างๆถูกกล่าวถึงต่อไป

ลนต 22:1-2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงพูดกับอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา ให้พวกเขาแยกออกจากของบริสุทธิ์ทั้งปวงของชนชาติอิสราเอล และอย่าให้เขาทั้งหลายลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาถวายแก่เรา เราคือพระเยโฮวาห์

พระเจ้าทรงออกคำสั่งเพิ่มเติมเกี่ยวกับตำแหน่งปุโรหิตผ่านทางโมเสส พวกเขาต้องแยกตัวออกจากสิ่งที่ถือว่าเป็นบริสุทธิ์ (นั่นคือ พลัปปลาและทุกสิ่งที่เป็นของพลัปปลา) ในยามที่พวกเขาอยู่ในสถานะเป็นมลทิน หลักการที่ว่าความบริสุทธิ์ร้องขอให้มีการแยกออกจากสิ่งมลทินจึงถูกกล่าวซ้ำ

ลนต 22:3-9   จงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘คนใดก็ตามในบรรดาเชื้อสายของเจ้าทั้งหลาย ตลอดชั่วอายุของพวกเขา ที่เข้าใกล้ของบริสุทธิ์ทั้งปวง ซึ่งชนชาติอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขาเป็นมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือพระเยโฮวาห์ 4 ชายคนใดก็ตามในเชื้อสายของอาโรนที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมา จงอย่าให้เขาได้รับประทานของบริสุทธิ์ทั้งปวง จนกว่าเขาจะสะอาดแล้ว และผู้ใดก็ตามจะต้องสิ่งใด ๆ ที่เป็นมลทินโดยจะต้องชากศพหรือจะต้องชายคนใดที่มีน้ำกามไหลออกจากเขา 5 หรือผู้ใดก็ตามที่แตะต้องสัตว์เลื้อยคลานใด ๆ ซึ่งทำให้เขาเป็นมลทิน หรือแตะต้องคนใด ๆ ซึ่งอาจทำให้เขาเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นมลทินชนิดใดของเขา 6 ผู้ใดแตะต้องสิ่งใด ๆ เหล่านี้ จะต้องเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานของบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาชำระตัวด้วยน้ำเสียก่อน 7 และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาก็จะสะอาด และภายหลังเขาจะรับประทานของบริสุทธิ์ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา 8 สัตว์ใดที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย จงอย่าให้เขารับประทานเพราะจะทำให้เขาเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์’ 9 เพราะฉะนั้น เขาทั้งหลายต้องรักษากฎของเรา เกรงว่าพวกเขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้น และจะต้องตายเพราะเหตุนั้น ถ้าหากเขาทั้งหลายกระทำสิ่งนั้นเป็นมลทิน เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์

เรื่องเฉพาะเจาะจงต่างๆเกี่ยวกับความเป็นมลทินซึ่งเกี่ยวข้องกับตำแหน่งปุโรหิตถูกกล่าวซ้ำ ความบริสุทธิ์ในฐานะเป็นหลักการเป็นหลักการหนึ่งที่มีมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงต่อพระพักตร์พระเจ้า การฝ่าฝืนข้อเรียกร้องเรื่องความบริสุทธิ์ในทางพิธีก็เท่ากับการถูกตัดออกในฐานะปุโรหิต ปุโรหิตไม่อาจยืนอยู่เพื่อปรนนิบัติได้ขณะที่มีโรคเรื้อนหรือสิ่งไหลออกใดก็ตามจากร่างกายของตนจนกว่าเขาจะถูกประกาศว่าสะอาดแล้ว

เช่นเดียวกัน การแตะต้องสัตว์เลื้อยคลานและคนอื่นที่เป็นมลทินอยู่ก็จะทำให้ปุโรหิตผู้นั้นไม่สามารถรับใช้ได้ชั่วคราว เขาจึงต้องปฏิบัติตามรูปแบบการชำระตนในทางพิธีซึ่งได้กำหนดไว้และเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น นอกจากนี้ ปุโรหิตจะต้องไม่แตะต้องสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นฆ่าตาย การปฏิบัติตนอย่างสะเพร่าในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความบริสุทธิ์ส่วนตัวเท่ากับการเสี่ยงที่จะรับโทษถึงตายเพราะทำให้พลับพลาของพระเจ้าเป็นมลทิน ลองดูขนาดและอาบัติเป็นตัวอย่าง

ลนต 22:10-16   จงอย่าให้คนภายนอกรับประทานของบริสุทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับปุโรหิตหรือลูกจ้าง จงอย่าให้รับประทานของบริสุทธิ์นั้น 11 แต่ถ้าปุโรหิตซื้อทาสคนใดมาด้วยเงินของตนเอง ทาสคนนั้นจะรับประทานของบริสุทธิ์นั้นได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิต พวกเขาจะรับประทานอาหาร

ของเขาได้ 12 เช่นเดียวกันถ้าบุตรสาวของปุโรหิตไปแต่งงานกับคนภายนอก นางไม่อาจรับประทานของถวายแห่งของบริสุทธิ์ทั้งปวงได้ 13 แต่ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นหญิงม่ายหรือหญิงที่หย่าร้างและไม่มีบุตร และกลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านของบิดาอย่างเมื่อนางยังสาวอยู่ นางจะรับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกจะรับประทานไม่ได้ 14 และถ้าชายคนใดรับประทานของบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา ดังนั้นเขาจะต้องเพิ่มค่าของนั้นหนึ่งในห้า และจงมอบให้แก่ปุโรหิตพร้อมกับของบริสุทธิ์นั้น 15 และอย่าให้เขาทั้งหลายกระทำของบริสุทธิ์ทั้งปวงของชนชาติอิสราเอล ที่พวกเขานำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นมลทิน 16 หรือกระทำให้พวกเขาต้องรับโทษความชั่วช้าแห่งการละเมิด เมื่อเขาทั้งหลายรับประทานของบริสุทธิ์ทั้งปวงของพวกเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์”

ข้อบังคับเพิ่มเติมได้ถูกให้ไว้เกี่ยวกับผู้ที่สามารถรับประทานอาหารที่ถูกประกาศว่าบริสุทธิ์แล้ว ผ่านทางการปรนนิบัติในพลับพลาและสงวนไว้สำหรับพวกปุโรหิต ห้ามมิให้แขกหรือลูกจ้างของปุโรหิตรับประทานอาหารนั้น อย่างไรก็ตาม คนใช้ที่ถูกซื้อตัวมาและลูกๆของปุโรหิตก็รับประทานอาหารนั้นได้ เมื่อบุตรสาวของปุโรหิตคนใดแต่งงานกับผู้ที่ไม่ใช่ปุโรหิต นางก็ไม่สามารถรับประทานอาหารที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์นั้นได้ อย่างไรก็ตาม หากนางกลายเป็นหญิงม่ายหรือหย่าร้าง และกลับมายังบ้านของบิดาของตน นางก็ได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหารของปุโรหิตได้อีก

ข้อบังคับต่างๆถูกนิยามซึ่งกล่าวถึงผู้ที่ผลรับประทานอาหารที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เขาจะต้องชดใช้อาหารที่เขาได้รับประทานไปพร้อมกับหนึ่งในห้าของอาหารนั้นเพิ่มเข้าไปด้วย พวกปุโรหิตถูกห้ามอย่างเข้มงวดมิให้ทำให้อาหารที่ถูกถือว่าเป็นบริสุทธิ์แล้วจากพลับพลาเป็นมลทินหรือยอมให้ผู้อื่นทำให้อาหารเหล่านั้นเป็นมลทิน พระเจ้าเองได้ทรงชำระอาหารเหล่านั้นให้บริสุทธิ์แล้วและนั่นไม่ใช่เรื่องที่จะมาทำเล่นๆ

ลนต 22:17-25 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 18 “จงพูดกับอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาและชนชาติอิสราเอลทั้งหมด และกล่าวแก่พวกเขาว่า ผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอล ที่จะถวายเครื่องบูชาของเขาสำหรับบรรดาคำปฏิญาณของเขา และสำหรับบรรดาเครื่องบูชาที่ถวายด้วยความสมัครใจของเขา ซึ่งพวกเขาจะถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา 19 เจ้าทั้งหลายจงถวายด้วยความเต็มใจของตน คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ จากฝูงวัว หรือฝูงแกะ หรือฝูงแพะ 20 แต่สัตว์ใดก็ตามที่มีตำหนิ เจ้าทั้งหลายจงอย่าถวายเลย เพราะจะไม่เป็นที่พอพระทัยสำหรับพวกเจ้า 21 และผู้ใดก็ตามถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้คำปฏิญาณของเขาสำเร็จหรือเครื่องบูชา

ที่ถวายเป็นความสมัครใจ เป็นสัตว์จากฝูงวัว หรือฝูงแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่พอพระทัย
จงอย่าให้มีตำหนิในสัตว์นั้นเลย 22 สัตว์ที่ตาบอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออก หรือเป็นกลาก
เกลื้อน หรือเป็นหิด เจ้าทั้งหลายจงอย่านำสัตว์เหล่านั้นมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ หรืออย่านำมาเป็นเครื่อง
บูชาด้วยไฟบนแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 23 เช่นเดียวกันวัวตัวผู้หรือลูกแกะที่มีอวัยวะใด ๆ ที่เกิน
ออกไปหรือมีอวัยวะใด ๆ ที่ขาดไป เจ้านำมาถวายเป็นเครื่องบูชาที่ถวายเป็นความสมัครใจได้ แต่เครื่อง
บูชาสำหรับคำปฏิญาณก็จะไม่มีเป็นที่พอพระทัย 24 สัตว์ตัวใดที่มีรอยข้ำหรือถูกทาบหรือฉีกขาดหรือมีรอย
ตัด เจ้าทั้งหลายจงอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งจงอย่าให้สัตว์เหล่านี้เป็นเครื่องบูชาใด ๆ ในแผ่นดิน
ของพวกเขา 25 เจ้าทั้งหลายจงอย่านำสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นมังสาหารแห่งพระเจ้าของพวกเขา
เพราะสัตว์นั้นพิการและมีตำหนิในตัว สัตว์เหล่านี้จะไม่เป็นที่พอพระทัยสำหรับพวกเขา”

พระเจ้าทรงออกคำสั่งผ่านทางโมเสสอีกครั้งว่าสิ่งใดก็ตามที่ถูกนำมาถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาไม่ว่า
ชนิดก็ตามที่พลับพลาจะต้องปราศจากตำหนิใดๆทั้งสิ้น (คำที่แปลว่า ฝูงวัว (บาคาร์) ในข้อ 21 มีความ
หมายทั่วๆ ไปว่า 'ปศุสัตว์') หลักการสำคัญสองประการถูกเน้นย้ำ (1) สิ่งใดก็ตามที่ถูกถวายแด่พระเจ้าต้อง
เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในข้อมกล่าวหาสำคัญๆที่มาลาคิ (1:13-14) ยกขึ้นปรีกปรีาชนชาติอิสราเอลก็คือว่า ใน
สมัยนั้นพวกเขาถวายแด่พระเจ้าซึ่งสิ่งที่เป็นของเหลือ ของที่คนไม่เอา และของดีรองลงมา ชนชาติ
อิสราเอลในสมัยนั้นฝ่าฝืนเลวีนิติ 22:17-25 โดยตรง (คำที่แปลว่า สิ่งไหลออก (ยับเบต) ในข้อ 22 มีความ
หมายว่า แผลเปื่อย) (2) นอกจากนี้ ห้ามมิให้คนต่างชาติถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งพลับพลา

ลนต 22:26-30 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 27 “เมื่อวัวตัวผู้หรือแกะหรือแพะเกิดมา
ดั่งนั้นจงให้มันอยู่กับแม่เจ็ดวัน และตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป จะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย
โฮวาห์ก็จะเป็นที่พอพระทัย 28 และแม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี พวกเขาอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูก
ของมันในวันเดียวกัน 29 และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาขอบพระคุณแด่พระ
เยโฮวาห์ พวกเขาจงถวายเครื่องสัตวบูชาด้วยความเต็มใจ 30 จงรับประทานเครื่องบูชาในวัน
เดียวกันที่ได้ถวายเครื่องบูชา นั้น เจ้าทั้งหลายอย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เราคือพระเยโฮวาห์

เครื่องสัตวบูชาจะถูกถวายได้ก็ต่อเมื่อมันมีอายุอย่างน้อยแปดวันแล้วเท่านั้น วลีที่แปลว่า อยู่กับแม่
มีความหมายตรงตัวว่า อยู่ภายใต้แม่ของมัน (สัตว์นั้น) นั่นคือ หลังจากที่สัตว์ลูกอ่อนมีอายุแปดวันแล้ว
เท่านั้น มันจึงสามารถถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาได้ สัตว์ที่เป็นเช่นนั้นและแม่ของมันจะต้องไม่ถูกฆ่าใน
วันเดียวกัน จุดประสงค์ก็คือ อาจเพื่อแสดงความเมตตาให้เป็นแบบอย่างแก่คนในสังคม ของถวายที่สำแดง

การขอบพระคุณจะต้องถูกนำมาถวายด้วยความสมัครใจ และจะต้องถูกรับประทานในวันเดียวกันนั้น โดยไม่เหลือไว้จนถึงวันถัดไปเลย

ลนต 22:31-33 เพราะฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักขานับัญญัติทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ 32 ทั้งเจ้าทั้งหลายอย่าลบลู่นามบริสุทธิ์ของเรา แต่จงถือว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางชนชาติอิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์ 33 ผู้นำเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์”

ในข้อบังคับทั้งหมดนี้ ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับอย่างแข็งแรงให้เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าและ “กระทำตาม” เหตุผลนะหรือ “เราคือพระเยโฮวาห์” พวกปุโรหิตได้รับคำเตือนจากพระเจ้าอีกครั้งมิให้ลบลู่นามของพระองค์ด้วยความสะเพร่าหรือความมลทิน พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงถูกถือว่า “เป็นผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางชนชาติอิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์” คำที่แปลว่า **เป็นผู้บริสุทธิ์** (คาคซ์) มีความหมายอีกครั้งว่า 'ถูกชำระให้บริสุทธิ์', 'ถูกแยกตั้งไว้' หรือ 'ถูกทำให้บริสุทธิ์' ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าเองทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม และพระองค์ทรงเรียกร้องให้ผู้ใดก็ตามที่เข้ามาหาพระองค์กระทำตามแบบเดียวกัน พระองค์ทรงปิดท้ายบทนี้โดยเตือนให้ชนชาติอิสราเอลระลึกว่าผู้ใดที่นำพวกเขาออกจากอียิปต์เพื่อที่จะเป็นพระเจ้าของพวกเขาก็จะเป็นพระเจ้าของพวกเขาก็คือพระเจ้า

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 23: ในบทที่ 23 เทศกาลเลี้ยงต่างๆของพระเยโฮวาห์ถูกอธิบาย บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) วันสะบาโตถูกกล่าวถึงอีกครั้งในข้อ 1-3; (2) เทศกาลปัสก้าในข้อ 4-5; (3) เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในข้อ 6-8; (4) เทศกาลแห่งผลแรกในข้อ 9-14; (5) เทศกาลเพ็นเทคอสต์ในข้อ 15-22; (6) เทศกาลแห่งเสียงแตรในข้อ 23-25; (7) วันแห่งการลบลมลทินในข้อ 26-32; (8) และเทศกาลแห่งการอยู่เพ็งในข้อ 33-44

ลนต 23:1-3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลและกล่าวแก่พวกเขาว่า เกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าทั้งหลายจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้ 3 จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการพักสงบ เป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงอย่าทำการงานใด

ๆในวันนั้น วันนั้นเป็นสัปดาห์ของพระเยโฮวาห์ในที่อยู่อาศัยทั้งหลายของพวกเขา

พระเจ้าตรัสผ่านทางโมเสสอีกครั้งและทรงนำเสนอ “เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าทั้งหลายจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” น่าสนใจตรงที่ว่าคำที่แปลว่า เทศกาลเลี้ยง (โมหฺวัด) มีความหมายพื้นฐานว่า 'เวลาและสถานที่ประชุมที่ถูกกำหนดไว้' คำนี้ถูกแปลบ่อยครั้งสุดว่าเป็น 'ประชาคม' วันเหล่านี้จึงต้องเป็น “การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'ชุมนุมชน' หรือ 'ชุมนุมชนที่ถูกเรียก' นอกจากนี้ การประชุมเหล่านี้จะต้องเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ด้วย พวกมันถูกแยกไว้ต่างหากเพื่อการนมัสการพระเจ้าตามแบบที่กำหนดไว้

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะอธิบายเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดนี้ของพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ตรัสซ้ำอีกครั้งถึงเรื่องพื้นฐานยิ่งกว่า นั่นคือ วันสัปดาห์ประจำสัปดาห์ “จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสัปดาห์โตแห่งการพักผ่อน เป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” ซนชาติอิสราเอลถูกสั่งห้ามอีกครั้งมิให้ทำงานใดๆในวันนั้น ประการแรกวันนั้นจะต้องเป็นวันพักผ่อน แต่จากนั้นมันจะต้องถูกแยกไว้ต่างหากสำหรับการประชุมในเรื่องจิตวิญญาณ แม้ว่าหลักการนี้ถูกเน้นย้ำในพระราชบัญญัติ แต่มันก็มีมาก่อนพระราชบัญญัติตั้งนาน โดยกินความย้อนไปถึงสัปดาห์แห่งการเนรมิตสร้างนั้น คูปฐมกาล 2:2-3 หลังจากได้กล่าวซ้ำหลักการพื้นฐานนี้ไปแล้ว พระเจ้าก็ทรงอธิบายผ่านทางโมเสสต่อไปและทรงเน้นเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดของปฏิทินฮีบรู

ลนต 23:4-5   นี่เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเจ้าทั้งหลายจะต้องประกาศตามเวลากำหนดของเทศกาลเลี้ยงเหล่านั้น 5 ในเวลาเย็น วันที่สิบสี่ของเดือนแรกเป็นปีศาจของพระเยโฮวาห์ เทศกาลเลี้ยงอันแรกคือ เทศกาลปีศาจ ซึ่งตรงกับวันที่สิบสี่ของเดือนแรก หากเทียบคร่าวๆแล้ว นั่นก็ตรงกับประมาณวันที่สิบสี่ของเดือนเมษายน ในความคิดของชาวตะวันตก จริงๆแล้วมันก็อยู่ในฤดูใบไม้ผลิ แน่แน่นอนว่าเทศกาลปีศาจถูกอธิบายอย่างละเอียดมากกว่านี้ในอพยพ 12

ลนต 23:6-8   และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าทั้งหลายจะต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน 7 ในวันแรกเจ้าทั้งหลายจะมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ ในวันนั้นพวกเขาจะอย่าทำงานหนักใด ๆ 8 แต่เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ ในวันนั้นพวกเขาจะอย่าทำงานหนักใด ๆ”

ต่อจากวันนั้นทันที นั่นคือ วันที่สิบห้าของเดือนนั้นคือเทศกาลเลี้ยงที่สอง “เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ” มันกินเวลาติดต่อกันเจ็ดวันหลังจากนั้น โดยในช่วงเวลาดังกล่าวชนชาติอิสราเอลจะต้องรับประทานแต่ขนมปังไร้เชื้อ ในวันแรกของเทศกาลเลี้ยงนี้ จะต้องมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์และในวันนั้นพระเจ้าตรัสว่า “พวกเจ้าจงอย่าทำงานหนักใด ๆ” วลีหลังนี้ดูเหมือนว่าจะหมายถึงการใช้แรงงานใดๆที่ไม่จำเป็น ในวันที่เจ็ดหลังจากนั้นจะต้องมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งและห้ามมิให้ทำงานหนักใดๆในวันนั้น

ลนต 23:9-14 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลและกล่าวแก่พวกเขาว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่พวกเขา และจงเก็บเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงนำเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในผลิตผลรุ่นแรกของพวกเจ้าไปให้ปุโรหิต 11 และเขาจะเอาฟ่อนข้าวนั้นโบกพัดไปมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อจะเป็นที่พอพระทัยสำหรับพวกเขา วันรุ่งขึ้นหลังจากวันสะบาโตปุโรหิตจะเอาฟ่อนข้าวนั้นโบกพัดไปมา 12 และในวันที่เจ้าทั้งหลายเอาฟ่อนข้าวโบกพัดไปมานั้น พวกเจ้าจงถวายลูกแกะตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งปีปราศจากตำหนิ เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 13 และเครื่องธัญญาบูชาที่ถวายคู่กันนั้น จะต้องเป็นแป้งละเอียดสองในสิบเอฟาห์คลุกด้วยน้ำมัน เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัย และเครื่องดื่มบูชาที่ถวายคู่กันจงเป็นน้ำองุ่นหนึ่งในสี่อิน 14 และเจ้าทั้งหลายจงอย่ารับประทานขนมปัง หรือข้าวคั่ว หรือข้าวสาคั่วจนกว่าจะถึงวันเดียวกันที่พวกเขาได้นำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย จงให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของพวกเจ้าในบรรดาที่อยู่อาศัยของเจ้าทั้งหลาย

เทศกาลเลี้ยงที่สาม คือเทศกาลแห่งผลแรก ชนชาติอิสราเอลถูกสั่ง (เมื่อพวกเขาได้เข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น) ให้นำ “นำเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในผลิตผลรุ่นแรกของพวกเจ้าไปให้ปุโรหิต” ปุโรหิตจะโบกพัดฟ่อนข้าวนั้นต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า เชื่อกันว่านี่เป็นการแสดงการขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ทรงประทานพืชผลให้เก็บเกี่ยว ฤดูกาลเพาะปลูกในตะวันออกกลางปกติเริ่มต้นเร็วกว่าในอเมริกา ช่วงเวลาเก็บเกี่ยวนี้ปกติแล้วตรงกับปลายฤดูใบไม้ผลิ ในสมัยนั้น ชาวอิสราเอลที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจะถวายลูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชา อันหลังนี้เป็นการถวายน้ำองุ่นหนึ่งควอทแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นการขอบพระคุณสำหรับการเก็บเกี่ยวครั้งแรก

ชนชาติอิสราเอลถูกห้ามมิให้รับประทานพืชผลใดๆทั้งสิ้นจนกว่าพวกเขาได้นำผลแรกมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสียก่อน วลีที่กล่าวถึงข้าวคั่วและข้าวสาคั่วก็หมายถึงอาหารหรือผลไม้ที่ปรุงเสร็จแล้วซึ่งมาจากผลเก็บเกี่ยวของพวกเขา แน่ทีเดียว ในฐานะเป็นกฎเกณฑ์ ชนชาติอิสราเอลต้องแสวงหาสิ่งต่างๆที่เป็น

ของพระเจ้าก่อนที่จะรับประทานผลเก็บเกี่ยวของตน

ลนต 23:15-22 และจากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าวแห่งเครื่องบูชาโบกพัดมาถวาย เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังจากวันสะบาโต จนครบเจ็ดวันสะบาโต 16 เจ้าทั้งหลายจงนับไปให้ได้ห้าสิบวัน คือจนถึงวันรุ่งขึ้นหลังจากวันสะบาโตที่เจ็ด และพวกเจ้าจงถวายเครื่องธัญญาบูชาใหม่แด่พระเยโฮวาห์ 17 เจ้าทั้งหลายจงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองโนลิบเอฟาห์จากที่อยู่อาศัยของพวกเจ้ามาโบกพัดไปมา ขนมปังนั้นจงทำด้วยแป้งละเอียด ใส้เชื้อแล้วอบ ขนมปังนั้นเป็นผลแรกถวายแด่พระเยโฮวาห์ 18 และพร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าทั้งหลายจงเอาลูกแกะเจ็ดตัวอายุไม่เกินหนึ่งปี ปราศจากตำหนิ วัวหนุ่มหนึ่งตัวและแกะตัวผู้สองตัวมาถวาย สัตว์เหล่านี้จะเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาที่ถวายคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่ถวายคู่กัน คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 19 แล้วเจ้าทั้งหลายจงถวายลูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาได้บาป และลูกแกะสองตัวอายุไม่เกินหนึ่งปีเป็นเครื่องสันติบูชา 20 และปุโรหิตจงเอาสิ่งเหล่านี้โบกพัดไปมาพร้อมกับขนมปังจากผลแรก เป็นเครื่องบูชาโบกพัดถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว สัตว์เหล่านี้จะเป็นของบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์สำหรับปุโรหิต 21 และในวันเดียวกันนั้น เจ้าทั้งหลายจงประกาศว่า วันนั้นจงเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า ในวันนั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำงานหนักใด ๆ วันนั้นจงให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตยในบรรดาที่อยู่อาศัยของพวกเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าทั้งหลาย 22 และเมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของพวกเจ้า เจ้าจงอย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาของเจ้าจนหมด ทั้งเจ้าจงอย่าเก็บข้าวใด ๆ ที่ร่วงหล่นของเจ้า เจ้าจงเหลือสิ่งเหล่านั้นไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย”

เทศกาลเลี้ยงที่สี่ คือ เทศกาลที่ต่อมาถูกเรียกว่า เพ็นเทคอสต์ ชนชาติอิสราเอลต้องนับห้าสิบวันหลังจากฟ่อนข้าวของเครื่องบูชาโบกพัดซึ่งเป็นผลแรกได้ถูกถวายแล้วและในวันนั้นต้องถือวันเทศกาลเลี้ยงอีกวัน อย่่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแล้ว พวกยิวก็เปลี่ยนมานับต่อจากการเริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ นั่นเป็นวิธีปฏิบัติในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ในวันเพ็นเทคอสต์ ชนชาติอิสราเอลถูกสั่งให้ถวายขนมปังสองก้อนเป็นเครื่องบูชาโบกพัดต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นก็ถวายลูกแกะเจ็ดตัว วัวหนุ่มหนึ่งตัว และแกะผู้สองตัว พวกหลังนี้จะเป็นเครื่องเผาบูชาและพวกแรกถวายเป็นเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อรวมกันแล้ว พวกมันจะเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวานพอพระทัยแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นปุโรหิตจะต้องถวายลูกแพะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปพร้อมกับลูกแกะอีกสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกโบกพัดไปมาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน วันนั้นจะต้องเป็นวันประชุมอสังคคีสิทธิ์โดยห้ามมิให้ทำงานที่ไม่จำเป็น ในบริบทเดียวกันนี้ ชนชาติอิสราเอลถูกเตือนความจำให้ทิ้งข้าวริมขอบนาให้แก่พวกคนขัดสนและนักเดินทาง คำเตือนนี้ถูกเน้นด้วยคำเตือนความจำที่ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย" คำตรัสนี้ปิดท้ายวันเทศกาลเลี้ยงเหล่านี้ของฤดูใบไม้ผลิและต้นฤดูร้อน

ลนต 23:23-25 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ในเดือนที่เจ็ด ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร เป็นการประชุมอสังคคีสิทธิ์ 25 ในวันที่นั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำงานหนักใด ๆ แต่พวกเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

เทศกาลเลี้ยงที่ห้าคือ เทศกาลแห่งเสียงแตร ซึ่งตรงกับวันแรกของเดือนที่เจ็ดซึ่งกะคร่าวๆก็ตรงกับเดือนตุลาคม จะต้องมีการถวายเครื่องบูชาหนึ่งบนแทนบูชาที่หุ้มด้วยทองเหลืองนั้น ในวันที่มีการประชุมนั้น ความหมายของการเป่าแตรที่ว่าเป็นไม่ปรากฏชัดเจนในข้อความที่เขียนไว้ พวกผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องยิวได้เสนอข้อเสนอแนะหลายประการ เช่น เป็นที่ระลึกถึงเรื่องการถวายอิสอัคและการที่แกะผู้ตัวหนึ่งถูกฆ่าแทนที่เขา ท่านอื่นๆก็คิดว่าเป็นที่ระลึกถึงชัยชนะต่างๆที่ได้มา กระนั้นท่านอื่นๆก็คิดว่ามันเป็นเครื่องเตือนใจถึงเสียงแตรแห่งการพิพากษาของพระเจ้า ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ เป็นที่ระลึกถึงทุกสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อชนชาติอิสราเอลและพระราชกิจของพระองค์โดยรวม ซึ่งอาจมีความหมายเรียบง่ายถึงขนาดแค่บ่งบอกถึงการเริ่มต้นของฤดูเทศกาลเลี้ยงอสังคคีสิทธิ์ในฤดูใบไม้ร่วงเท่านั้น

ลนต 23:26-32 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 27 “เช่นเดียวกันในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้จะต้องเป็นวันแห่งการลบลมทิน วันนั้นจงให้เป็นการประชุมอสังคคีสิทธิ์สำหรับพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะต้องทรมานจิตใจของตนเอง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 28 และในวันเดียวกันนั้น เจ้าทั้งหลายจงอย่าทำงานใด ๆ เพราะเป็นวันแห่งการลบลมทิน เพื่อจะทำการลบลมทินให้พวกเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย 29 เพราะในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามที่ไม่ทรมานจิตใจผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน 30 และในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามที่ทำกรงานใด ๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา 31 เจ้าทั้งหลายจงอย่าทำงานใด ๆ เลย จงให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของพวกเจ้าในบรรดาที่อยู่อาศัยของเจ้าทั้งหลาย 32 วันนั้นจงให้เป็นวันสะ

บาโตแห่งการพักสงบแก่พวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะต้องทรงมานิจใจของตนเอง เริ่มตั้งแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าทั้งหลายจะต้องฉลองวันสะบาโตของพวกเจ้า จากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น”

เทศกาลเลี้ยงที่หก คือ วันแห่งการลบลมทิน ซึ่งถูกถือในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด (ช่วงฤดูใบไม้ร่วง กลางเดือนตุลาคม) รายละเอียดที่เจาะจงของวันแห่งการลบลมทินถูกอธิบายไว้ในเลวีนิติ 16 อย่างไรก็ตาม ตรงนี้พระเยโฮวาห์ตรัสชัดเจนแก่ชนชาติอิสราเอลว่ามันเป็นวันแห่งการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เป็นวันที่ห้ามทำงานใดๆเด็ดขาด ชนชาติอิสราเอลถูกสั่งให้ทรงมานิจใจของตนในวันนั้น ความหมายก็คือ การกลับใจใหม่ของคนทั้งชาติและการถ่อมใจลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของตน เช่นเดียวกับวันอื่นๆที่เหลื่อมกันจะต้องเป็นวันสะบาโตแห่งการพักสงบ

ลนต 23:33-44 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 34 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดนี้ จงให้เป็นวันเทศกาลแห่งการอยู่เพิงถวายเป็นเวลาเจ็ดวัน 35 ในวันแรกจะมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ ในวันนั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำงานหนักใด ๆ 36 ในเจ็ดวันนั้นเจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ ในวันที่แปดจะเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมอย่างเอาจริงเอาจัง และในวันนั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำงานหนักใด ๆ 37 นี่เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าทั้งหลายจะต้องประกาศเป็นการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้ นำเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาบูชา เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องดื่มบูชา มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทุกสิ่งตามวันกำหนดนั้น ๆ 38 นอกเหนือจากบรรดาวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือจากของถวายทั้งหลายของพวกเจ้า และนอกเหนือจากการปฏิญาณทั้งหลายของพวกเจ้า และนอกเหนือจากบรรดาเครื่องบูชาที่ถวายด้วยความสมัครใจของพวกเจ้า ซึ่งเจ้าทั้งหลายนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 39 เช่นเดียวกันในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เมื่อเจ้าทั้งหลายได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว พวกเจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันแรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต 40 และในวันแรกเจ้าทั้งหลายจงนำกิ่งไม้จากต้นที่สวองาม ไบอินทผลัม กิ่งไม้ที่มีใบดก และกิ่งต้นหลิวแห่งธารน้ำ และพวกเจ้าจงปดียินดีอยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย 41 และเจ้าทั้งหลายจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงให้เทศกาลนี้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงฉลองเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด 42 เจ้าทั้งหลายจงอาศัยอยู่ในเพิงเป็นเวลาเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานอิสราเอลจงอาศัยอยู่ในเพิง 43 เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าทั้งหลายจะได้ทราบว่า เมื่อ

เราพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์นั้น เราได้ให้พวกเขาอาศัยอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกเขา” 44 และดังนั้นแหละ โมเสสได้ประกาศให้ชนชาติอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตาม กำหนดของพระเยโฮวาห์

เทศกาลเลี้ยงที่เจ็ดและเป็นอันสุดท้ายคือ เทศกาลแห่งการอยู่เพิง คำภาษาฮีบรูที่ใช้เรียกเพิงคือ 'สุคคาห์' มันเป็นเทศกาลสุดท้ายในกลุ่มเทศกาลเลี้ยงสามเทศกาลในฤดูใบไม้ร่วงของพระเยโฮวาห์ใน ประมาณเดือนตุลาคมของปี ซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงที่กินเวลาแปดวันซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวเครื่องบูชาพิเศษ ต่างๆจะต้องถูกถวายเพื่อชนชาตินั้นที่พลับพลา (เครื่องเผาบูชาต่างๆ เครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชา ต่างๆ เพิ่มเข้ากับของถวายต่างๆและเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่ประชาชนนำมาถวาย) อย่างไรก็ตาม ชนชาติ อิสราเอลยังต้องทำเพิงขึ้นมาในวันแรกและอาศัยอยู่ในเพิงเหล่านั้นตลอดระยะเวลาเจ็ดวันต่อมานั้น ความ หมายก็คือ พวกเขาต้องสร้างกระท่อมหยาบๆขึ้นมาจากกิ่งไม้แบบต่างๆเพื่อระลึกถึงการที่ชนชาติอิสราเอล เคยอาศัยอยู่ในเต็นท์ (เพิง) ขณะพวกเขาเดินทางจากอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้

คำที่แปลว่า เพิง คือ 'สุคคาห์' เช่นกัน มีความหมายว่ากระท่อมด้วยในเชิงที่อาศัยชั่วคราว มันจะเป็น ที่ระลึกเสมอไปทุกปีว่าชนชาติอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในที่พักชั่วคราวตลอดการอพยพนั้นและการที่พระเจ้า ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นตลอดช่วงเวลาดังกล่าว พวกเขาจึงถูกบัญชาให้ชื่นชมยินดีต่อพระพักตร์องค์พระผู้ เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขาตลอดฤดูกาลนั้น

เห็นได้ชัดว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องถูกถือปฏิบัติทันทีที่พวกอิสราเอลไปถึงในแผ่นดินแห่งพระสัญญา นั้น หลายท่านเชื่อว่าเพิง (หรือ *สุคคาห์*) เป็นภาพเล็งถึงการที่พระเยซูเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังและประทับ อยู่ (ตรงตัวคือ อยู่เพิง) ท่ามกลางพวกเรา ดู ยอห์น 1:14 เทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดของพระเยโฮวาห์ตามปีแบบยิว จึงเสร็จสมบูรณ์ดังนี้

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 24: บทที่ 24 นำเสนอรายละเอียดครั้งสุดท้ายของการเริ่มปรนนิบัติในพลับพลา ได้แก่ การจุดคันประทีปและการวางขนมปังหน้าพระพักตร์ เหตุการณ์เรื่องการพุดหมิ่นประมาทและการ พิพากษาลงโทษที่ตามมาอย่างรวดเร็วถูกกล่าวถึง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) น้ำมันสำหรับคันประทีปใน ข้อ 1-4; (2) การจัดเตรียมขนมปังหน้าพระพักตร์ในข้อ 5-9; (3) และการจัดการกับการพุดหมิ่นประมาท

ลนต 24:1-4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงบัญชาแก่ชนชาติอิสราเอลให้พวกเขา นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ที่คั้นไว้นั้นมาให้เจ้าสำหรับจุดประทีป เพื่อจะทำให้คันประทีปนั้นลุกอยู่เสมอ 3 ข้างนอกม่านของหีบพระโอวาท ในพลับพลาแห่งชุมนุมชน จงให้อาโรนจัดเตรียมประทีปนั้นอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า จงให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของพวกเจ้า 4 จงให้เขาจัดเตรียมประทีปซึ่งอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เสมอ

เมื่อการปรนนิบัติในพลับพลาได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว พระเจ้าก็ตรัสสั่งผ่านทางโมเสสให้ชนชาติอิสราเอลจัดเตรียม “น้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ที่คั้นไว้นั้นมาให้เจ้าสำหรับจุดประทีป” สำหรับคันประทีปทองคำนั้นที่อยู่ในห้องส่วนหน้า ได้กลายเป็นหน้าที่ของอาโรนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาที่จะจุด (นั่นคือ ตกแต่ง) คันประทีปเมโนราห์นั้นเสมอไป แน่แน่นอนว่าเขาอาจมอบหมายงานเหล่านี้ให้กับปุโรหิตคนอื่นๆด้วย

ลนต 24:5-9 เจ้าจงเอาแป้งละเอียด และอบขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งละเอียดสองในสิบเอฟ่าห์ 6 และเจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถว ๗ ละหกก้อน 7 และเจ้าจงเอากำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะให้อยู่บนขนมปังเป็นที่ระลึก คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 8 ทุก ๆ วันสะบาโตจงให้เขาจัดเตรียมขนมปังไว้ให้เป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ คือเอามาจากชนชาติอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ 9 และขนมปังนี้จงให้เป็นของอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกเขาจงรับประทานขนมปังนี้ในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะขนมปังนี้เป็นของบริสุทธิ์ที่สุดสำหรับพระองค์ที่ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ”

จากนั้น พระเจ้าก็ตรัสสั่งผ่านทางโมเสสว่าขนมปังสิบสองก้อนซึ่งทำจากแป้งละเอียดจะต้องถูกทำขึ้นมา จากนั้นจะต้องถูกนำไปวางไว้บนโต๊ะวางขนมปังหน้าพระพักตร์ในห้องส่วนหน้าของพลับพลาเป็นสองแถวๆละหกก้อน กำยานจะต้องถูกพรมไว้บนขนมปังเหล่านั้นด้วย ทุกวันสะบาโต อาโรน (นั่นคือ มหาปุโรหิต) จะต้องวางขนมปังอบใหม่ๆวางบนโต๊ะนั้น เมื่อเสร็จสิ้นหน้าที่ของมันแล้วขนมปังนั้นจะต้องถูกรับประทานโดยอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาในเขตพลับพลา ไม่มีการกล่าวชัดเจนว่าขนมปังนั้นเป็นขนมปังมีเชื้อหรือไร้เชื้อ อย่างไรก็ตาม เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเป็นขนมปังไร้เชื้อ

ลนต 24:10-16 และบุตรชายคนหนึ่งของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาของเขาเป็นคนอียิปต์

ออกไปท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และบุตรชายของหญิงคนอิสราเอลคนนี้ก็กับชายคนอิสราเอลคนหนึ่งได้ทะเลาะวิวาทกันในค่าย 11 และบุตรชายของหญิงคนอิสราเอลคนนั้นได้หมิ่นประมาทและได้แข่งค่าพระนามของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้นำตัวเขามายังโมเสส (และมารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรสาวของคิบริคนเผ่าดาน) 12 และพวกเขาจึงควบคุมเขาไว้จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่เปิดเผยต่อเขาทั้งหลาย 13 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 14 “จงนำผู้ที่แข่งค่านั้นออกไปข้างนอกค่ายและให้บรรดาผู้ที่ไต่ยืนเขาพูดวางมือของตนไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาเสีย 15 และเจ้าจงพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ผู้ใดก็ตามแข่งค่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขา 16 และผู้ใดที่หมิ่นประมาทพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน และจงให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขาให้ตาย คนต่างด้าวหรือชาวเมืองนั้นก็ดี เมื่อเขาหมิ่นประมาทพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกประหารชีวิต

เรื่องของชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเกิดจากหญิงชาวอิสราเอลและบิดาชาวอียิปต์ และการพูดหมิ่นประมาทของชายหนุ่มคนนั้นถูกบันทึกไว้อย่างจริงจัง ดูจากคำพูดเกริ่นนำแล้ว เราควรหมายเหตุไว้ว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นผลของการแต่งงานแบบผสม (ประชาชนของพระเจ้ากับชาวโลก) เขาทะเลาะวิวาทกับชายคนอิสราเอลคนหนึ่ง ระหว่างที่มีการทะเลาะวิวาทกันอยู่นั้น ชายหนุ่มคนนั้นที่บิดาเป็นชาวอียิปต์ก็ "หมิ่นประมาทและได้แข่งค่าพระนามของพระเยโฮวาห์" จากนั้นเขาก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าโมเสสทันทีผู้ซึ่งสั่งให้กักตัวเขาไว้ก่อน "จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่เปิดเผยต่อเขาทั้งหลาย"

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าเองทรงสั่งโมเสสว่าผู้หมิ่นประมาทคนนี้จะต้องถูกเอาหินขว้างให้ตาย นอกจากนี้ ทุกคนที่ได้ยืนเขาแข่งค่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะต้องวางมือของตนบนศีรษะของเขาเพื่อยืนยันถึงความผิดของเขา จากนั้นพระเจ้าผ่านทางโมเสสก็ทรงทวนซ้ำบัญญัติข้อที่สามของบัญญัติสิบประการ นอกจากนี้ ตรงนี้มีเสริมไว้ด้วยคือ โทษประหารชีวิตอันชัดเจนสำหรับการพูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ดู อพยพ 20:7 ผู้ที่ถูกปรับโทษจึงถูกประหารชีวิตตามที่ระบุไว้ในข้อ 23

ลนต 24:17-23 และผู้ที่มาผู้อื่นจะต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน 18 และผู้ที่มาสัตว์จะต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์ 19 และถ้าผู้ใดทำให้เพื่อนบ้านของตนมีตำหนิ เขาทำให้มีตำหนิอย่างไร ก็จงให้ทำแก่เขาอย่างนั้น 20 กระจุกหักแทนกระจุกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขาทำให้ผู้อื่นมีตำหนิอย่างไร เขาก็จะต้องถูกทำให้มีตำหนิอย่างนั้นเหมือนกัน 21 และผู้ใดที่มาสัตว์ ผู้นั้นจะต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่มาคน ผู้นั้นจะต้องถูกประหารชีวิต 22 เจ้าทั้งหลายจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว

และสำหรับชาวเมืองของตน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา” 23 และโมเสสพูดกับชนชาติอิสราเอลให้พวกเขาพาคนที่เข่งดำนั้นออกไปนอกลำค้ำ และเอาหินขว้างเขาเสีย และชนชาติอิสราเอลกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้นำเสนอสรุปย่อสั้นๆของกฎหมายแพ่งของชนชาติอิสราเอล โดยเฉพาะเมื่อเกิดการประยุคต์ใช้โทษประหารชีวิตเป็นครั้งแรกภายใต้พระราชบัญญัติแล้ว กล่าวโดยสรุปก็คือ การฆาตกรรมจะต้องเป็นมิโทษประหารชีวิต การทำให้ผู้อื่นสูญเสียสัตว์ (นั่นคือ ทรัพย์สิน) ของตนจำเป็นต้องมีการชดเชย การทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บจะต้องมีการแก้แค้นแก่ถึงระดับการบาดเจ็บเดิมเท่านั้น "กระดูหัก แทนกระดูหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน"

คำที่แปลว่า กระดูหัก (*เชบาร์*) มีความหมายว่า 'การทำให้หัก' หรือ 'รอยร้าว' ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า โทษทางแพ่งไม่อาจเกินกว่าการบาดเจ็บเดิมได้ มีการกล่าวซ้ำว่า ต้องมีการชดเชยสำหรับการทำให้ผู้อื่นสูญเสียสัตว์ของตนและการฆาตกรรมจะต้องมีโทษถึงตาย

สุดท้าย พระเจ้าทรงนิยามว่าพระราชบัญญัตินี้จะต้องถูกนำไปใช้อย่างเท่าเทียมกัน คือกับทั้งพลเมืองแห่งอิสราเอลและคนต่างด้าวในแผ่นดินของพวกเขาเหมือนกัน จะต้องไม่มีการแบ่งแยกความแตกต่าง อีกครั้งที่พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาถึงพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ นั่นคือ "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา"

*****

ภาพรวมของลวีนิติ 25: รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกฎหมายแพ่งของชนชาติอิสราเอล (นั่นคือ คำตัดสินต่างๆในเรื่องที่เกี่ยวกับพลเมือง) ถูกให้ไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ปีสะบาโตในข้อ 1-7; (2) ปีแห่งการเฉลิมฉลองในข้อ 8-17; (3) การห้ามมิให้กดขี่ข่มเหงผู้อื่นในข้อ 8-22; (4) การไถ่ถอนที่ดินและบ้านเรือนในข้อ 23-34; (5) การแสดงความกรุณาต่อคนยากจนในข้อ 35-46 และ (6) ข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับทาสและการห้ามมิให้เอาโรคเอาเปรียบพวกเขาในข้อ 47-55

ลนต 25:1-7 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า 2 “จงพูดกับชนชาติอิสราเอลและกล่าวแก่พวกเขาว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้ามาในแผ่นดินที่เราให้พวกเจ้า นั้น ตั้งนั้น จงให้แผ่นดิน

นั่นคือสัปดาห์แต่พระเยโฮวาห์ 3 เจ้าจงหว่านพืชในไร่นาของเจ้าเป็นเวลาหกปี และเจ้าจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลจากสวนนั้นเป็นเวลาหกปี 4 แต่ในปีที่เจ็ดนั้นจะต้องเป็นปีสัปดาห์แห่งการพักสงบสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสัปดาห์แต่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านพืชในไร่นาของเจ้า หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า 5 สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเองจากพืชผลของเจ้า เจ้าจงอย่าเก็บเกี่ยว ทั้งองุ่นซึ่งเกิดอยู่ที่เถาที่เจ้ามิได้ตัดแต่งกิ่งก็อย่าเก็บ เพราะเป็นปีแห่งการพักสงบสำหรับแผ่นดิน 6 และปีสัปดาห์แห่งแผ่นดินนั้นจะมีอาหารให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้า 7 และพืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารแก่สัตว์เลี้ยงของเจ้า และแก่สัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

หลักการเรื่องสัปดาห์กินความรวมถึงสัปดาห์ที่เป็นปีเหมือนกับสัปดาห์ที่เป็นวัน ดังนั้น แนวคิดของคนฮีบรูเรื่องสัปดาห์จึงสามารถหมายถึงช่วงเวลาเจ็ดปีเหมือนในคาเนียล 9 ได้เช่นกัน ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงตั้งข้อบังคับต่างๆเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นที่พวกเขาจะได้รับเป็นมรดกในไม่ช้า เมื่อถึงตอนนั้น พวกเขาจะต้องปลูกและเก็บเกี่ยวไร่นาของพวกเขาเพื่อความต้องการของพวกเขาเองเป็นเวลาหกปี “แต่ในปีที่เจ็ดนั้นจะต้องเป็นปีสัปดาห์แห่งการพักสงบสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสัปดาห์แต่พระเยโฮวาห์” เมื่อถึงปีที่เจ็ดพวกเขาต้องไม่เพาะปลูกและไม่ลิดแขนงสวนองุ่นของตน จุดประสงค์ที่สำคัญกว่าก็คือ เพื่อที่จะปล่อยให้แผ่นดินนั้นได้หยุดพักเป็นเวลาหนึ่งปีทุกๆเจ็ดปี (เราควรหมายเหตุไว้ว่า การฝ่าฝืนกฎเกณฑ์นี้เองที่ทำให้ชนชาติอิสราเอลถูกขับออกไปจากแผ่นดินนั้นในที่สุด ดู เลวีนิติ 26:33-34, 2 พงศาวดาร 36:21 และเยเรมีย์ 25:11-12)

รายละเอียดเพิ่มเติมถูกระบุไว้ว่าชนชาติอิสราเอลต้องไม่เพาะปลูกในแผ่นดินนั้นในช่วงปีสัปดาห์ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพืชผลที่สร้างรายได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขา คนรับใช้ของพวกเขา และปศุสัตว์ของพวกเขาสามารถรับประทานพืชผลใดก็ตามที่รับประทานได้ซึ่งงอกขึ้นเองในปีนั้น คำที่แปลว่าอาหาร (โศคลาห์) ในข้อ 6-7 ก็หมายถึง 'อาหาร' อย่างไรก็ตาม ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกเขาถูกห้ามมิให้เพาะปลูกหรือเก็บเกี่ยวสิ่งใดก็ตามอย่างจริงจังในปีนั้น

ลนต 25:8-17 และเจ้าจงนับปีสัปดาห์เจ็ดปีสำหรับเจ้า คือเจ็ดปีคุณเจ็ดปี และเวลาปีสัปดาห์เจ็ดปีจะเป็นปีสัปดาห์สำหรับเจ้า 9 ดังนั้น เจ้าจงให้เปาแตรแห่งการเฉลิมฉลองในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงให้เปาแตรทั่วแผ่นดินของพวกเจ้าในวันแห่งการลบมลทิน 10 และเจ้าทั้งหลายจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีริสุทธี และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินนั้น จงให้เป็นปีแห่งการ

เฉลิมฉลองสำหรับพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจงให้ทุกคนกลับไปยังที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน และพวกเจ้าจงให้ทุกคนกลับไปสู่ครอบครัวของตน 11 ปีที่ห้าสิบนั้นจะเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองสำหรับพวกเจ้า ในปีนั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บองุ่นจากเถาของเจ้าที่มีได้ตัดแต่งกิ่ง 12 เพราะเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลอง จะเป็นปีบริสุทธิ์สำหรับเจ้าทั้งหลาย พวกเจ้าจงรับประทานพืชผลที่งอกมาจากไร่นาในปีนั้น 13 ในปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ เจ้าทั้งหลายจงให้ทุกคนกลับไปยังที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน 14 และถ้าเจ้าขายสิ่งใด ๆ ให้เพื่อนบ้านของเจ้า หรือซื้อสิ่งใด ๆ จากมือเพื่อนบ้านของเจ้า เจ้าทั้งหลายจงอย่ากดขี่ข่มเหงกันและกัน 15 ตามจำนวนปีหลังจากปีแห่งการเฉลิมฉลอง เจ้าจงซื้อไร่นาจากเพื่อนบ้านของเจ้า และตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้จงให้เขาขายแก่เจ้า 16 ถ้ามากปีเจ้าจะต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น และถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้นเขาขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช 17 เจ้าทั้งหลายจงอย่ากดขี่ข่มเหงกันและกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า

นอกจากนี้ เมื่อครบเจ็ดปีสะบาโต (นั่นคือ สี่สิบเก้าปี) ปีพิเศษซึ่งเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองจะต้องถูกประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน คำที่แปลเช่นนั้น (โยว์เบล) มีความหมายว่าการส่งสัญญาณด้วยเสียงแตร ซึ่งในกรณีนี้บ่งบอกถึงความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก ปีแห่งการเฉลิมฉลองจะต้องถูกประกาศให้ทราบอย่างเป็นทางการในวันแห่งการลบมลทิน (วันที่สิบของเดือนที่เจ็ด) ดังนั้น มันจึงถูกส่งสัญญาณไปทั่วแผ่นดินนั้น โดยการเป่าแตร

ปีแห่งการเฉลิมฉลองมีความหมายหลายประการ (1) คนรับใช้ชาวฮีบรูคนใดก็ตามในปีแห่งการเฉลิมฉลองจะต้องถูกปล่อยตัวเป็นอิสระอย่างเป็นทางการ ดังนั้น ปีที่ห้าสิบจึงเป็นการประกาศ “อิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินนั้น” (2) นอกจากนี้ ที่ดินใดก็ตามที่ถูกจำนองไว้หรือถูกยึดไปเพื่อชำระหนี้สินก็จะต้องถูกส่งคืนให้แก่เจ้าของเดิมตามตระกูลของตน นอกจากนี้ (3) ปีสะบาโตที่สองซึ่งเกี่ยวข้องกับแผ่นดินนั้นจะต้องถูกบังคับใช้ ดังนั้น แผ่นดินนั้นจะต้องถูกปล่อยว่างไว้เป็นเวลาสองปีนับตั้งแต่ปีที่สี่สิบเก้าไปจนจบปีที่ห้าสิบ มันเป็น “ปีแห่งการเฉลิมฉลอง จะเป็นปีบริสุทธิ์สำหรับเจ้าทั้งหลาย” เช่นเดียวกับในปีสะบาโตปกติ พวกเขาได้รับอนุญาตให้หาอาหารจากสิ่งที่ยกขึ้นเองเพื่อไว้ใช้บริโภคส่วนตัวได้ (4) สุดท้าย กรรมสิทธิ์ (น่าจะหมายถึงที่ดิน) ซึ่งถูกซื้อไปจากเจ้าของเดิมตามตระกูลจะต้องถูกส่งคืนให้แก่เขา (นั่นคือ ขายคืนให้)

อย่างไรก็ตาม มันจะต้องนับตามจำนวนระยะเวลาที่ผู้ซื้อได้ใช้ประโยชน์จากแผ่นดินนั้นจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง อย่างไรก็ตาม หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ “เจ้าทั้งหลายจงอย่ากดขี่ข่มเหงกันและกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า” ดังนั้นในปีแห่งการเฉลิมฉลองชนชาติอิสราเอลไม่เพียงต้องปล่อยให้แผ่นดินของตนได้พักอีกหนึ่งปีสะบาโตเท่านั้น แต่พวกเขาจะต้องส่งคืนที่ดินใดก็ตามที่ตนได้มาไม่ว่าด้วยการยึดเป็นทรัพย์จำนองหรือการขายให้แก่เจ้าของเดิมตามตระกูลด้วย นอกจากนี้ คนรับใช้ชาวฮีบรูทุกคนจะต้องถูกปล่อยตัวในปีนั้น

ลนต 25:18-24   ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายของเรา และรักษาคำตัดสินต่าง ๆ ของเราและกระทำตาม และพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัย 19 และแผ่นดินจะบังเกิดผลของมัน และเจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานอย่างอิมหำ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัย 20 และถ้าเจ้าทั้งหลายจะพูดว่า ‘ในปีที่เจ็ดพวกเราจะเอาอะไรรับประทาน ดูเถิด เราทั้งหลายจะไม่ได้หว่านหรือเกี่ยวพืชผลของพวกเรา’ 21 ดังนั้น เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าทั้งหลายในปีที่หก และแผ่นดินนั้นจะบังเกิดพืชผลมากพอสำหรับสามปี 22 และเจ้าทั้งหลายจะหว่านในปีที่แปด และจะยังรับประทานของแก่นั้นจนถึงปีที่เก้า จนกว่าพืชผลใหม่ของแผ่นดินนั้นเข้ามา พวกเจ้าจะรับประทานพืชผลแก่นนั้นอยู่ 23 แผ่นดินนั้นจะขายขาดไม่ได้ เพราะว่าแผ่นดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา 24 และตลอดทั่วทั้งแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายถือกรรมสิทธิ์อยู่นั้น พวกเจ้าจงให้มีการไถ่ถอนแผ่นดินนั้นคืน

พระเจ้าทรงประกาศเรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ของพระองค์และว่าหากพวกเขาจะถือตามหลักการนี้ “พวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัย” ตามประวัติศาสตร์แล้ว ไม่มีข้อบ่งชี้ใดที่บ่งบอกว่าชนชาติอิสราเอลเคยเชื่อฟังกฎเกณฑ์ข้อนี้อย่างจริงจัง พวกเขาจึงถูกพระเจ้าของตบตีสอน ดูหนังสือผู้วินิจฉัยเป็นตัวอย่าง

เพื่อตอบข้อโต้แย้งอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ว่า “ในปีที่เจ็ดพวกเราจะเอาอะไรรับประทาน ดูเถิด เราทั้งหลายจะไม่ได้หว่านหรือเกี่ยวพืชผลของพวกเรา” พระเจ้าตรัสตอบว่า “ดังนั้น เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าทั้งหลายในปีที่หก และแผ่นดินนั้นจะบังเกิดพืชผลมากพอสำหรับสามปี และเจ้าทั้งหลายจะหว่านในปีที่แปด และจะยังรับประทานของแก่นนั้นจนถึงปีที่เก้า จนกว่าพืชผลใหม่ของแผ่นดินนั้นเข้ามา พวกเจ้าจะรับประทานพืชผลแก่นนั้นอยู่” ดังนั้นการถือรักษาปีสะบาโตและปีแห่งการเฉลิมฉลองจึงไม่เพียงเป็นการกระทำที่แสดงถึงความเชื่อฟังเท่านั้น แต่เป็นการกระทำที่แสดงถึงความเชื่อด้วย ในการถือปีทั้งสองนั้น

ก่อนอื่นพวกเขาจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้าและวางใจพระองค์ว่าจะทรงเลี้ยงดูสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว

อีกครั้งที่ว่าไม่มีบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่ระบุว่าชนชาติอิสราเอลเคยทำทั้งสองอย่าง อย่างน้อยก็ในแบบที่เสมอต้นเสมอปลาย (เมื่อหัก 490 ปีย้อนกลับไปจากปี 605 ก่อนค.ศ. เมื่อพวกเขาถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินนั้น ช่วงเวลาก็ตรงกับสมัยของซาอูลและสิ้นสุดยุคของบรรดาผู้วินิจฉัย) น่าเศร้าที่ชนชาติอิสราเอลโดยรวมไม่เคยเชื่อฟังหรือไว้วางใจพระเจ้าของตนอย่างสุดจิตสุดใจเลย

พระเจ้าทรงปิดท้ายคำประกาศนี้ว่าการขายที่ดินใดก็ตาม (ในแผ่นดินนั้น) สำหรับคนฮีบรูจะไม่มีวันเป็นการขายแบบถาวรเด็ดขาด แผ่นดินนั้นเป็นของพระเจ้าตั้งแต่แรกอยู่แล้ว จะว่าไปแล้วพวกเขาก็เป็น “คนต่างด้าวและคนสัญจร” ในแผ่นดินนั้นกับพระเจ้า นอกจากนี้ ในปีแห่งการเฉลิมฉลอง ที่ดินใดก็ตามที่ถูกขายไปจะต้องถูกคืนให้แก่เจ้าของเดิมตามตระกูล อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้หมายเหตุไว้อีกครั้ง ที่ดินเหล่านั้นจะต้องถูกไถ่ถอน นั่นคือ พวกมันจะต้องถูกซื้อคืนไปตามราคาที่น่าตามจำนวนปี

ลนต 25:25-34 ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา และหากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถ่ถอนที่ดินนั้น ดังนั้น จงให้เขาไถ่ถอนที่ดินซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น 26 และถ้าชายคนนั้นไม่มีผู้อื่นมาไถ่ถอนที่ดินนั้นให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนที่ดินนั้นเอง 27 ดังนั้น จงให้เขานับปีทั้งหลายที่เขาขายที่ดินนั้นไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้ เพื่อเขาจะได้กลับไปอยู่ในที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 28 แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่ที่ดินนั้นคืนได้ ดังนั้น ที่ดินที่เขาได้ขายไปจงให้อยู่ในมือของผู้ซื้อที่ดินนั้นจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง และในปีแห่งการเฉลิมฉลองนั้นจะต้องคืนที่ดินนั้น และเขาจะได้กลับไปอยู่ในที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 29 และถ้าชายคนใดขายบ้านซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง ดังนั้นเขาไถ่ถอนบ้านนั้นคืนได้ภายในหนึ่งปีแรกที่เขาขายบ้านนั้นไป ภายในหนึ่งปีเต็มเขาไถ่ถอนบ้านนั้นได้ 30 และถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ไถ่ถอนบ้านนั้น ดังนั้นให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ซื้อบ้านที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นจะได้สิทธิ์ครอบครองบ้านนั้นตลอดชั่วอายุของเขา ในปีแห่งการเฉลิมฉลองก็ไม่ต้องคืนบ้านนั้นให้ 31 แต่บ้านใด ๆ ที่อยู่ในหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบ จงนับบ้านเหล่านั้นเข้าเป็นพวกเดียวกันกับไร่นาในแผ่นดินนั้น คือไถ่ถอนบ้านเหล่านั้นคืนได้ และจะต้องคืนบ้านนั้นในปีแห่งการเฉลิมฉลอง 32 อย่างไรก็ตามเมืองต่าง ๆ ของคนเลวี และบ้านใด ๆ ในเมืองที่พวกเขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา 33 และถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี ดังนั้นบ้านซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์จะต้องกลับคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง เพราะบ้านทั้งหลายในเมืองต่าง ๆ ของ

คนเลวีเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาท่ามกลางชนชาติอิสราเอล 34 แต่ไร่นาที่อยู่ชานเมืองตามเมืองทั้งหลาย
ของพวกเขาจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์เนื่องนิยต์ของเขาทั้งหลาย

ข้อบังคับเพิ่มเติมทางแพ่งเกี่ยวกับบอสังหาริมทรัพย์ในแผ่นดินนั้นถูกประกาศให้ทราบสำหรับ
ชนชาติอิสราเอล (1) หากผู้ใดในยามขัดสนขายที่ดิน เขาหรือญาติสนิทของเขาสามารถไถ่ถอน (นั่นคือ
ซื้อ) มันกลับคืนได้ ผู้ซื้อตามกฎหมายต้องขายมันคืนให้แก่เขา นอกจากนี้ หากเจ้าของเดิมไม่สามารถจ่าย
ค่าไถ่ถอนเต็มจำนวน เขาก็สามารถคำนวณค่าร้อยละของเวลาจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองถัดไปและต้อง
จ่ายตามจำนวนร้อยละของราคาเดิม หากเขายังทำอย่างนั้นไม่ได้ อีก ไม่ว่ากรณีใด ในปีแห่งการเฉลิมฉลอง
ที่ดินนั้นจะกลับตกเป็นของเจ้าของเดิม (หรือผู้รับมรดกของเขา)

(2) อย่างไรก็ตาม หากบอสังหาริมทรัพย์ที่วันนั้นเป็นบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ภายในเมืองที่มีกำแพงล้อม
รอบ กฎเกณฑ์เรื่องข้อจำกัดสำหรับการไถ่ถอนคือหนึ่งปีเท่านั้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป บ้านหลังนั้นก็ตก
เป็นของเจ้าของมันอย่างถาวร โดยไม่สำคัญว่าจะเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองหรือไม่ พระเจ้าทรงมองแผ่นดิน
นั้นว่าเป็นสิ่งที่ละเมิดไม่ได้ บ้านทั้งหลายในเมืองหนึ่งๆ ไม่ได้มีความหมายแบบนั้น อย่างไรก็ตาม บ้าน
หลังต่างๆ ในหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบจะต้องถูกถือว่าเป็นเหมือนกับที่ดินและสิทธิพิเศษต่างๆ ของ
มันสำหรับการไถ่ถอน (3) ข้อยกเว้นสำหรับเรื่องนี้ก็คือว่า คนเลวีสามารถไถ่ถอนบ้านหลังหนึ่งได้ทุกเวลา
ไม่ว่ากรณีใด มันจะกลับตกเป็นของเลวีคนนั้นๆ ในปีแห่งการเฉลิมฉลอง อย่างไรก็ตาม คนเลวีไม่สามารถ
ขายทุ่งนาที่พวกเขาเป็นเจ้าของซึ่งอยู่ติดกับหมู่บ้านหนึ่งๆ มันเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของพวกเขา

ลนต 25:35-46   และถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเสื่อมถอยลงต่อหน้าเจ้า ดังนั้นเจ้าจะต้อง
ชูกำลังเขา ถึงแม้ว่าเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า 36 เจ้าอย่าเอา
ดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มใด ๆ จากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอาศัยอยู่กับเจ้าได้
37 เจ้าอย่าให้เงินของเจ้าแก่เขาโดยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้เขายืมอาหารของเจ้าเพื่อเอาเงินเพิ่มใด ๆ จากเขา
38 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ซึ่งนำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ เพื่อประทาน
แผ่นดินแห่งคานาอันให้แก่เจ้าทั้งหลาย และเพื่อจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า 39 และถ้าพี่น้องของเจ้าที่อาศัย
อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าจงอย่าบังคับเขาให้ทำงานเหมือนทาส 40 แต่ให้เขาเป็น
อย่างลูกจ้างและคนที่อาศัยอยู่ด้วย เขาจะอยู่กับเจ้า และจะปรนนิบัติเจ้าไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง 41
และจากนั้นเขาจะออกไปจากเจ้า ทั้งเขาและลูก ๆ ของเขาที่อยู่กับเขา และจะกลับไปสู่ครอบครัวของเขาเอง

และเขาจะกลับไปอยู่ในที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของบรรพบุรุษของเขา 42 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเรา ซึ่งเรานำออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ พวกเขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้ 43 เจ้าจงอย่าปกครองเขาด้วยความทารุณโหดร้าย แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า 44 ทั้งทาสชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าจะมีได้นั้น จงให้มาจากบรรดาประชาชาติที่อยู่รอบ ๆ เจ้าทั้งหลาย พวกเขาจะซื้อทาสชายหญิงจากพวกเขาได้ 45 ยิ่งกว่านั้นเจ้าทั้งหลายจะซื้อจากลูกหลานของคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า ทั้งครอบครัวของพวกเขาที่อาศัยอยู่กับเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของพวกเจ้า และเขาทั้งหลายจะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเจ้าได้ 46 และเจ้าทั้งหลายจะทำให้พวกเขาเป็นมรดกแก่ลูก ๆ ของพวกเจ้าที่มาภายหลังเจ้าทั้งหลายได้ ให้เป็นมรดกแก่พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ พวกเขาจะเป็นทาสของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์ แต่สำหรับพี่น้องของพวกเจ้าคือชนชาติอิสราเอล เจ้าทั้งหลายจงอย่าปกครองเขาด้วยความทารุณโหดร้าย

กฎเกณฑ์ทางแพ่งเกี่ยวกับการเอาคนเป็นทาสภายในชนชาติอิสราเอลถูกกำหนดไว้ (1) หากผู้ใด (คนฮีบรูหรือคนต่างด้าว) ตกอยู่ในฐานะยากจน คนอิสราเอลคนอื่น ๆ จะต้องไม่เอาเปรียบเขา พวกเขาจะต้องไม่ให้เขายืมเงินโดยคิดดอกเบี้ย นี่ไม่ได้หมายความว่า การคิดดอกเบี้ยเป็นเรื่องที่ชั่วร้าย แต่เห็นได้ชัดว่าบริบทพูดถึงการเอาเปรียบโดยการคิดดอกเบี้ยกับคนๆ หนึ่งที่อยู่ในภาวะขัดสน พระเจ้าทรงเตือนความจำพวกเขาอีกครั้งว่าพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากอียิปต์เพื่อประทานแผ่นดินนั้นให้แก่พวกเขาซึ่งพวกเขากำลังจะได้เป็นกรรมสิทธิ์ในไม่ช้า

(2) นอกจากนี้ หากคนฮีบรูคนใดตกอยู่ในความยากจน โดยอาจเป็นหนี้อีกคน เขาจะถูกบังคับให้เป็นทาสโดยคนอิสราเอลอีกคนไม่ได้ แต่เขาสามารถถูกจ้างให้เป็นลูกจ้างเพื่อช่วยชดเชยหนี้สินของตนได้ การตกลงกันเช่นนั้นไม่ว่ากรณีใดจะสิ้นสุดลงในปีแห่งการเฉลิมฉลอง นอกจากนี้ พระเจ้าทรงกำชับชนชาติอิสราเอลอย่างแข็งแรงมิให้ “ข่มขีเขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่ง การตกลงกันในเรื่องการว่าจ้างหรือการเอาคนเป็นทาสจะต้องถูกกระทำอย่างยุติธรรมและอย่างเมตตา คนฮีบรูจะถูกขายเป็นทาสไม่ได้!

(3) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงอนุญาตให้คนฮีบรูเอาคนชาติอื่นเป็นทาสได้ คนเหล่านั้นจะถูกซื้อหรือขายตามกฎหมายได้ ลูกหลานที่เกิดจากคนรับใช้เช่นนั้นจะกลายเป็นทรัพย์สินของนายเสมอไป โดยอยู่ภายใต้กฎหมาย อีกครั้งที่ชนชาติอิสราเอลถูกห้ามอย่างเคร่งครัดมิให้เอาคนอิสราเอลด้วยกันเป็นทาส

ลนต 25:47-55   และถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามั่งมีขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น 48 หลังจากเขาขายตัวแล้วก็จงให้มีการไถ่ถอนเขาอีก คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาจะทำการไถ่ถอนเขาได้ 49 ทั้งสูงของเขาหรือลูกสูงของเขาจะทำการไถ่ถอนเขาได้ หรือคนใด ๆ ที่เป็นญาติสนิทในครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้ 50 และจงให้ผู้ที่ยายตัวนับปีทั้งหลายที่ยายตัวกับผู้ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง และค่าตัวของเขาจงเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้นจงให้คิดตามเวลาของลูกจ้าง 51 ถ้ายังมีเวลาอีกหลายปีเหลืออยู่ เขาจะต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา 52 และถ้ายังเหลือน้อยปีจนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ดังนั้นจงให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ของเขานั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว 53 และผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จ้างเป็นรายปี และอย่าให้ผู้นั้นปกครองเขาด้วยความทารุณโหดร้ายในสายตาของเจ้า 54 และถ้าเขาไม่ได้รับการไถ่ถอนตามเวลาเหล่านี้ ดังนั้นจงปล่อยเขาในปีแห่งการเฉลิมฉลอง ทั้งเขาพร้อมกับลูก ๆ ของเขาที่อยู่กับเขา 55 เพราะชนชาติอิสราเอลเป็นทาสสำหรับเรา เขาทั้งหลายเป็นทาสของเรา ผู้ที่เรานำออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย”

กฎหมายแพ่งชุดสุดท้ายในบทนี้ได้ถูกกำหนดไว้เกี่ยวกับผู้ไถ่ถอนซึ่งเป็นญาติสนิท หากคนต่างชาตินใดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นมีเงิน (ที่จะซื้อ) และคนอิสราเอลคนหนึ่งตกอยู่ในฐานะยากจน ในกรณีดังกล่าวเขาก็สามารถขายตัวเองให้แก่คนต่างชาตินนั้นหรือครอบครัวของเขาได้ อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป “เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้” นั่นคือ ญาติพี่น้องคนหนึ่งสามารถไถ่ถอนเขาจากการเป็นทาสได้ (นั่นคือ ลูกหรือญาติสนิทคนอื่น) ผู้ไถ่ถอนคนนั้นจะต้องนับเวลาตั้งแต่ตอนที่มีการขายตัวไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองและจ่ายตามจำนวนร้อยละที่เหมาะสมเพื่อเป็นค่าไถ่

ไม่ว่ากรณีใดตามกฎหมายแล้วนายคนนั้นจะต้องไม่ “ปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า” นั่นคือ แม้ว่าคนนั้นเป็นคนต่างชาตินหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลก็ตาม แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิบัติต่อคนรับใช้ชาวฮีบรูอย่างรุนแรงหรือด้วยความทารุณได้ ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม คนรับใช้คนนั้นจะได้รับอนุญาตให้ไปเป็นอิสระได้ในปีแห่งการเฉลิมฉลองพร้อมกับลูก ๆ ของเขา

พระเจ้าตรัสปิดท้ายโดยกล่าวว่าชนชาติอิสราเอลสำหรับพระองค์แล้วเป็นคนรับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซื้อพวกเขาเป็นคนรับใช้ออกจากอียิปต์แล้ว พวกเขาจึงต้องไม่เป็นลูกจ้างถาวรของคนอื่น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอยู่เหมือนเดิม

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 26: เมื่อหนังสือเลวีนิติใกล้ถึงบทสรุปแล้ว เรื่องสำคัญหลายเรื่องจึงถูกกล่าวถึง บทที่ 26 นำเสนอเงื่อนไขต่างๆของพระเจ้าสำหรับพระพร (การเชื่อฟัง) และคำพยากรณ์แบบเหมารวมของการที่พระองค์จะทรงตีสอนชนชาติอิสราเอลหากพวกเขาไม่เชื่อฟัง คำพยากรณ์นั้นเล็งถึงการกระจัดกระจายไปจากแผ่นดินนั้นของพวกเขาและการกลับใจใหม่ซึ่งจำเป็นสำหรับการได้กลับมาของพวกเขา

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระสัญญาเรื่องพระพรต่างๆสำหรับการเชื่อฟังในข้อ 1-13; (2) คำเตือนเรื่องการตีสอนสำหรับการไม่เชื่อฟังในข้อ 14-39 และ (3) พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อคนเหล่านั้นที่กลับใจใหม่ในข้อ 40-46

ลนต 26:1-2 "เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัญลักษณ์หนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 2 เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และแสดงความเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ จุดสนใจอยู่ตรงที่ชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขาซึ่งพระเจ้ากำลังจะนำพวกเขาเข้าไป หลายข้อในบัญญัติสิบประการถูกกล่าวซ้ำซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ บัญญัติข้อที่หนึ่งและข้อที่สองถูกอ้างอิงถึงเช่นเดียวกับข้อที่สี่ นอกจากนี้ ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับให้ "แสดงความเคารพ" ต่อสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า คำที่แปลว่า แสดงความเคารพ (ยอว์เรย์) มีความหมายว่า 'เคารพ' จนถึงระดับยำเกรง ปกติแล้วคำนี้ถูกแปลเป็น 'ยำเกรง'

ลนต 26:3 ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม จุดสนใจของส่วนที่เหลือของบทนี้อยู่ที่ชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินของพวกเขา ตรงนี้พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าจะมีเงื่อนไขง่ายๆและชัดเจนเพียงข้อเดียวสำหรับการอวยพรของพระองค์โดยตรง นั่นคือ "ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม" กล่าวสั้นๆคือเงื่อนไขสำหรับพระพรของพระเจ้าคือ การเชื่อฟัง

หากชนชาติอิสราเอลจะยอมเชื่อฟังคำบัญชาต่างๆของพระเจ้าซึ่งจนถึงบัดนี้พระองค์ได้ทรงมอบให้แก่มารยาท บริบทต่อไปนี้ก็กล่าวชัดเจนมากว่าพระเจ้าจะทรงมีพระทัยจดจ่อและประทานพระพรอันอุดมให้แก่มารยาท สิ่งที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือ การอ้างเหตุผลแบบมีเงื่อนไข ถ้า/แล้ว ผลส่วนที่เป็น ‘แล้ว’ จะตามมาในข้อต่อไป ยิ่งไปกว่านั้น จงสังเกตว่าพระเจ้าทรงกำชับชนชาติอิสราเอลให้ “ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา” ความหมายของการดำเนินตามกฎเกณฑ์ของพระองค์คือ การดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์เหล่านั้น

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงกำชับชนชาติอิสราเอลเพิ่มอีกให้ “รักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม” คำที่แปลว่า รักษา (שמר) มีความหมายว่า ‘ถือปฏิบัติ’ ความหมายที่ใหญ่กว่าคือ การเชื่อฟัง คำที่แปลว่า บัญญัติ คือ ‘มิทซ์วาห์’ ซึ่งพวกยิวจนทุกวันนี้ใช้ในพิธี ‘บาร มิทซ์วาห์’ ของพวกเขา (คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘บุตรแห่งบัญญัติเหล่านั้น’)

ย้อนกลับมาที่ภาพรวม หลักการสำคัญยิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งต่อหน้าพวกอิสราเอลก็คือว่า ถ้าพวกเขายอมเชื่อฟังบัญญัติต่างๆของพระองค์ แล้ว พระพรอันยิ่งใหญ่ก็จะตามมา คำสั่งซึ่งเป็นหลักการนี้ไม่เคยถูกเพิกถอนเลย ดู วิวรรณ์ 1:3, 22:7 มันยังมีผลบังคับใช้แม้กระทั่งจวบจนถึงขณะนี้สำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ลนต 26:4-12 เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล 5 และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลอ่อน และฤดูเก็บผลอ่อนจะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิมหน้า และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย 6 เราจะให้มีความสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย 7 เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ 8 พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า 9 เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า 10 เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้นาน และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น 11 และเราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า 12 เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไพร่ของเรา

ผลส่วนที่เป็น **แล้ว** ปรากฏในข้อ 4 วรรคส่วนที่เป็นผลนี้จะดำเนินต่อไปจนถึงข้อ 12 นี้เท่ากับ พระเจ้าตรัสในข้อ 3 ว่า **ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังพระวณะของเรา แล้วพระพรเหล่านี้ทั้งสิ้นจะตามมา** เพราะว่า เศรษฐกิจในสมัยนั้นส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรม พระพรหลายประการที่ทรงสัญญาไว้จึงถูกกล่าวโดยใช้ คำพูดในเชิงเกษตรกรรม ถึงอย่างไรแล้วพวกมันก็ยังเป็นพระพรอยู่ดี จึงสังเกตพระพรต่างๆต่อไปนี้ซึ่งทุก ข้อมีเงื่อนไขอยู่บนการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

(1) จะมี “ฝนตามฤดู”, (2) “แผ่นดินจะเกิดพืชผล” และ (3) “ต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล” (4) “เวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลอุ่น และฤดูเก็บผลอุ่นจะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน” ความหมายก็คือว่าการเก็บเกี่ยวข้าวซึ่งเกี่ยวข้องกับการนวดข้าวจะมีปริมาณเยอะเสียจนมันจะไปถึงเวลาเก็บผลอุ่น อันหลังนี้คือ เวลาที่อุ่นของแผ่นดินนั้นสุกเต็มที่ซึ่งปกติตรงกับกลางเดือนมิถุนายนหรือต้นเดือนกรกฎาคม นอกจากนี้ การเก็บเกี่ยวผลอุ่นก็จะเยอะเสียจนพวกเขาจะวนอยู่กับการเก็บเกี่ยวและการแปรรูปผลอุ่นของตนจนถึงเวลาเพาะปลูกในฤดูใบไม้ร่วงซึ่งปกติแล้วคือเดือนตุลาคม กล่าวสั้นๆคือ ในฐานะเป็นชาวนา ชาวไร่ ชนชาติอิสราเอลจะมั่งมีเกินกว่าที่พวกเขาคิดฝัน นั่นคือ **ถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าของตน**

นอกจากนี้ (5) พวกเขาจะรับประทานอาหารอย่างอิมม่า นั่นคือ พวกเขาจะมีอาหารเยอะกว่าที่พวกเขารับประทานไหว (6) นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขาว่าจะ “ให้มีความสุขในแผ่นดิน” พระองค์จะทรงขัดขวางมิให้พวกศัตรูมาโจมตีพวกเขาได้ (7) หากเท่านั้นยังไม่พอ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะ “กำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน” สัตว์ต่างๆที่กินเนื้อและล่าสัตว์อื่นเป็นเหยื่อ เช่น สิงโตภูเขา สุนัขป่า หมี ฯลฯ จะถูกพระเจ้าขับไล่ไปด้วยพระองค์เอง นี่สื่อด้วยว่าสัตว์ที่ตัวเล็กกว่าแต่สร้างความรำคาญ เช่น หนู จะไม่มารบกวนพวกเขาเช่นกัน (8) นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่า “ดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย” นี่น่าจะหมายถึงการใช้ความรุนแรงในบ้านซึ่งเกิดจากการก่ออาชญากรรมภายใน มันอาจหมายถึงพวกศัตรูที่มารุกรานได้เช่นกัน บางท่านถือทัศนคติว่า คำหลังนี้หมายถึงโรคระบาด ไม่ว่ากรณีใด พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะให้พวกเขามีความสุข

นอกจากพระพรเหล่านี้แล้ว พระเจ้าทรงสัญญาอีกว่าเมื่อเกิดสงคราม (9) ชนชาติอิสราเอลจะมีชัยชนะ โดยขับไล่พวกศัตรูไปและมีชัยต่อคนเหล่านั้น (10) ความสง่างามของพวกเขาในการสู้รบจะถึงขนาดที่ว่า “พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า” (เมื่อชนชาติอิสราเอลเชื่อฟังในอีกหลายศตวรรษต่อมา มี

บ้างที่พวกเขาประสบความสำเร็จถึงขนาดนั้นในการสงคราม ดู ผู้วินิจฉัย 7:21-22; 1 ซามูเอล 14:13-14 และ 2 ซามูเอล 23:8-16) อย่างไรก็ตาม น่าเศร้าที่ว่า แม้ว่าชนชาติอิสราเอลเชื่อฟังพระเจ้าอยู่บ้างในอีกหลายศตวรรษต่อมา แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาก็ไม่เคยได้ชื่นชมกับพระพรเหล่านี้อย่างเต็มที่เพราะการเชื่อฟังแบบครึ่งๆกลางๆหรือไม่สมบูรณ์ของพวกเขา

แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่า (11) เมื่อพวกเขาเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ พระองค์ก็จะทรง “คิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกคอกและทิวมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า” ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาทิวมากยิ่งขึ้น ในฐานะชนชาติหนึ่ง (12) จะมีความเจริญรุ่งเรืองโดยทั่วไปเมื่อพวกเขารับประทานอาหารที่สะสมไว้จากการเก็บเกี่ยวของปีก่อนจนถึงขนาดเกินการเก็บเกี่ยวของปีถัดไปเลยด้วย (13) นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงสถาปนาพลับพลาของพระองค์ท่ามกลางพวกเขาและพระองค์จะไม่ทรงรังเกียจพวกเขา (14)

สุดท้ายพระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะดำเนินอยู่ท่ามกลางพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชาชนของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระพรอันแสนวิเศษทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขในข้อ 3 เงื่อนไขง่ายๆนั้นคือการเชื่อฟังพระวาระของพระองค์ ภาพรวมคร่าวๆของประวัติศาสตร์ชนชาติอิสราเอลจะแสดงให้เห็นว่า แม้ว่ามีช่วงเวลาแห่งพระพรในตลอดหลายศตวรรษ แต่พระสัญญานี้แบบเต็มเปี่ยมไม่เคยเกิดขึ้นเลย เหตุอันนี้น่าสนใจทีเดียว ชนชาติอิสราเอลไม่เคยเชื่อฟังพระเจ้าของตนอย่างเต็มเปี่ยมเลย

ลนต 26:13   เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้ ก่อนที่จะเปลี่ยนไปพูดถึงคำแช่งสาปซึ่งจะเกิดขึ้นตามมาหลังจากการไม่เชื่อฟัง พระเจ้าก็ทรงเตือนความจำชนชาติอิสราเอลอีกครั้งว่า พระองค์ทรงเป็นผู้นำพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์อย่างน่าอัศจรรย์และอย่างเปี่ยมด้วยชัยชนะ พระองค์เองทรงเป็นผู้ที่หักพันธะแห่งความเป็นทาสของพวกเขา ช่างเป็นสิทธิพิเศษสำหรับชนชาติอิสราเอลเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาของพระองค์กับพวกเขา น่าเศร้าที่ว่าพวกเขาหลงลืมสิทธิพิเศษนั้น ไปอย่างรวดเร็วและเสาะแสวงหาที่จะทำตามอย่างชาวโลกขณะนั้นที่อยู่รอบตัวพวกเขา นี่สื่อว่าพระเจ้าผู้ประทานการช่วยกู้ที่น่าอัศจรรย์เช่นนั้นแก่พวกเขาจะประทานพระพรอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งมีระบุไว้แล้วด้วย

ลนต 26:14-15   แต่ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้ 15 ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา

ด้วยทรงเตรียมใจเพื่อไว้ถึงความไม่สัตย์ซื่อของชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาอย่างแข็งแรงว่าถ้าพวกเขาไม่ยอมฟังและกระทำตามบัญญัติทั้งหมดนี้ของพระองค์ แล้วคำแช่งสาปต่อไปนี้จะรอคอยพวกเขาอยู่ อีกครั้งที่หลักเหตุผลถ้า/แล้ว แบบพื้นฐานๆถูกสื่อถึงอย่างชัดเจน ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟัง แล้วพระเจ้าก็จะทรงตีสอนพวกเขา

ลนต 26:16-17   เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความฝ่ายผอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้หายนต์ตาทรุดโทรม และกระทำให้อัจฉริยะหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากิน 17 เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองเหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม

ถ้าชนชาติอิสราเอลไม่ระมัดระวังในการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า แล้ว (1) พระองค์ก็จะทรงยอมให้เกิดปัญหาสุขภาพต่างๆ คำที่แปลว่า ความหวาดกลัว (*เบฮอว์ลอร์*) มีความหมายว่าความเดือดร้อน ความหมายของความฝ่ายผอม คือ โรคที่ทำให้อ่อนแอลง ความเจ็บไข้ หมายถึงไข้สูงซึ่งจะทำให้ตาบอด นอกจากนี้ บรรดาศัตรูของพวกเขาก็จะมีชัยเหนือพวกเขาและกินพืชผลของพวกเขา ที่แย่งไปกว่านั้นก็คือพระเจ้าจะทรงตั้งพระพักตร์ของพระองค์ต่อผู้ชนชาติอิสราเอล ด้วยเหตุนี้พวกศัตรูของพวกเขาก็จะเอาชนะพวกเขาและสังหารพวกเขาเสีย คนเหล่านั้นจะปกครองเหนือพวกเขาและชนชาติอิสราเอลจะ “หลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม” สรุปก็คือ พระเจ้าจะทรงตีสอนพวกเขาทุกวิถีทางถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์

ลนต 26:18-20   ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า 19 เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองเหลือง 20 เจ้าทั้งหลายจะเปลืองกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล

ถ้าชนชาติอิสราเอลยังขึ้นไม่เชื่อฟังอยู่ต่อไป พระเจ้าก็ทรงเตือนว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา ให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของพวกเขา แม้ว่าเราเห็นได้ชัดถึงความเข้มงวดแห่งการตีสอนของพระเจ้า แรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระองค์ก็คือ เพื่อนำชนชาติอิสราเอลให้มาถึงการเชื่อฟังเพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงอวยพรพวกเขา ดังนั้น แรงจูงใจที่แฝงอยู่ในการตีสอนของพระองค์ก็คือความรัก เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า **ลงโทษ** (*ยอ์ซาร์*) ปกติแล้วถูกแปลเป็น ‘ตีสอน’ กล่าวอย่างเจาะจงแล้วก็คือ (2) พระเจ้าทรงเตือนว่าพระองค์จะทรง “ทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า” นี่คือการไม่เชื่อฟังในอนาคตของชนชาติอิสราเอลส่วนหนึ่งแล้วมีแรงจูงใจมาจากความเย่อหยิ่งของพวกเขา

นอกจากนี้ พระเจ้าจะทรงทำลายความเห่อเหิมของพวกเขาโดยทำให้ “ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองเหลือง” นี่เป็นภาพเปรียบเทียบที่แสดงถึงความแห้งแล้ง ท้องฟ้าจะร้อนเหมือนเหล็กเมื่อดวงอาทิตย์แผดแสงลงมาอย่างไม่หยุดหย่อน พื้นดินที่แห้งแล้วจะเป็นเหมือนทองเหลืองซึ่งไม่ทำให้เมล็ดพืชเกิดผล ด้วยเหตุนี้ การลงแรงของพวกเขาจะเสียเปล่า แผ่นดินจึงจะไม่บังเกิดพืชผลใดๆเลย ภัยแล้งสำหรับระบบเศรษฐกิจที่พึ่งเกษตรกรรมก็ถือเป็นหายนะ ดังนั้น การตีสอนที่สองของพระเจ้าจึงเป็นเรื่องทางเศรษฐกิจ

ลนต 26:21-22 ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเราอยู่และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า 22 เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป

ถ้าชนชาติอิสราเอลยังขึ้นไม่เชื่อฟังต่อไป (3) พระเจ้าก็จะทรงตีสอนพวกเขาเพิ่มเติมอีกด้วย “ภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า” คำที่แปลว่า **ภัยพิบัติ** (*มัคคาห์*) มีความหมายตรงตัวว่าบาดแผล ในบริบทนี้ พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงส่ง “สัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้า” ซึ่งจะทำร้ายพวกเขาตั้งแต่ลูกหลานของพวกเขาไปจนถึงสัตว์ใช้งานของพวกเขาโดยทำให้พลังกำลังของพวกเขาถดถอยลงไป

ลนต 26:23-26 และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังคงดำเนินการขัดแย้งเราอยู่ 24 แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้ง

หลายของเจ้า 25 เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู 26 เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึงขนมของเจ้าด้วยเตาอบอันเดียว แล้วเอาขนมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม

ถ้าชนชาติอิสราเอลยังไม่เชื่อฟังอยู่ต่อไป พระเจ้าก็ทรงเตือนว่า (4) พระองค์จะทรงตีสอนพวกเขา อีกเจ็ดเท่าโดยนำพวกศัตรูให้มาต่อสู้พวกเขาผู้ซึ่งจะปิดล้อมพวกเขาไว้ในเมืองของพวกเขา ทำให้พวกเขาอดอยาก และทำให้พวกเขาฟ่ายแพ้ไป นอกจากนี้ โรคระบาดจะทวีความรุนแรงขึ้นในช่วงของการตีสอนนั้นด้วย วลีที่กล่าวถึงการที่ผู้หญิงสิบคนบึงขนมในเตาอบอันเดียวจึงหมายถึงความอดอยาก แม้ว่ากระทังกษัตริย์ของพวกเขาจะรับประทานอาหารเล็กน้อยที่มีอยู่ แต่มันก็จะไม่พออิ่มเลย

ลนต 26:27-31 แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ดำเนินการขัดแย้งเรา 28 เราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า 29 เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า 30 เราจะทำลายปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า 31 เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้ารกร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า

ถ้าชนชาติอิสราเอลยังดำเนินในการไม่เชื่อฟังพระเจ้าของตนต่อไป พระองค์ก็จะทรงตีสอนพวกเขาต่อไปเพิ่มอีกเจ็ดเท่า ตรงนี้มีกล่าวถึงความบาปของการไหว้รูปเคารพ (5) พระเจ้าจึงทรงเตือนว่าพระองค์จะนำความอดอยากมาจนถึงขนาดที่บางคนถึงกับจะกินบุตรของตนเลยทีเดียว เรื่องนี้กลายเป็นจริงตามที่ระบุไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 6:28-29 นอกจากนี้ เมืองต่างๆของอิสราเอลก็จะถูกทำลายด้วย

ลนต 26:32-39 และเราจะนำแผ่นดินนั้นไปสู่การรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น 33 และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ 34 แผ่นดินจะชื่นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และชื่นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมัน 35 ตราบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ มันก็จะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดิน

นั้น 36 ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงไปไม้หวจะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม 37 และเขาทั้งหลายจะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีกำลังต่อต้านศัตรูของเจ้า 38 เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย 39 ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้าเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

สุดท้าย ถ้าเมื่อเจอทุกอย่างนี้แล้วชนชาติอิสราเอลยังไม่เชื่อฟังอยู่ต่อไป (6) พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปจากแผ่นดินของพวกเขา มีการสื่อชัดเจนถึงการฝ่าฝืนปีสะบาโต “แผ่นดินจะขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมัน” เรื่องนี้สำเร็จจริงในการตกไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน ดู เยเรมีย์ 25:11-12 ชนชาติอิสราเอลซึ่งตกไปเป็นเชลยก็จะพบกับการตีสอนของพระเจ้าแม้ขณะอยู่ที่นั่น

บทเรียนที่สำคัญว่าตลอดทั้งบทนี้ก็คือว่า ถ้าชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะยอมเชื่อฟังพระเจ้าของตน พระองค์ก็จะทรงอวยพรพวกเขาจนเกินนึกฝัน อย่างไรก็ตาม หากพวกเขายังเพิกเฉยต่อพระวาระของพระองค์ต่อไปและดำเนินชีวิตในการไม่เชื่อฟัง พระองค์ก็จะทรงตีสอนพวกเขาอย่างรุนแรง โดยมีจุดประสงค์ที่จะทำให้พวกเขากลับมาสู่การเชื่อฟัง นำเศร้าที่อย่างหลังเป็นวิถีที่ชนชาติอิสราเอลดำเนินไปตลอดหลายศตวรรษต่อมา

ลนต 26:40-46 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย 41 และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และได้้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว 42 เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น 43 แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎ

เกณฑ์ของเรา 44 ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 45 เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์" 46 สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมือโมเสส

พระเจ้าจึงตรัสล่วงหน้าว่าถ้าชนชาติอิสราเอลจะยอมรับสภาพความบาปของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าของตน โดยกลับใจใหม่และถ่อมตัวลง และยอมรับว่าการติสอนนั้นเป็นมาจากพระเจ้า "เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ" นี่สื่อชัดเจนว่าชนชาติอิสราเอลจะถูกกระจัดกระจายไปจากแผ่นดินนั้นเหมือนอย่างที่พวกเขาเป็นจริงๆ ในสมัยของดาเนียล พระเจ้าทรงอ้างอิงถึงการที่แผ่นดินนั้นจะได้ชื่นชมกับสะบาโตทั้งหลายของมันในท้ายที่สุดเมื่อเกิดการกระจัดกระจายในอนาคต กระนั้น ถ้าชนชาติอิสราเอลจะยอมรับ "สภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย" พระเจ้าก็จะทรงระลึกถึงพวกเขาและจะทรงให้พวกเขากลับคืนสู่สถานะเดิมตามพันธสัญญาในฐานะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

นั่นเป็นสิ่งที่ดาเนียลทำจริงๆ ในดาเนียล 9:3 เมื่อได้อ่านว่าการตกเป็นเชลยนั้นจะคิดเป็นเวลาเจ็ดสิบปีนับตั้งแต่เยเรมีย์ 25:11-12 และเมื่อทราบว่าจะเจ็ดสิบปีเท่านั้นเกือบครบแล้ว ดาเนียลก็ไปอธิษฐานตามที่มิบั่นทักไว้ในดาเนียล 9:3 เขารู้ว่าชนชาติอิสราเอลแม้กระทั่งในยามตกเป็นเชลยก็ยังไม่ได้แสดงให้เห็นการกลับใจใหม่อย่างจริงจังสำหรับความบาปที่ได้ทำให้พวกเขามาอยู่ในบาบิโลนตั้งแต่แรก ด้วยเหตุนี้ ดาเนียลจึงสารภาพความบาปแทนชนชาติอิสราเอลและวิงวอนต่อพระเจ้าให้ทรงทำให้พวกเขากลับคืนสู่สภาพเดิม พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานนั้นและผ่านทางเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็ทรงยอมให้การกลับคืนสู่สภาพเดิมของพวกเขาเริ่มขึ้นแม้ว่าในขณะที่นั้นชนชาติอิสราเอลมิได้เชื่อฟังก็ตาม

*****

ภาพรวมของเลวีนิติ 27: บทสุดท้ายของหนังสือเลวีนิติมีเนื้อหาเกี่ยวกับ (1) ข้อบังคับต่างๆ เกี่ยวกับการปฏิญาณในข้อ 1-25; (2) สิ่งต่างๆ ที่ถูกอุทิศถวายแล้วซึ่งไม่สามารถถูกไถ่ถอนได้ในข้อ 26-29; (3) ข้อ

ควรปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับสิบชักหนึ่งในข้อ 30-33 และ (4) บทสรุปในข้อ 34

ฉันท 27:1-8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิบัติไว้ นั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคาของท่าน 3 ให้เจ้ากำหนดราคาดังนี้ ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ 4 ถ้าผู้นั้นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคาเป็นค่าเงินสามสิบเชเชล 5 ถ้าผู้นั้นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินยี่สิบเชเชล และผู้หญิงสิบเชเชล 6 ถ้าผู้นั้นอายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเชเชล ให้เจ้ากำหนดราคาผู้หญิงเป็นเงินสามเชเชล 7 ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินสิบห้าเชเชลและผู้หญิงเป็นสิบเชเชล 8 แต่ถ้าผู้นั้นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคาตามกำลังของผู้ที่ปฏิบัติ ปุโรหิตจะกำหนดราคาของคนนั้น

เรื่องของการปฏิบัติที่เป็นการอุทิศถวายตัวบุคคลถูกกล่าวถึง ความหมายก็คือว่า หากบุคคลใดถวายตัวเองหรือบิดามารดาของพวกเขาทำอย่างนั้นแทนเขา คนๆนั้นก็ถูกถวายตัวไว้แก่การปรนนิบัติพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถถูกไถ่ตัวจากการปรนนิบัตินั้นได้ตามอัตราค่าไถ่ที่กำหนดให้ชำระที่พลับพลา ข้อความต่อไปนี้นำเสนออัตรามูลค่าที่จำเป็นจะต้องชำระเพื่อที่จะไถ่ตัวคนที่ถวายตัวไว้แบบนั้น มันถูกเรียกว่า การกำหนดราคา ค่าธรรมเนียมกำหนดราคาถูกแบ่งประเภทระหว่างผู้ชายอายุหนึ่งเดือนจนถึงห้าปี อายุห้าปีจนถึงยี่สิบปี และตั้งแต่ยี่สิบปีจนถึงหกสิบปี ตารางค่าธรรมเนียมแบบคล้ายๆกันก็มีระบุไว้สำหรับผู้หญิง

ฉันท 27:9-13 ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มนุษย์นำมาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดๆที่มนุษย์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ 10 อย่าให้เขานำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยนไม่ดี หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์ 11 ถ้าเป็นสัตว์มลทินซึ่งไม่พียงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำสัตว์ตัวนั้นไปหาปุโรหิต 12 แล้วปุโรหิตจะตีค่าว่าเป็นของดีของไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น 13 แต่ถ้าเขาจะมาไถ่สัตว์นั้นก็ให้เขาเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ตีไว้

ระบบกำหนดราคาแบบคล้ายๆกันสำหรับการไถ่ตัวสัตว์ที่ถวายไว้ถูกนำเสนอ สัตว์เหล่านั้น

สามารถถูกแทนที่หรือถูกไถ่ถอนได้ภายใต้กฎต่างๆที่เคร่งครัดเท่านั้น

ลนต 27:14-25   เมื่อคนใดถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนดราคาตามดีไม่ดี ปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น 15 ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะไถ่เรือนของเขา ก็ให้ผู้นั้นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาเรือนที่ดีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาได้ 16 ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้เจ้ากำหนดราคาของที่ดินตามจำนวนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าที่นาใช้เมล็ดข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงินห้าสิบเชล 17 ถ้าเขาถวายนาในปีเสียงแตร ก็ให้คงเต็มราคาที่เจ้ากำหนด 18 แต่ถ้าเขาถวายที่นาภายหลังปีเสียงแตร ก็ให้ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียงแตร ให้หักเสียจากราคาที่เจ้ากำหนด 19 ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะไถ่หน้านั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีไว้ แล้วหน้านั้นจะเป็นของเขา 20 แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์ที่จะไถ่หน้าหรือเขาได้ขายหน้านั้นให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ไถ่อีกเลย 21 แต่หน้านั้นเมื่อออกไปในปีเสียงแตรก็เป็นของบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์ ดูนาคาที่ตั้งถวายจึงเป็นของปุโรหิต 22 ถ้าคนใดซื้อนามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 23 ปุโรหิตจะคำนวณค่านานับจนถึงปีเสียงแตร ในวันนั้นเจ้าของนาต้องถวายเงินเท่ากำหนดค่านาที่ดีไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์ 24 พอถึงปีเสียงแตรหน้านั้นต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ขายให้เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็นของเขา 25 การกำหนดราคาทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเชลของสถานบริสุทธิ ยีสิบเก-ราห์เป็นหนึ่งในเชล

ระบบคล้ายๆกันของการกำหนดราคาสำหรับบ้านและที่ดินที่ถูกถวายแล้วแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกนำเสนอ ทรัพย์สินดังกล่าวสามารถถูกไถ่ถอนกลับคืนได้เฉพาะภายใต้ข้อบังคับเหล่านั้นที่ถูกกำหนดไว้เท่านั้น ไม่ว่าจะกรณีใด ที่ดินทั้งหลายจะกลับตกเป็นของเจ้าของเดิมในปีแห่งการเฉลิมฉลอง อย่างไรก็ตาม ระบบการกำหนดราคามูลค่าของที่ดินสำหรับการไถ่แต่เนิ่นๆได้ถูกนำเสนอ

ลนต 27:26-34   แต่ลูกสัตว์หัวปีนั้นอย่าให้ใครนำมาถวาย เพราะที่เป็นสัตว์หัวปีก็ตกเป็นของพระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ 27 ถ้าเป็นสัตว์มงคลทินจงให้เขาซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีไว้ ถ้าเขาไม่ไถ่ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ดีไว้ 28 แต่สิ่งใดที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขามืออยู่ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่นาอันเป็นมรดกตกแก่เขา จะขายหรือไถ่ไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ยถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิที่สุดแด่พระเยโฮวาห์ 29 ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว

คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์ อย่าให้ไถ่ถอน แต่ต้องถูกฆ่าเสียแน่นอน 30 สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 31 ถ้าคนใดประสงค์จะไถ่สิบชักหนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น 32 และสิบชักหนึ่งที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งในสิบตัวที่ลอดได้ไม่เท่าของผู้เลี้ยง จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 33 อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ์ "ไถ่ไม่ได้" 34 เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

หนังสือเลวีนิติจบลงโดยการนิยามสามสิ่งที่เห็นพ้องตรงกันแบบไม่ผิดพลาดว่าเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า สามสิ่งนี้คือ (1) ลูกหัวปีของสัตว์ทั้งหลาย พวกมันเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อใช้เป็นเครื่องสัตวบูชา อย่างไรก็ตาม สัตว์ทั้งหลายที่เป็นมลทินสามารถถูกไถ่ถอนได้ตามการกำหนดราคาของปุโรหิตและคิดเงินเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบ (2) สิ่งใดก็ตามที่ถูกอุทิศถวายแล้วแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นของพระองค์ มันไม่สามารถถูกขายได้หรือถูกไถ่ได้นอกจากตามข้อบังคับต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้ก่อนหน้านั้นในบทนี้ (3) สูดท้ายสิบชักหนึ่งของแผ่นดินเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คนๆ หนึ่งสามารถผ่อนผันการชำระสิบชักหนึ่งของตนได้ อย่างไรก็ตาม ต่อมาเขาก็ต้องชำระมันอยู่ดีพร้อมกับค่าปรับอีกร้อยละยี่สิบ แม้กระทั่งในการเพิ่มขึ้นของฝูงวัว หนึ่งในสิบก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า สิบชักหนึ่งไม่สามารถถูกไถ่ถอนได้ บทบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้าที่ภูเขาซีนายจึงถูกสรุปไว้ตามนี้ การออกพระราชบัญญัติเบื้องต้นจึงเสร็จสมบูรณ์ ในหนังสือเล่มต่อไปคือ กัณดารวิถี เรื่องเล่าเกี่ยวกับการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจะเริ่มขึ้นอีกครั้ง